

ИЗДАЈЕ
ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

БРОЈ 95

Микијев ЗАБАВНИК

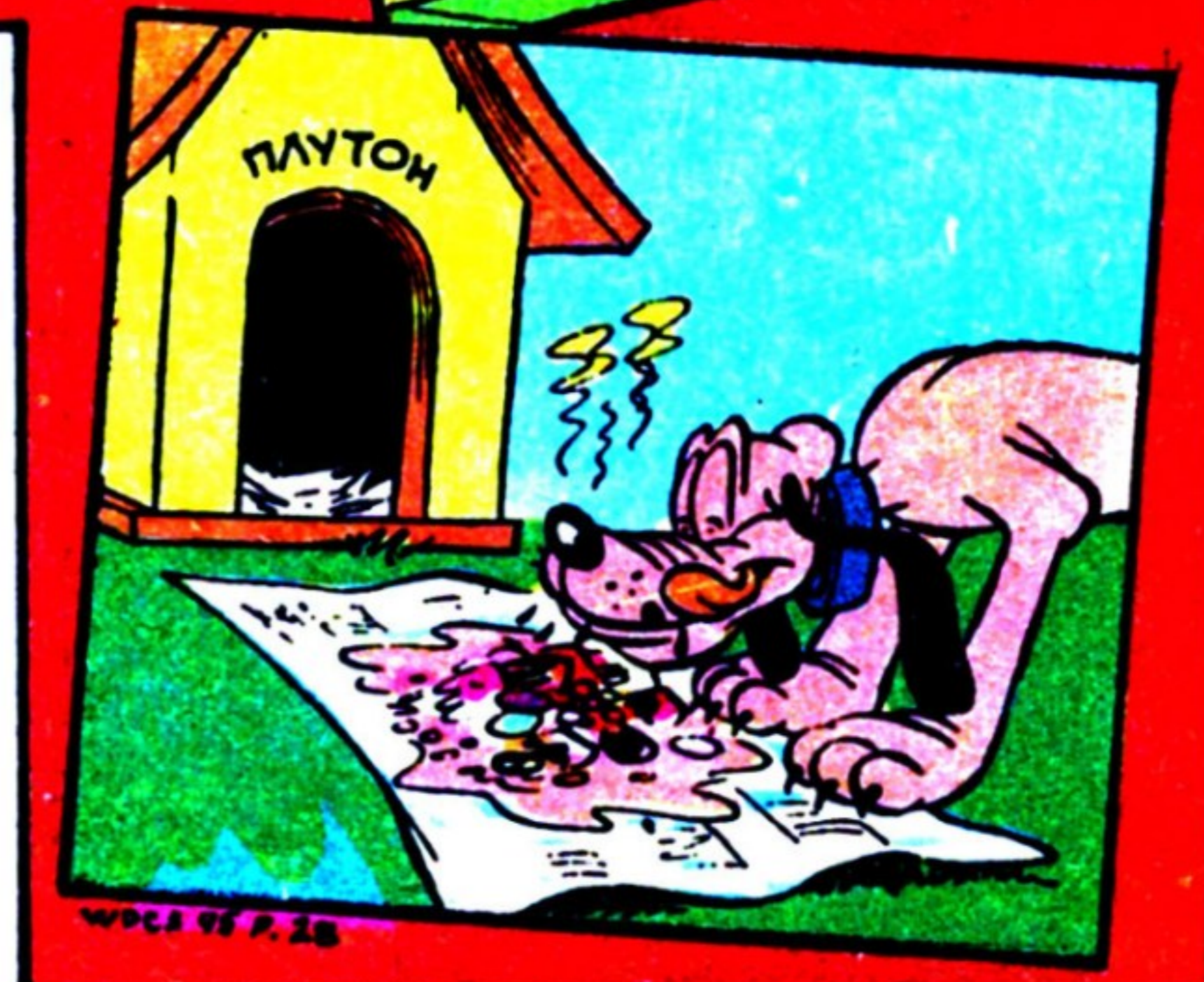
2.VIII 1976. • ИЗЛАЗИ ПОНЕДЕЉКОМ • ГОДИНА III • ЦЕНА 5 ДИН.

WALT DISNEY

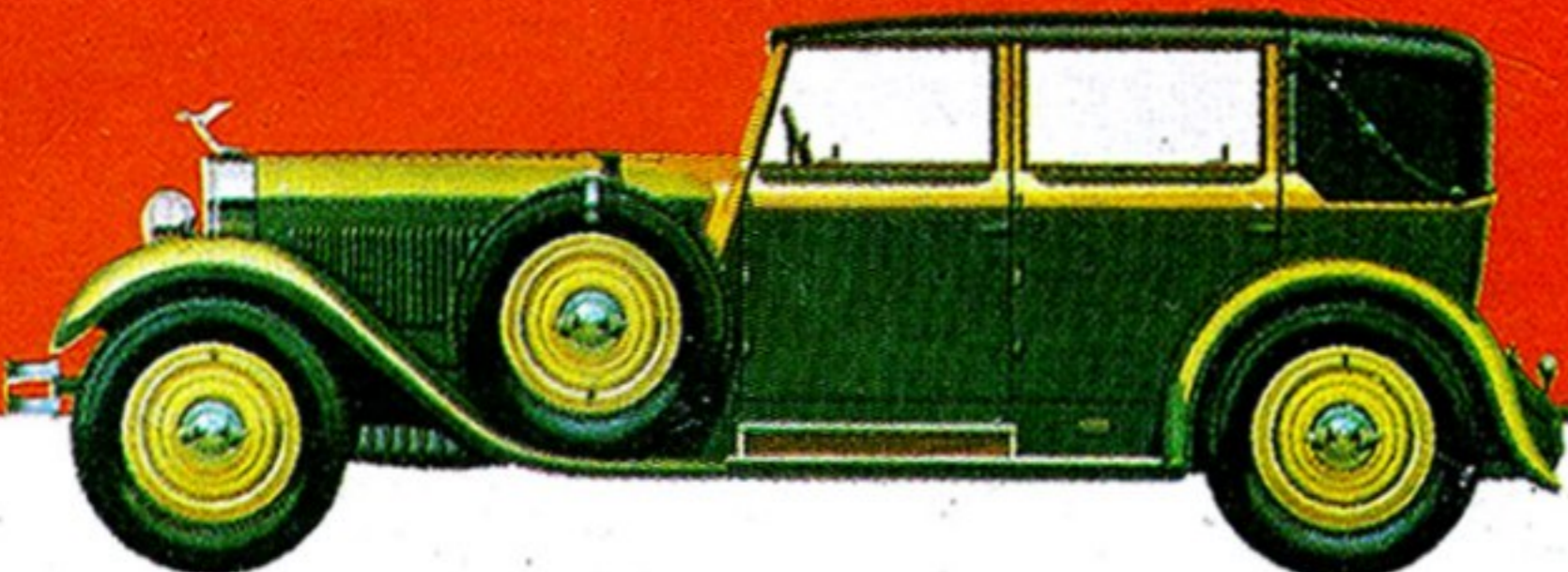
МИКИ

Copyright © 1976 by Walt Disney Productions
World Rights Reserved

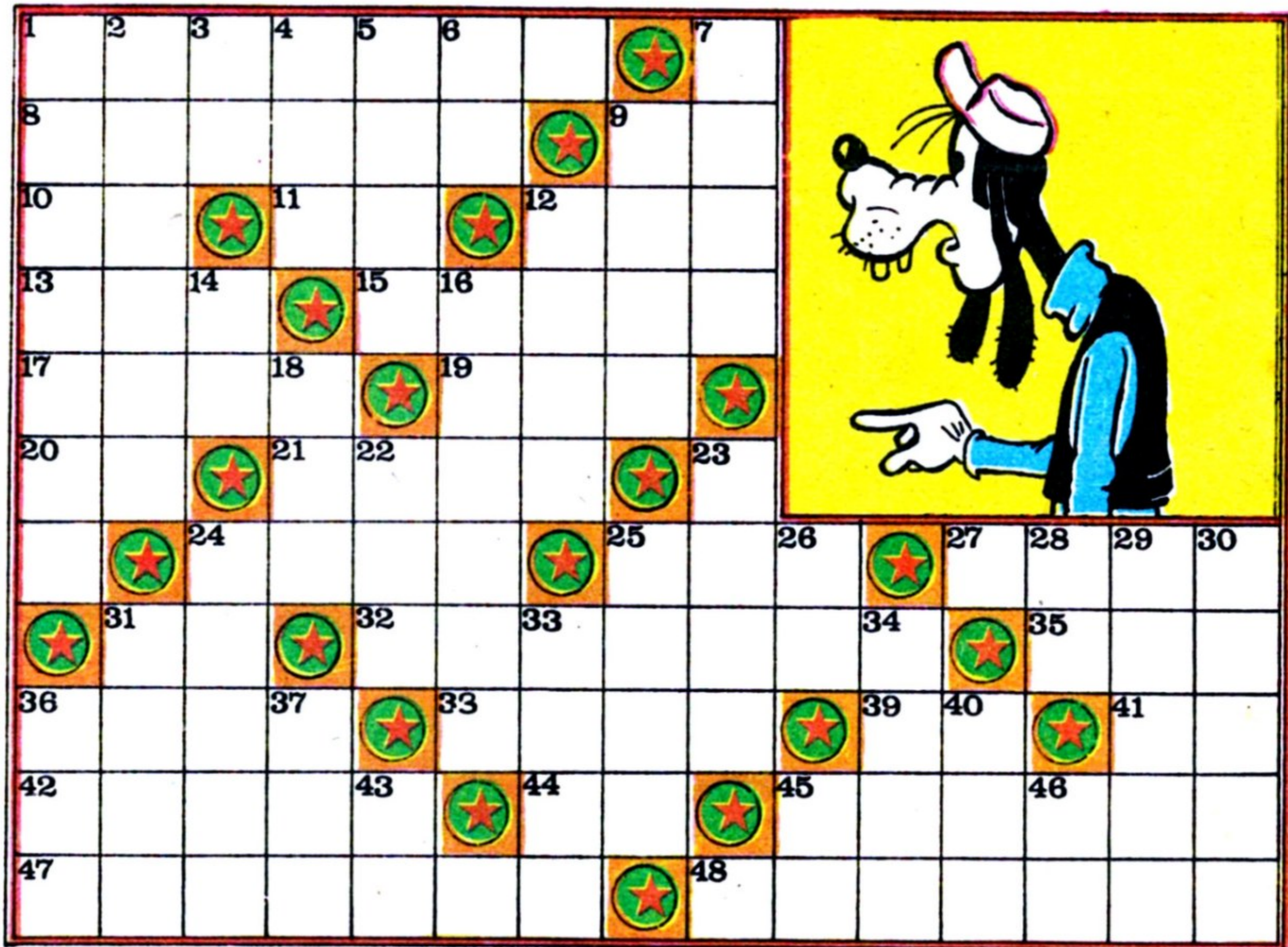

Микијев
ЗАБАВНИК

ИЗОТА-ФРАСКИНИ (1929)

МИКИЈЕВА УКРШТЕНИЦА

ВОДОРРАВНО: 1) прилог у значењу: из непосредне близине, 8) популарни лист за младе, 9) лична заменица, 10) ознака на аутомобилима из Лесковца, 11) предлог (према), 12) врста поврћа, 13) лична заменица, 15) правило, пропис, 17) род, врста (у књижевности, на филму и сл.), 19) име америчке глумице Фароу, 20) друго и треће слово латинице, 21) урекнуће, 24) снежни нанос, 25) ловачки пас, 27) старица, 31) један зачин, 32) додатак јелу од масноће и брашна, 35) сведок на венчању, 36) већа текућа вода, 38) име од милоште за стрица, 39) музичка нота, 41) хемијски знак за ренијум, 42) на онај начин, 44) показна заменица, 45) главни град СР Хрватске, 47) домаћа перната живина, 48) школски уџбеник.

УСПРАВНО: 1) излагање уметничких радова, 2) извор, врело, 3) скраћеница за „број“, 4) није тежак, 5) име славног вајара Мештровића, 6) дево и осамнаесто слово ћирилице, 7) лице из „Микијевог забавника“ (види слику!), 9) предмет

о коме се расправља, 12) продоран узвик, 14) река у Аустрији, улива се у Дунав, 16) завој, омот, 18) омиљено пиће морнара, 22) потез сечивом, 23) име књижевника Селимовића, 24) улицица, 25) река у Далмацији, 26) скраћеница за „рукометни клуб“, 28) врста першуна, 29) врста пите, 30) микроскопски ситна животињица која стално мења облик, 31) осушена трава, 33) врста колача, 34) оруђе за рад, 36) временски термин, 37) погодбени везник, 40) стари турски достојанственик, 43) скраћеница за „основна школа“, 45) суседна слова ћирилица, 46) скраћеница за „рачун“.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА:

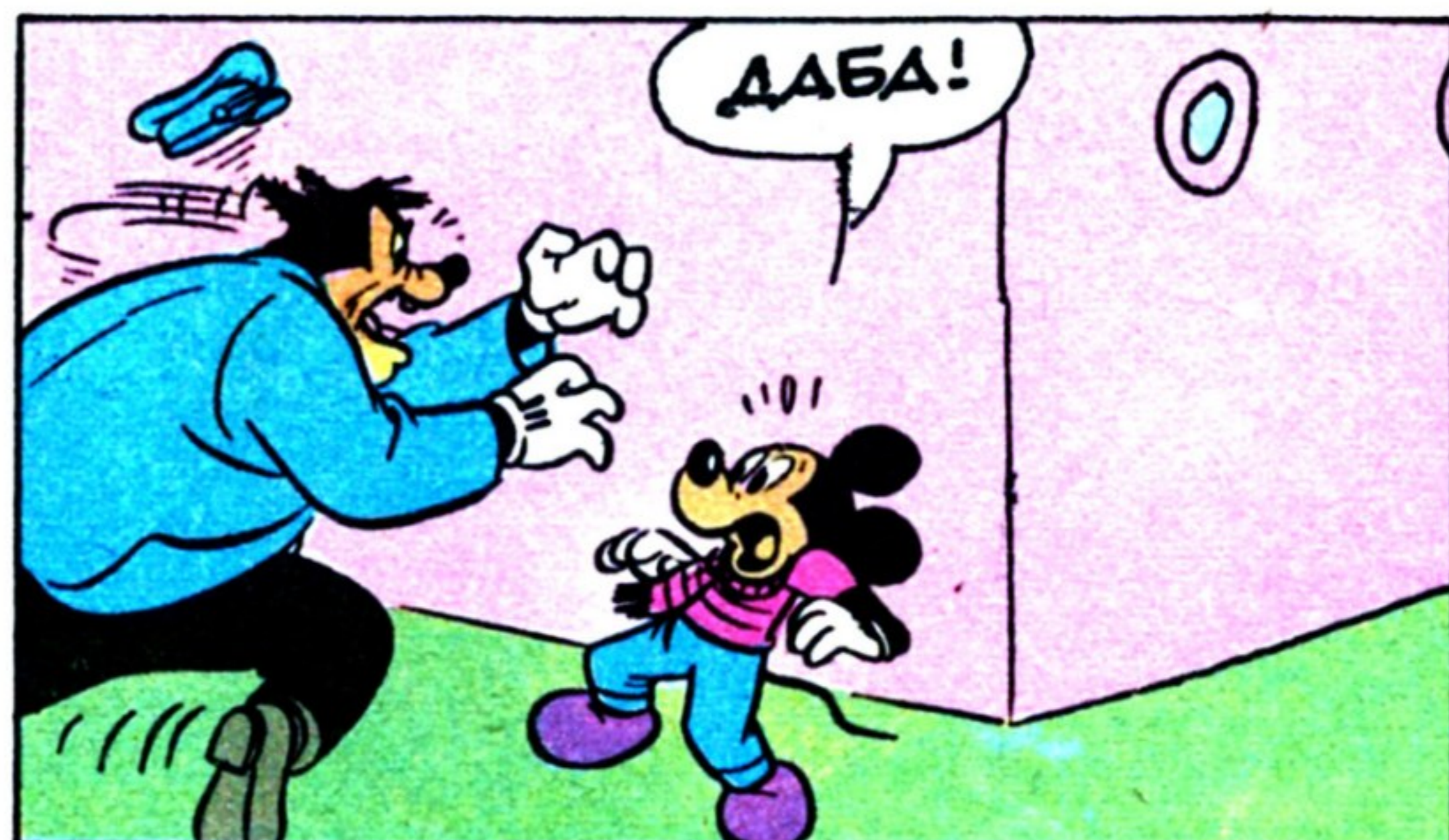
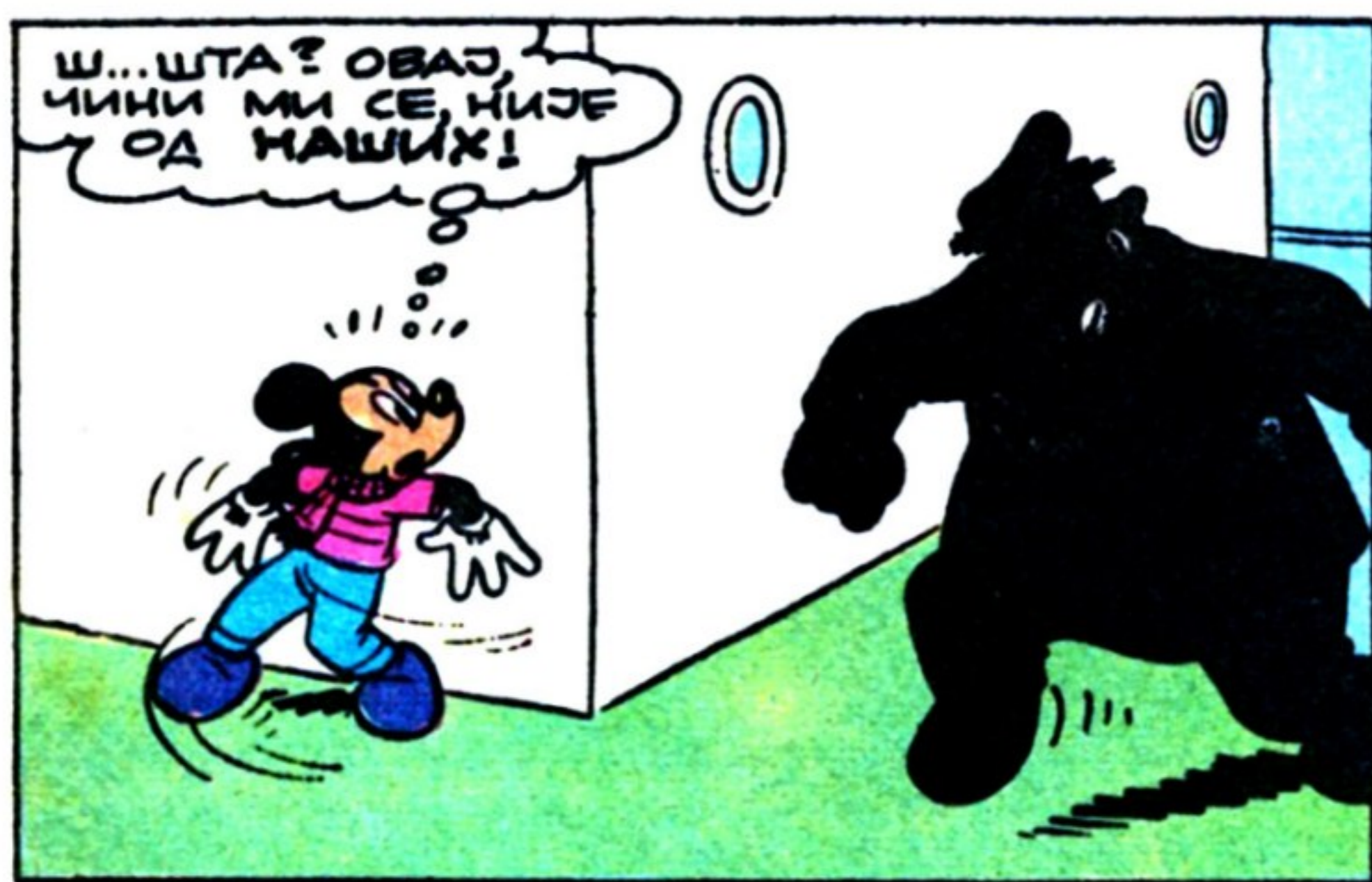
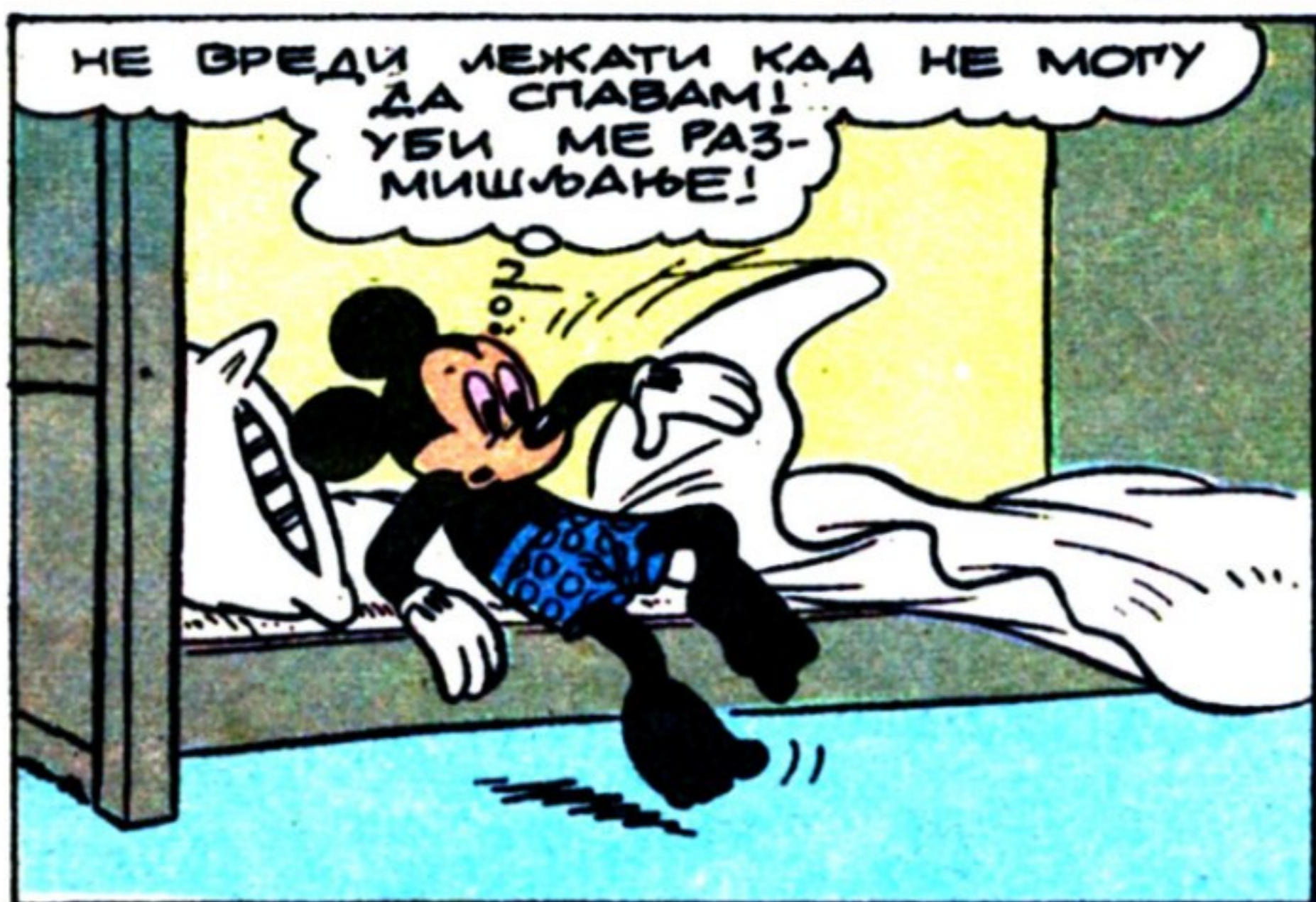
ВОДОРРАВНО: 1) Сплит, 5) Бах, 8) реон, 9) дани, 10) крв, 11) калај, 12) оаза, 14) ала, с, 16) црта, 18) Ив, 19) тт, 21) нана, а, 23) ауто, 25) ушити, 27) наук, 31) дно, 32) школа, 33) торба, 34) ид, 35) Ли, 36) ви, 37) ПА, 38) топ, 39) оргуље, 42) ћурка, 45) до, 46) наочари, 47) метла, р.

Издаје НИП „Политика“, као посебно издање „Политикиног забавника“, 11000 Београд, МакеМареира Директор Вукоје Булатовић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић.

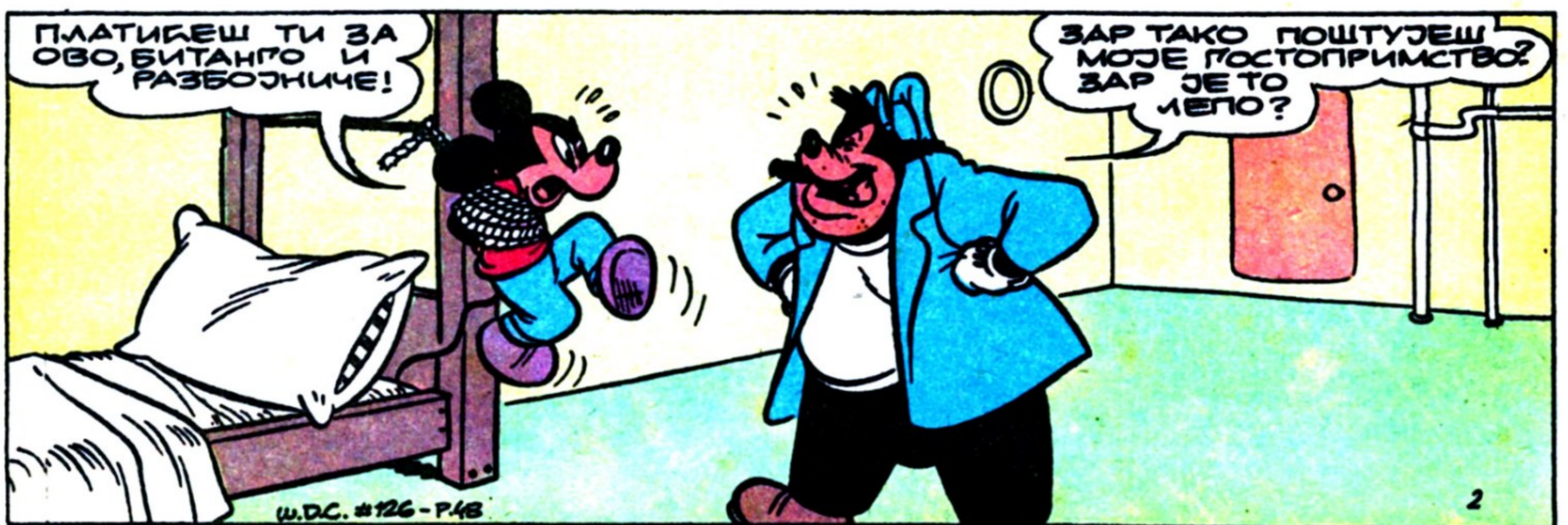
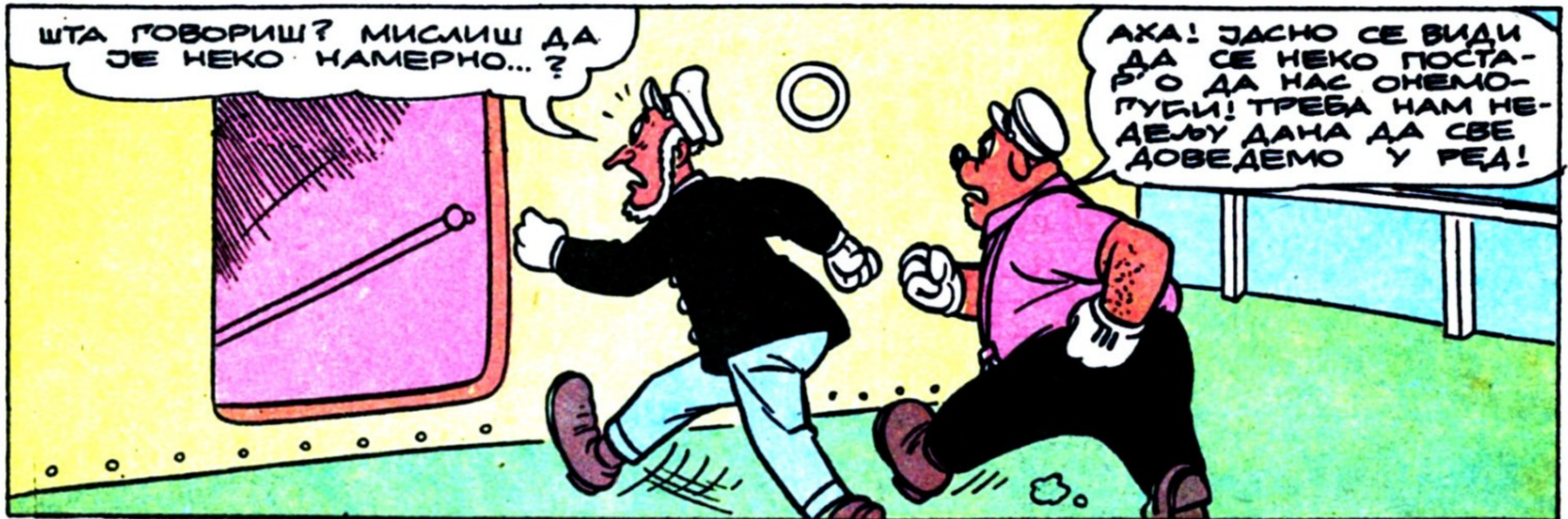
Претплата за нашу земљу: годишња 220,00 дин, полугодишња 110,00 дин, тромесечна 55,00 дин. мта з зата за иностранство: годишња 440,00 дин, полугодишња 220,00 дин, тромесечна 110,00 дин. Уплате на текућа рачуна број 60801-601-822. Годишња претплата у иностранству валути ДМ 63.—, Долар 25.—, Фф. 116.—, Шфр. 65.—, Шкр. 107.—, Девизне уплате из иностранства слати преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292.32000-000-00054. Поштански факс 124. Телефони 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије 413-524/74-02 од 15. X 74. не плаћа се порез на промет.

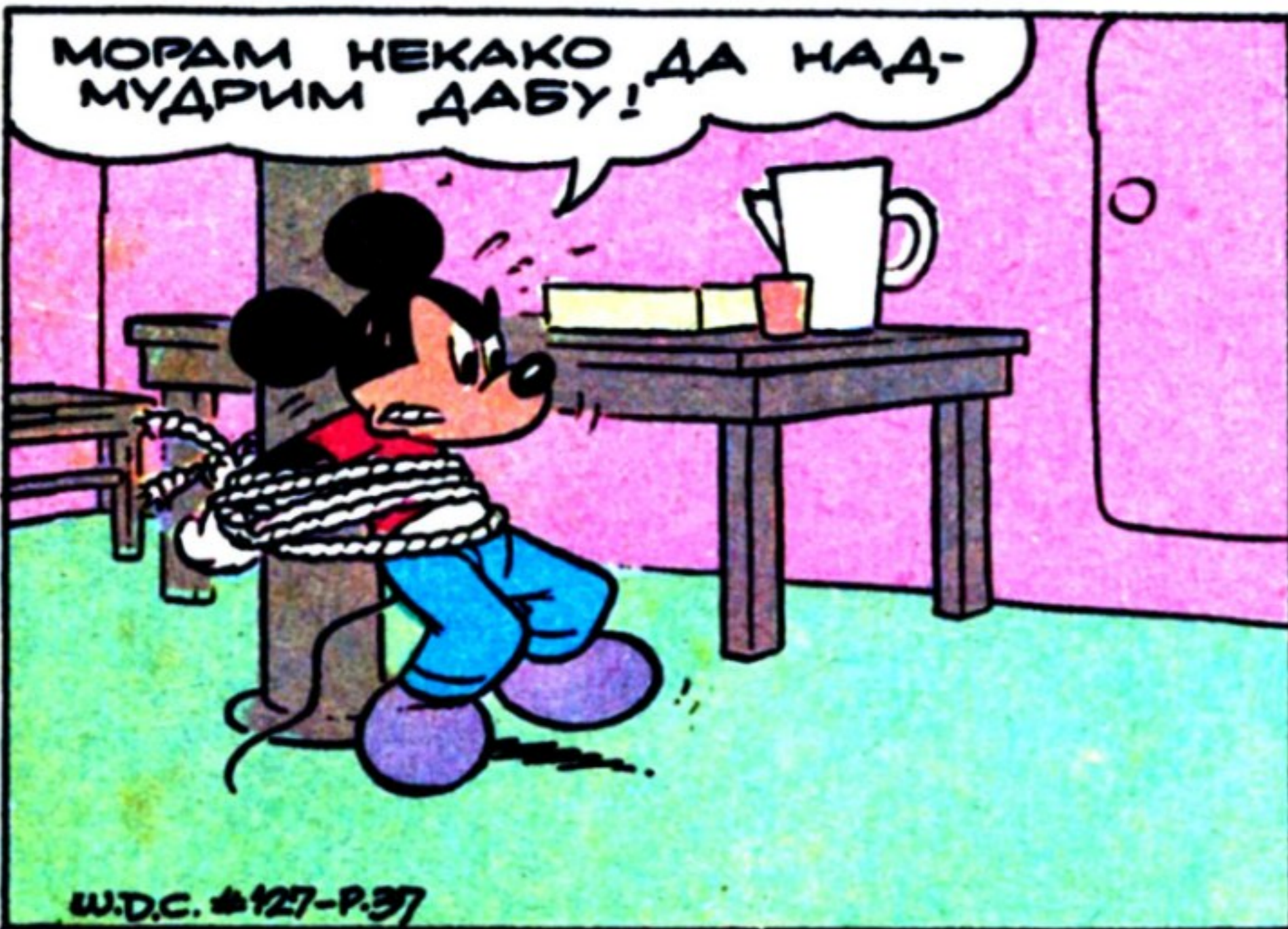
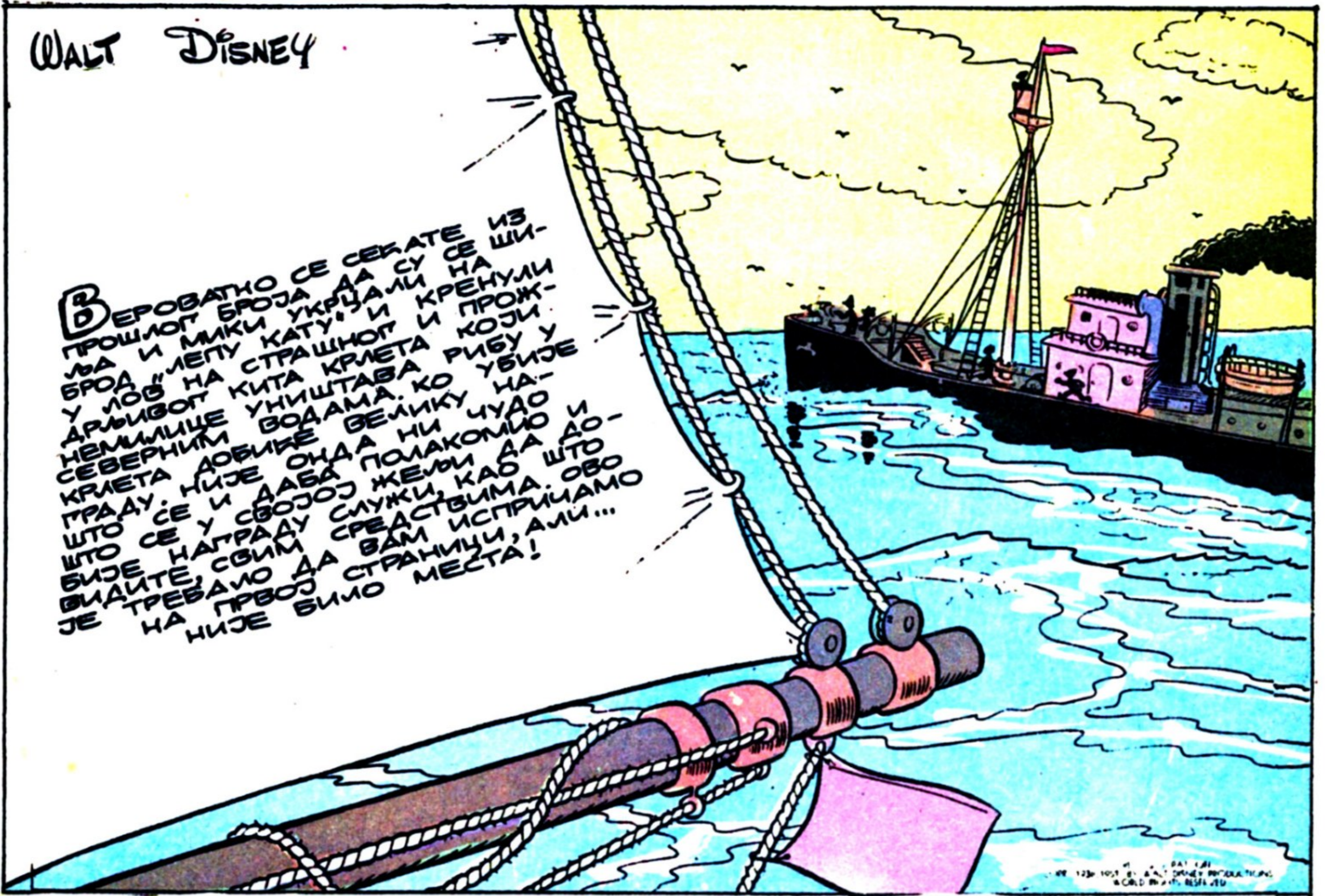
© 1974 Walt Disney Productions.

Штампа НИП „Нова Македонија“ — Скопје

W.D.C. #126-P.97

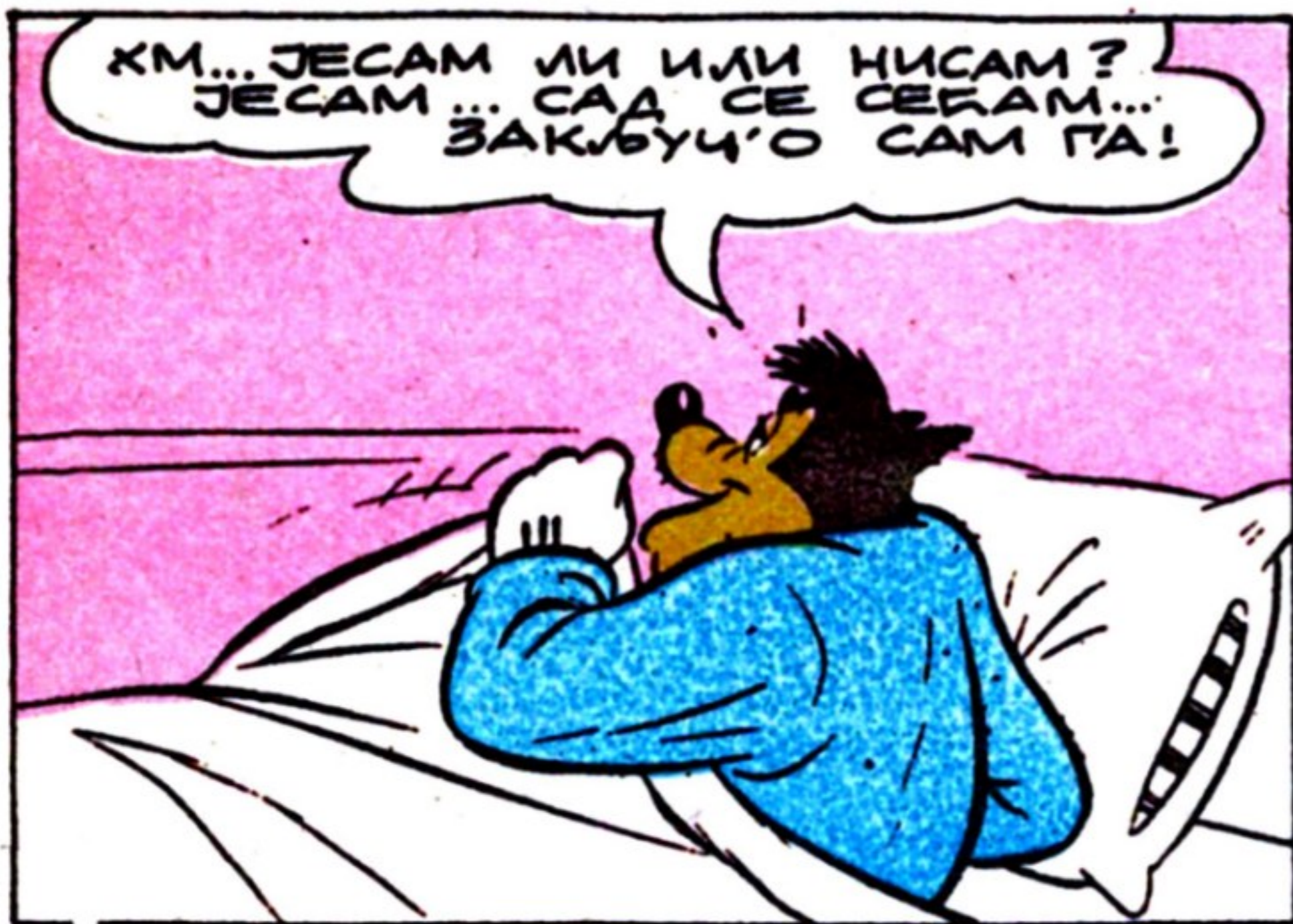

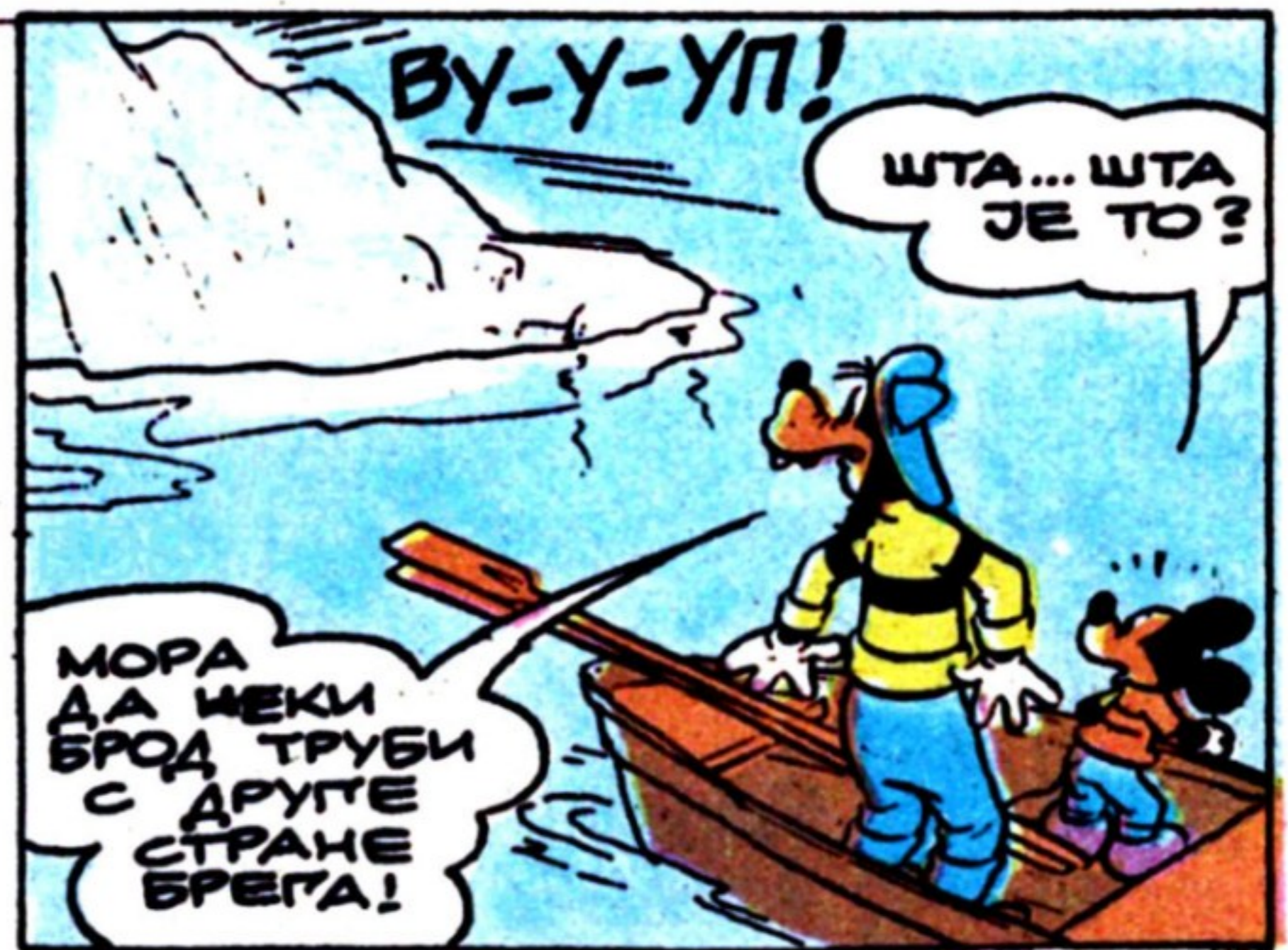

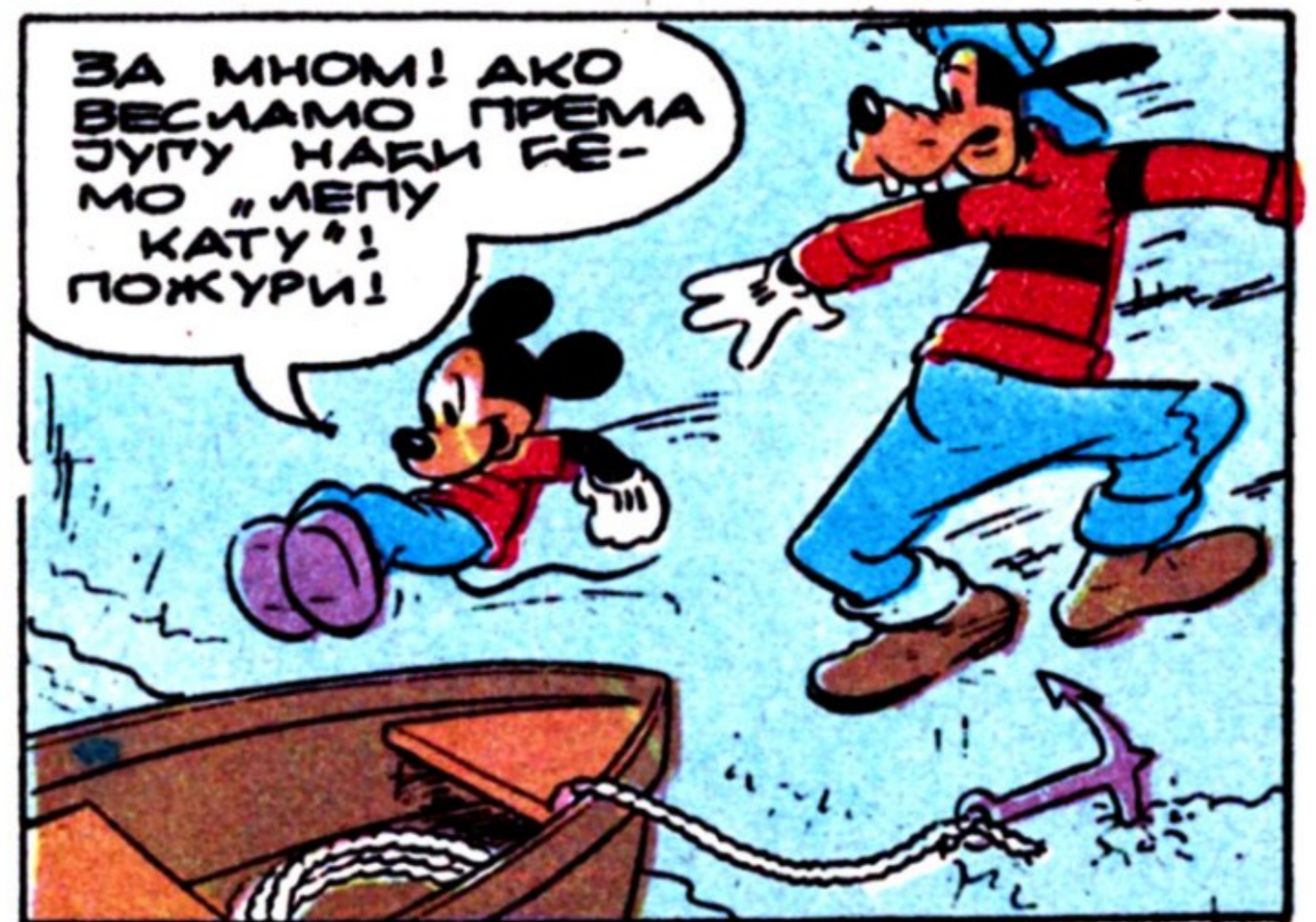
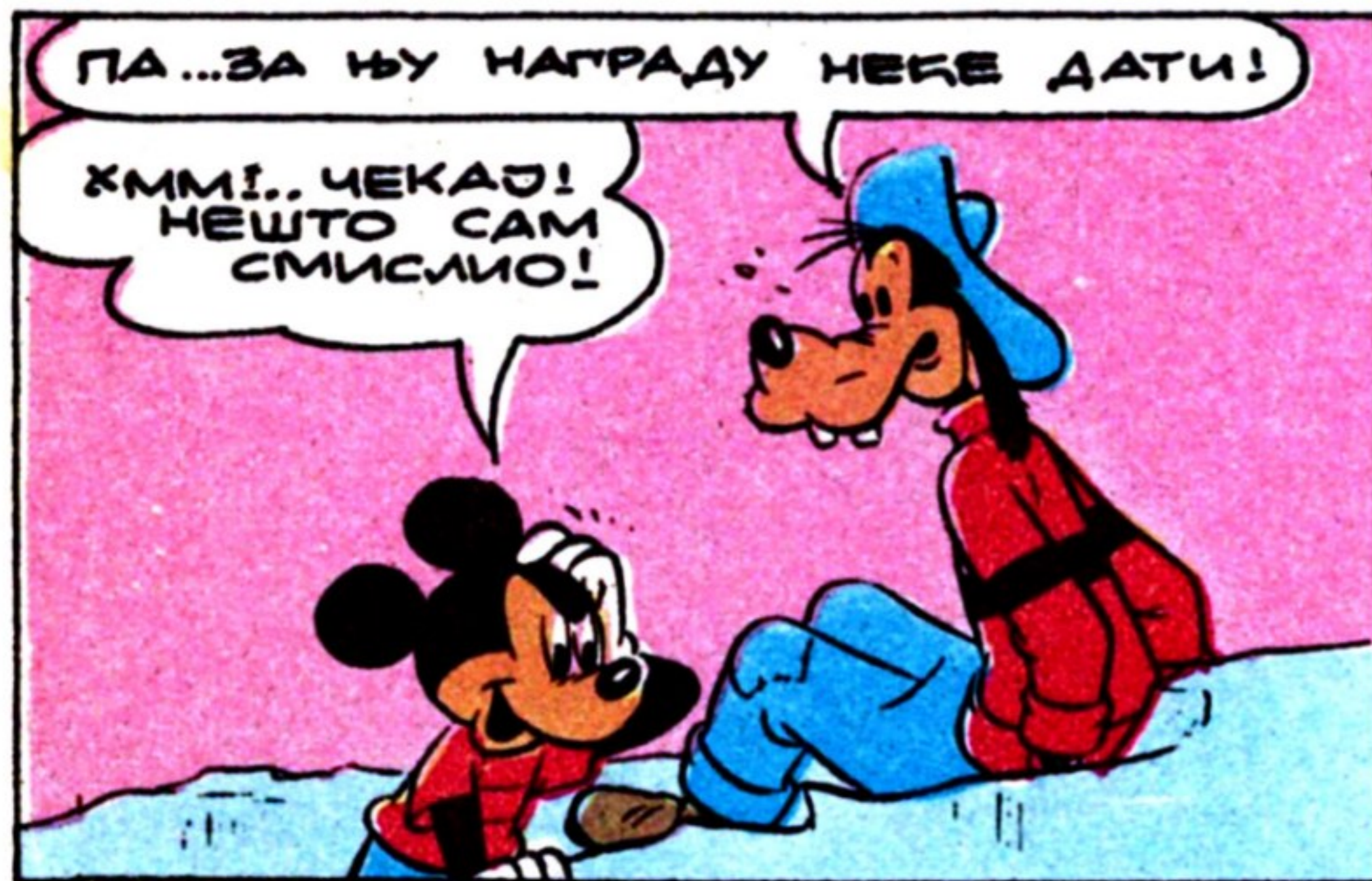
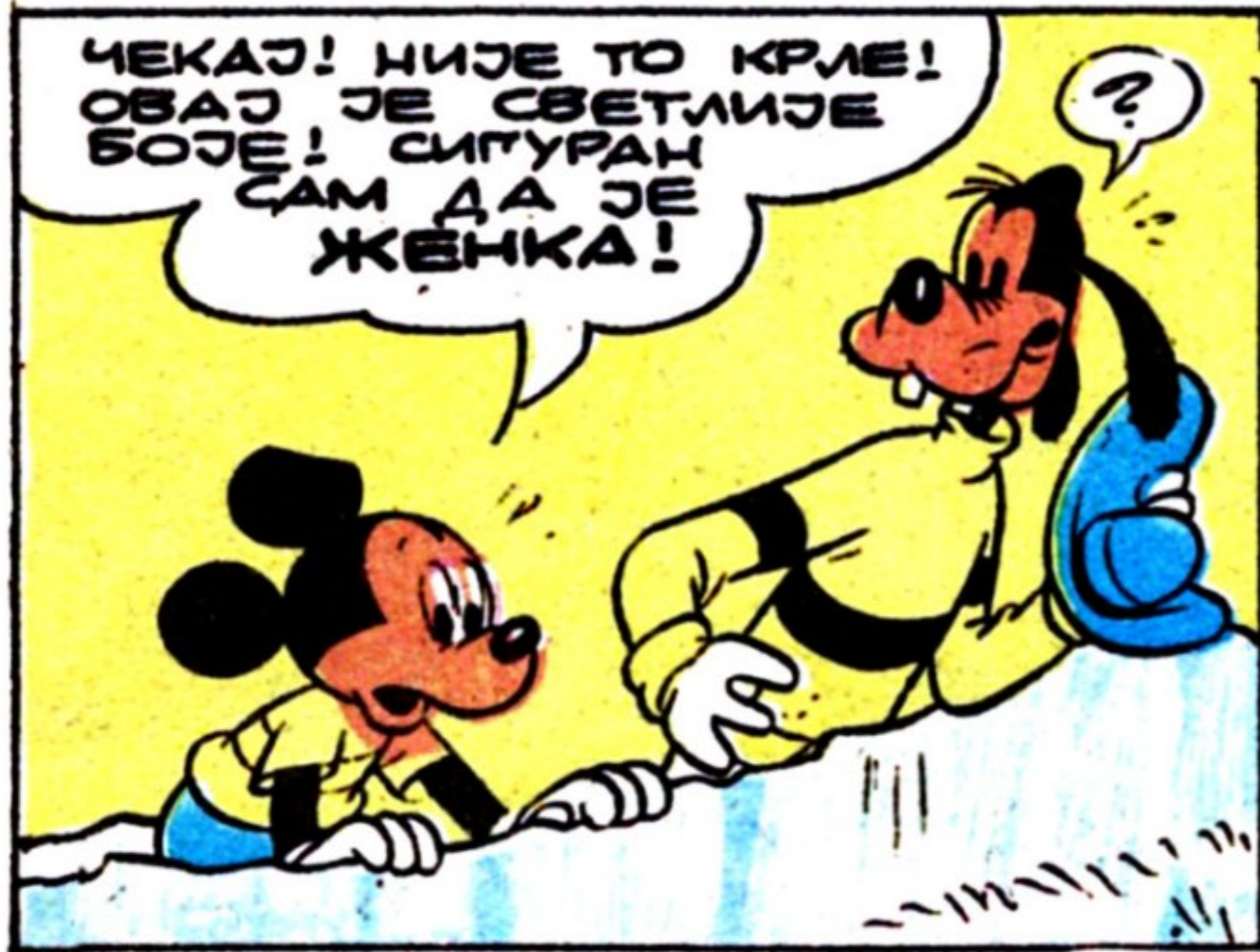

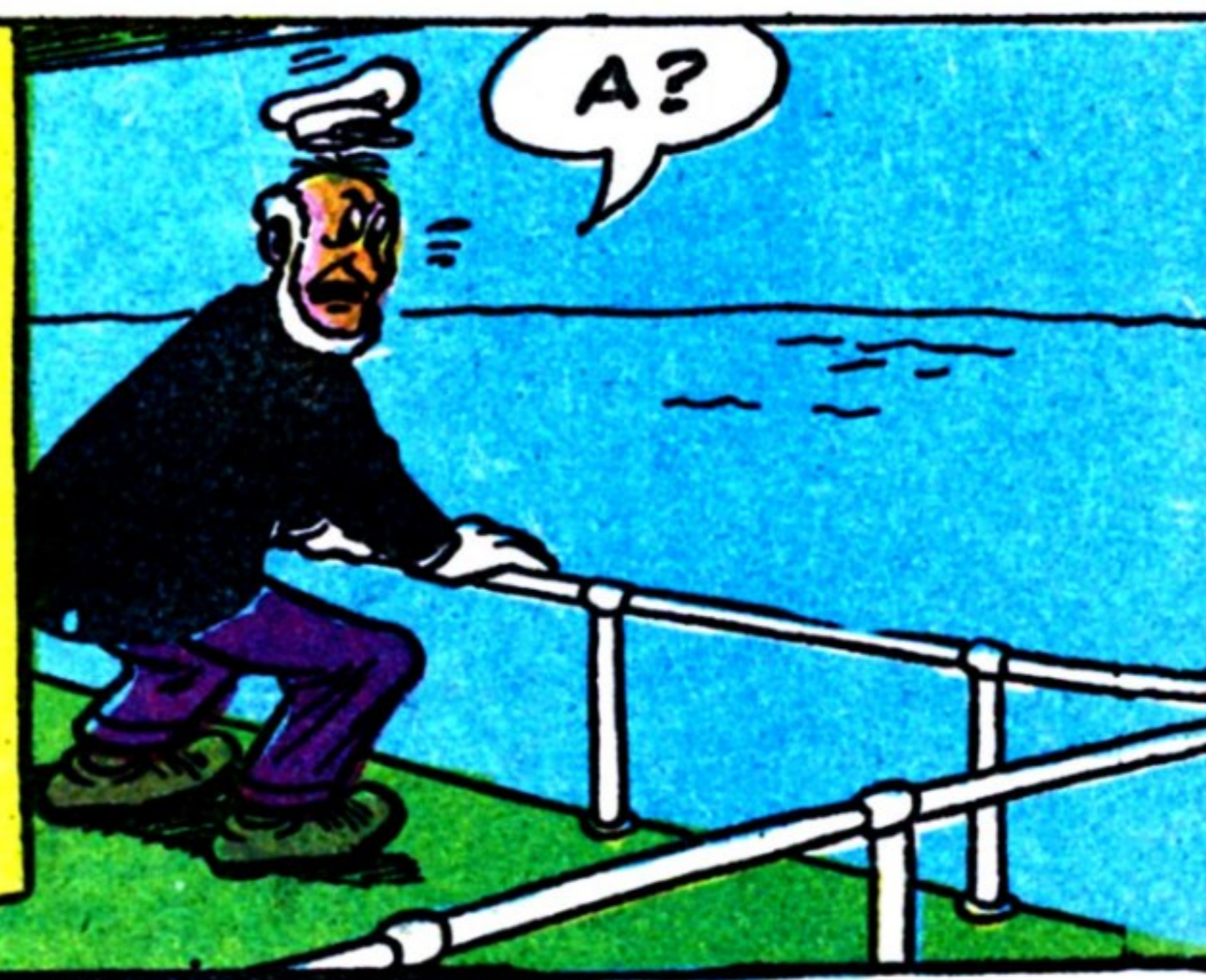

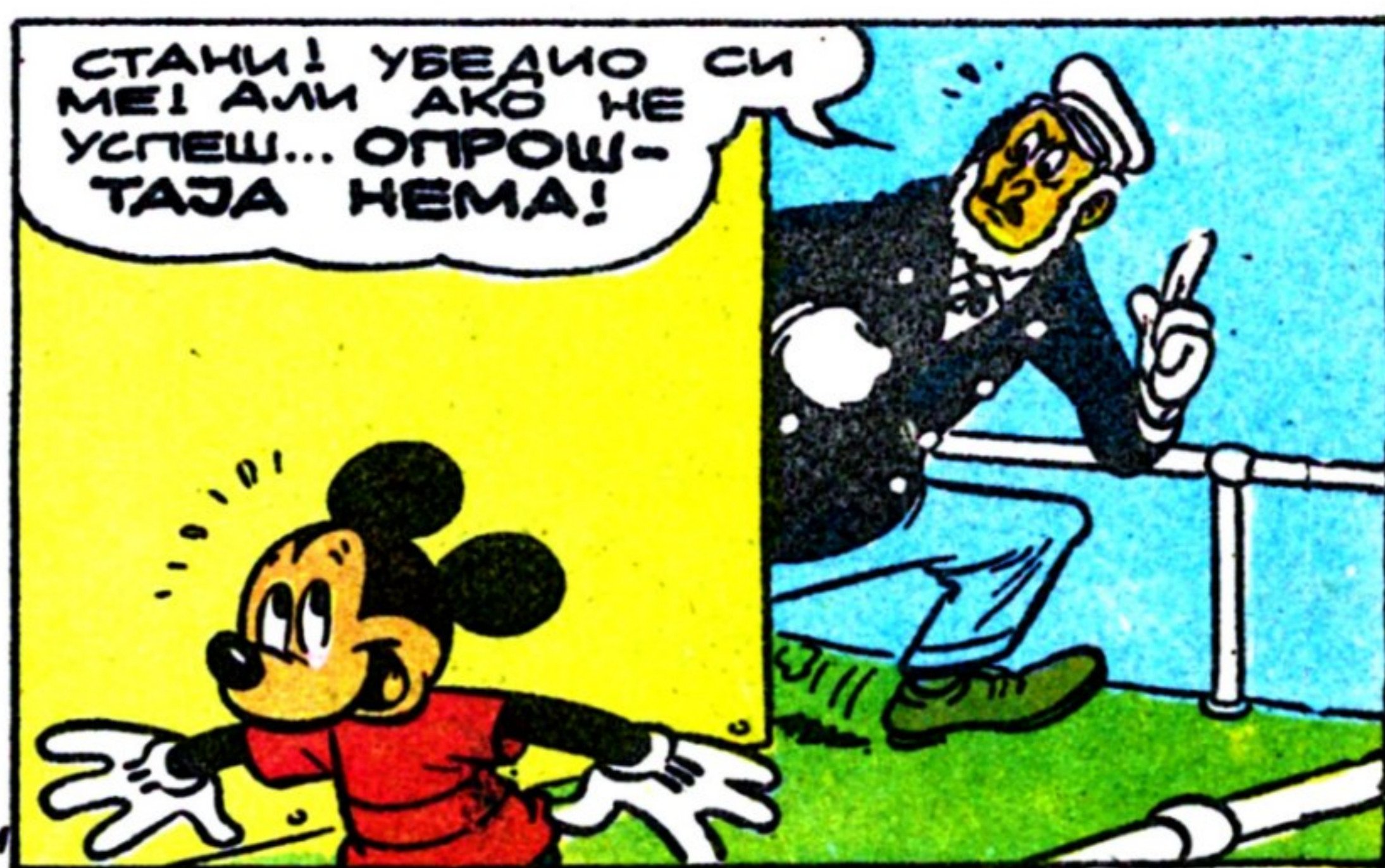
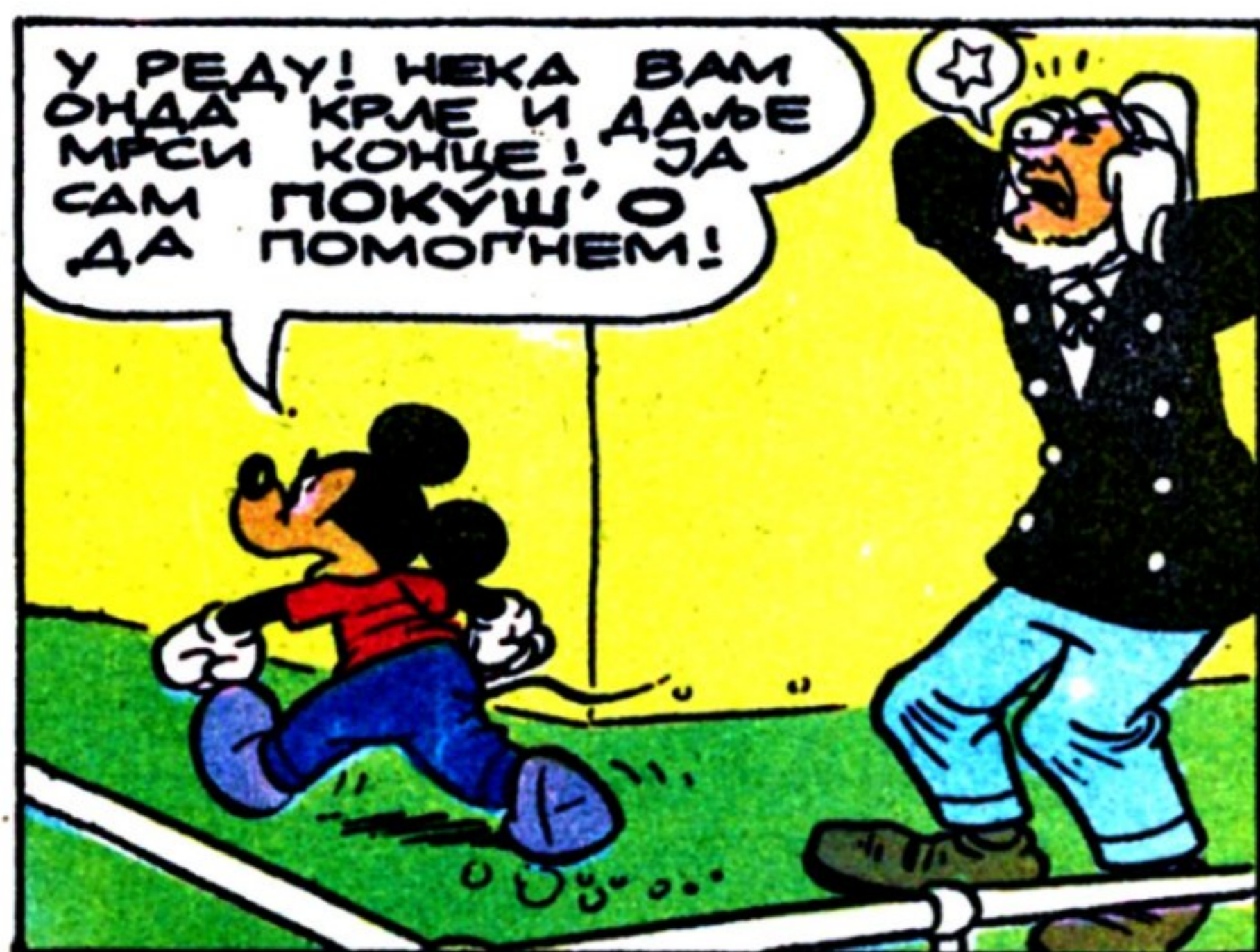
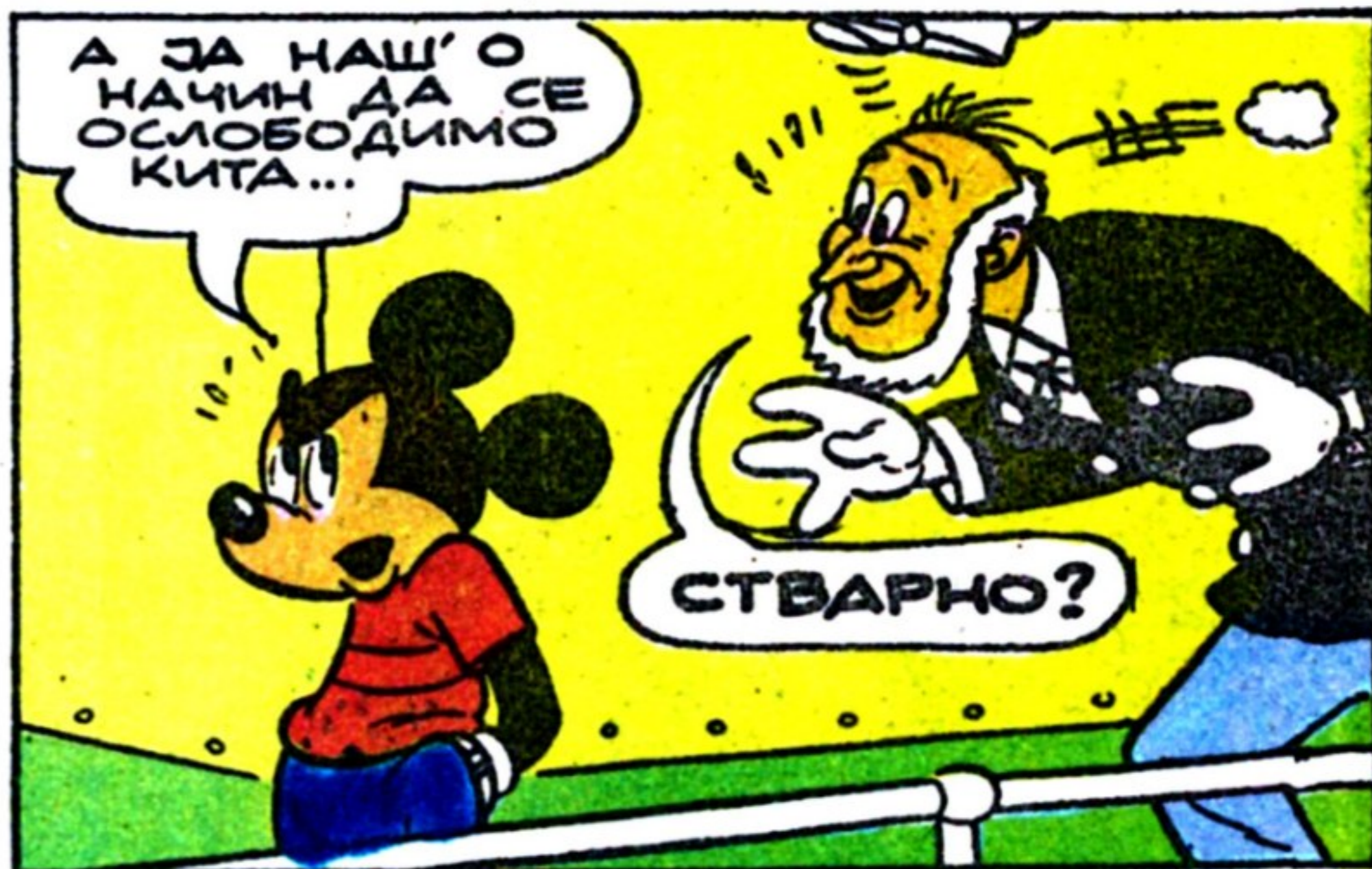

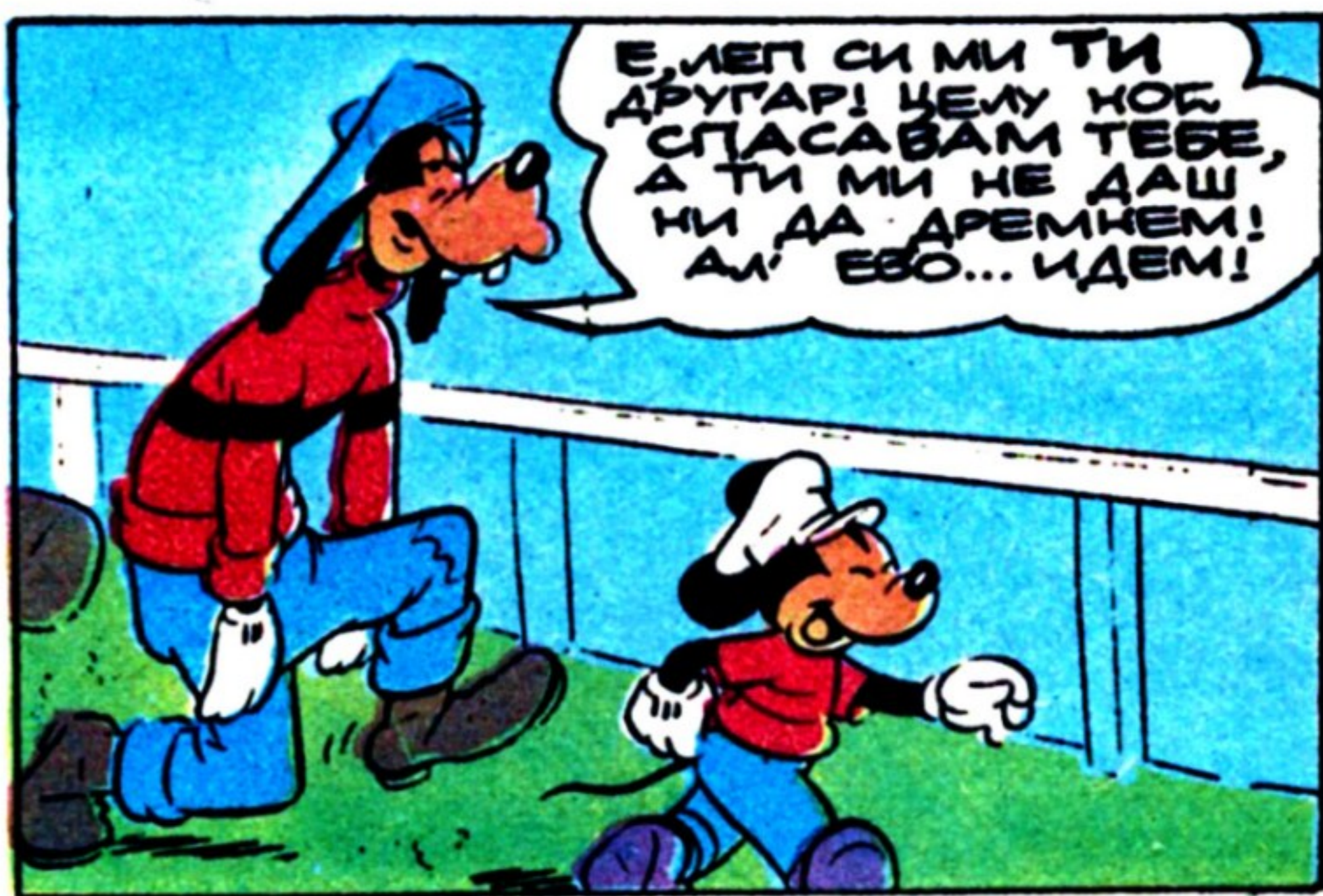

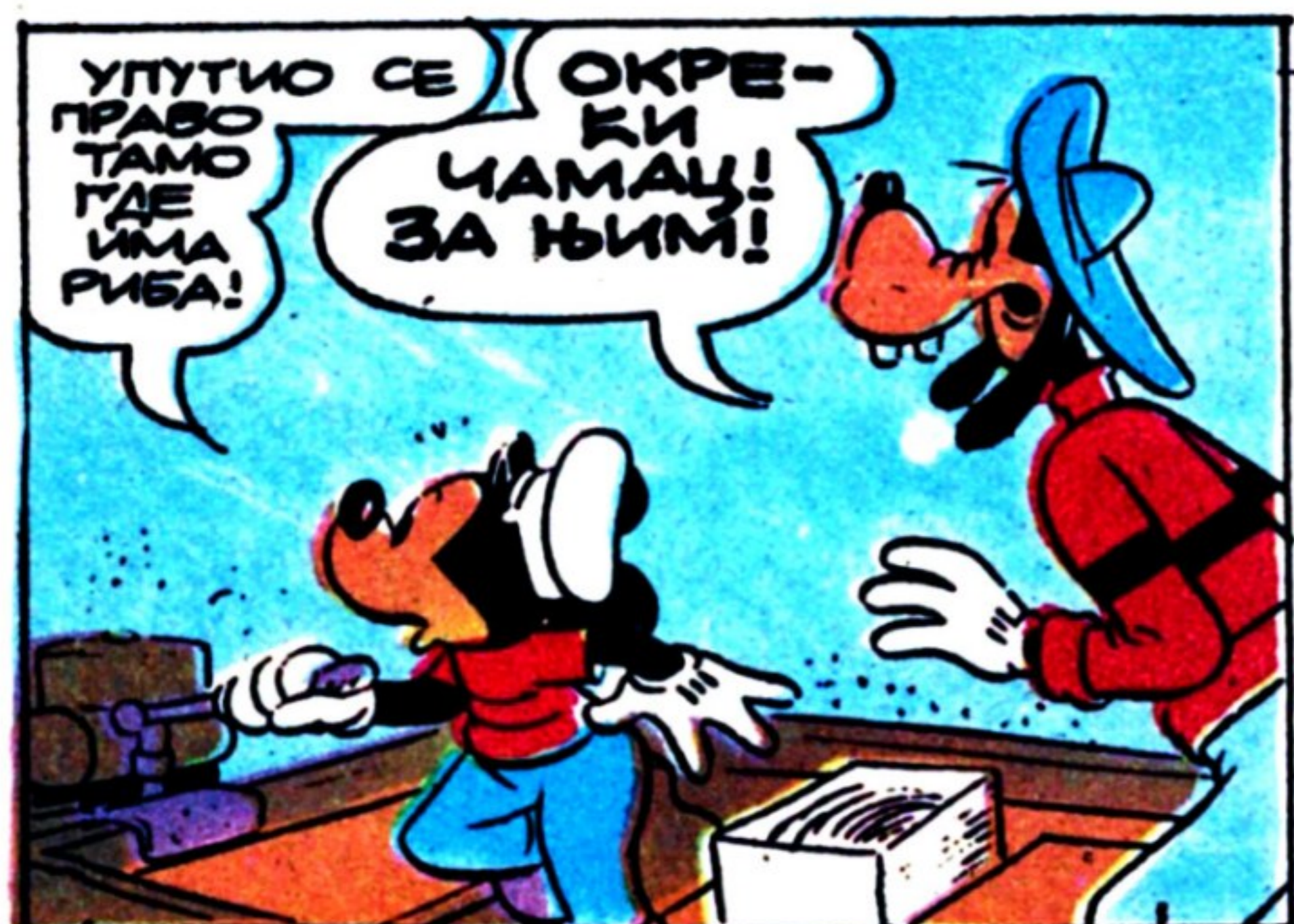

ПОГЛЕДАЈ! ЕНО КРМЕТА!

А? ШТА?
ГДЕ?

УПУТИО СЕ
ПРАВО
ТАМО
ГДЕ
ИМА
РИБА!

ОКРЕ-
КИ
ЧАМАЦ!
ЗА ЊИМ!

КАСНИЈЕ!
ПРВО ТРЕБА
ОБАВИТИ
ЈЕДАН
ДРУГИ
ПОС'О!

ПА ШТО СИ МЕ
ОНДА БУДИО?
ПУСТИ МЕ ДА
СПАВАМ!

СТИГЛИ СМО,
ШИЉО! НА
ПОС'О!

А ГДЕ СМО ТО СТИГ-
ЛИ? И КАКАВ ПОС'О?

ОК! ПА МИ СМО ОПЕТ КРАЈ
ЛЕДЕНОГ БРЕГА ГДЕ ЈЕ
ОНА ЖЕНКА ЗАРОБ-
ЉЕНА...

ТАЈНО! И САД КУ
ТИ РЕКИ ШТА
БЕМО ДА РА-
ДИМО!

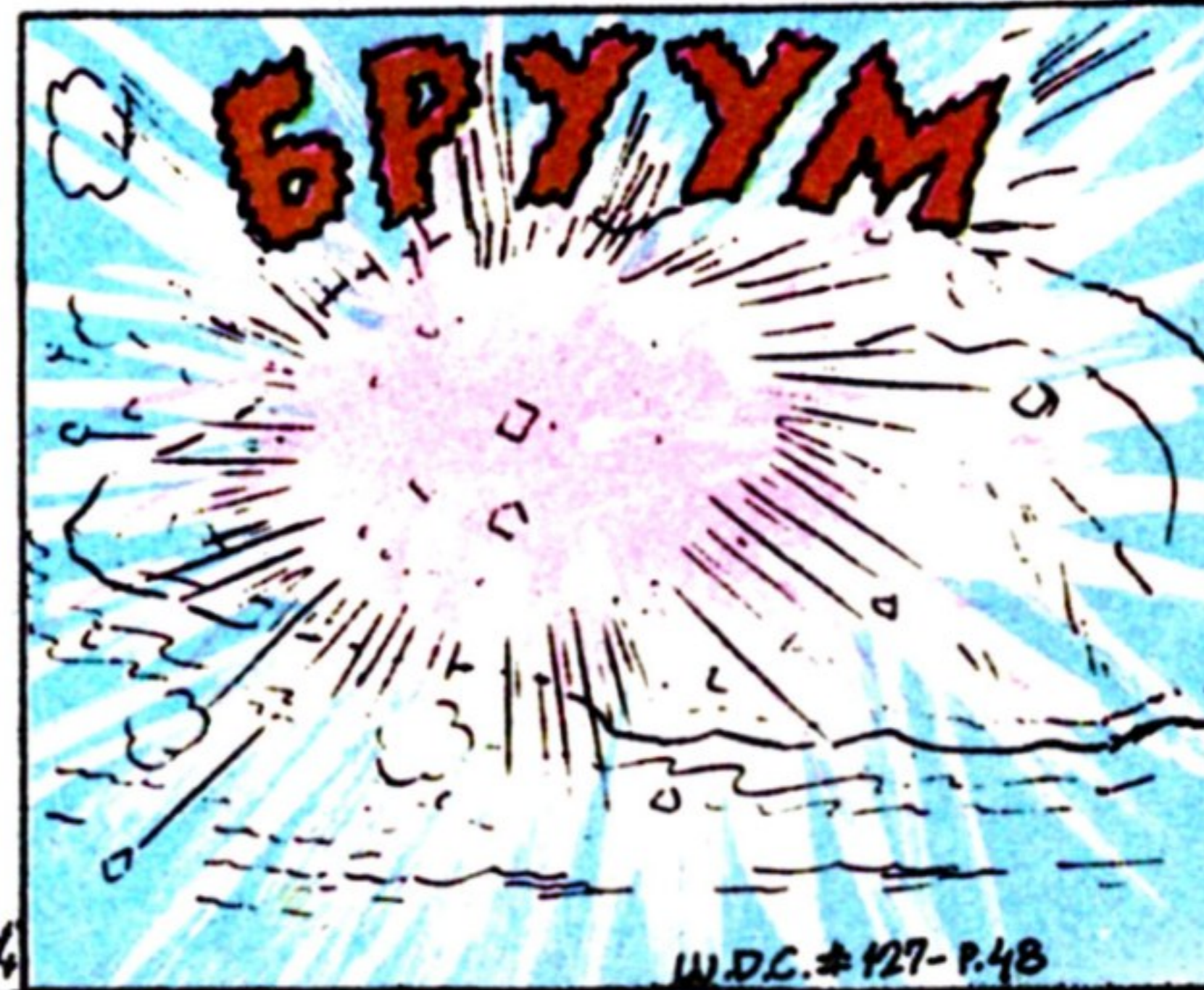
ВАЈА...
И
КРАЈ-
ЊЕ ЈЕ
ВРЕМЕ!

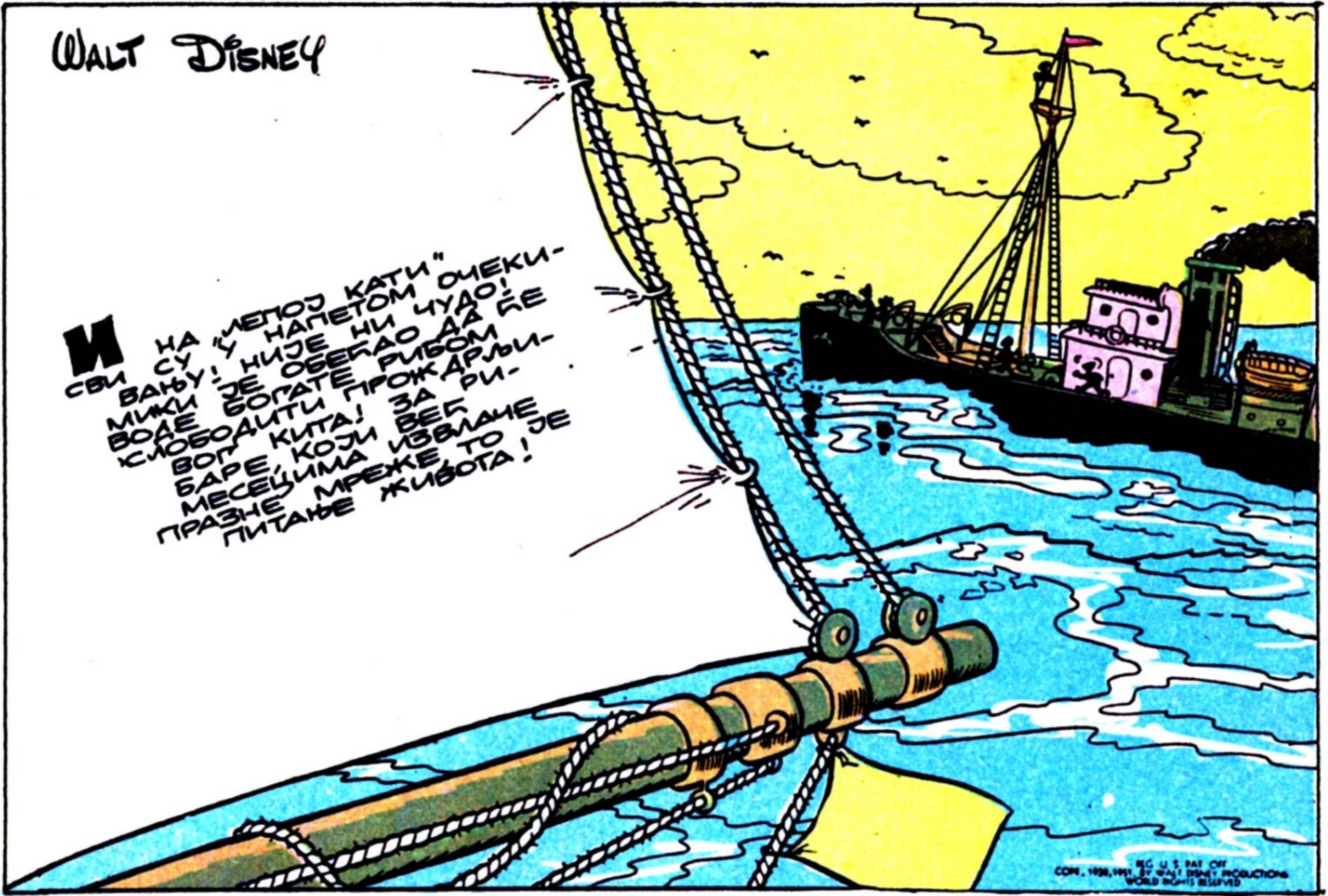
КАСНИЈЕ...
И ШТА
КА-
ЖЕШ
НА
ТО?

ДА ЈЕ ТВОЈА МАЈКА
РОДИЛА ПЕ-
НИЈА! КАКО СЕ
САМ НИСАМ
ТОГА СЕТИО?
ПРОСТО К'О
ПАСУЉ!

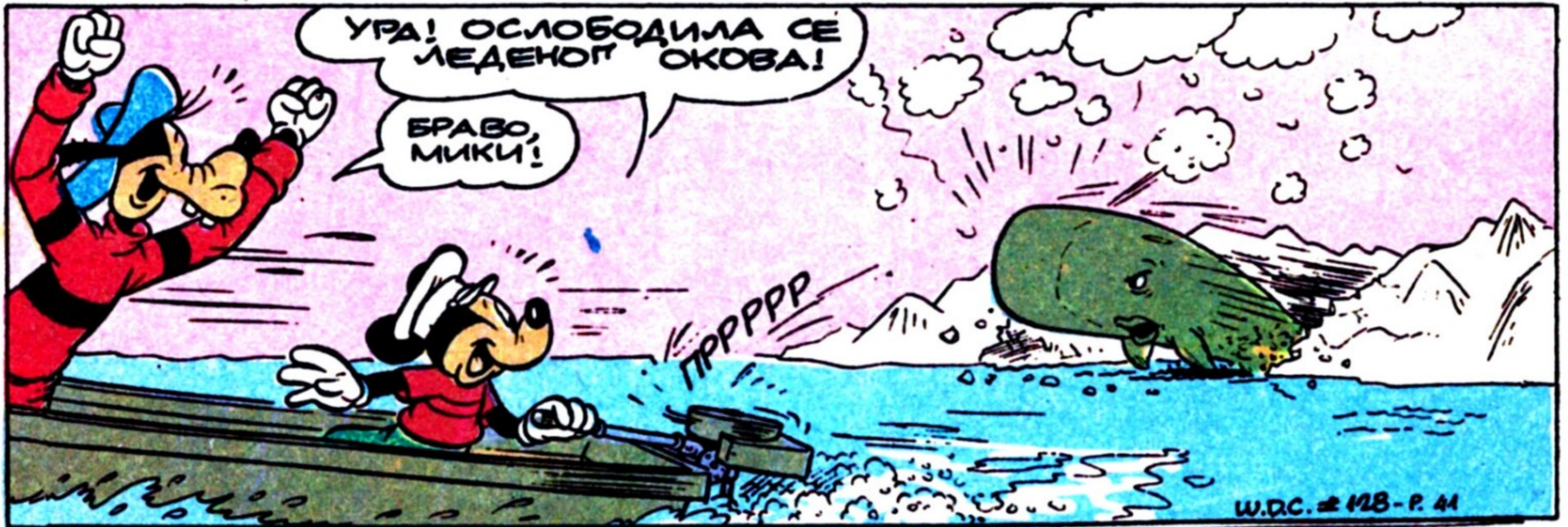
ОСАДА
"ЛЕНЕ
КАТЕ"
ЗБУЊЕ-
НА
ЈЕ
ПОЈА-
ВОМ
НО-
ВОГ
БРОДА...

И НА МЕЛОЈ КАТИ"
 СВИ СУ У НАПЕТОМ ОЧЕКИ-
 ВАЊУ! НИЈЕ НИ ЧУДО!
 МИКИ ЈЕ ОБЕЉАО ДА ЋЕ
 ВОДЕ БОГАТЕ РИБОМ
 СЛОБОДИТИ ПРОЖАРЉИ-
 ВОГ КИТА! ЗА БИ-
 БАРЕ, КОЈИ ВЕК
 МЕСЕЦИМА ИЗВЛАЧЕ
 ПРАЗНЕ МРЕЖЕ ТО ЈЕ
 ПИТАЊЕ ЖИВОТА!

REG. U.S. PAT. OFF.
 COM. 1938, 1941 BY WALT DISNEY PRODUCTIONS
 WORLD RIGHTS RESERVED

УРА! ОСЛОБОДИМА СЕ
 ЛЕДЕНОГ ОКОВА!
 БРАВО, МИКИ!

ПРРРРР

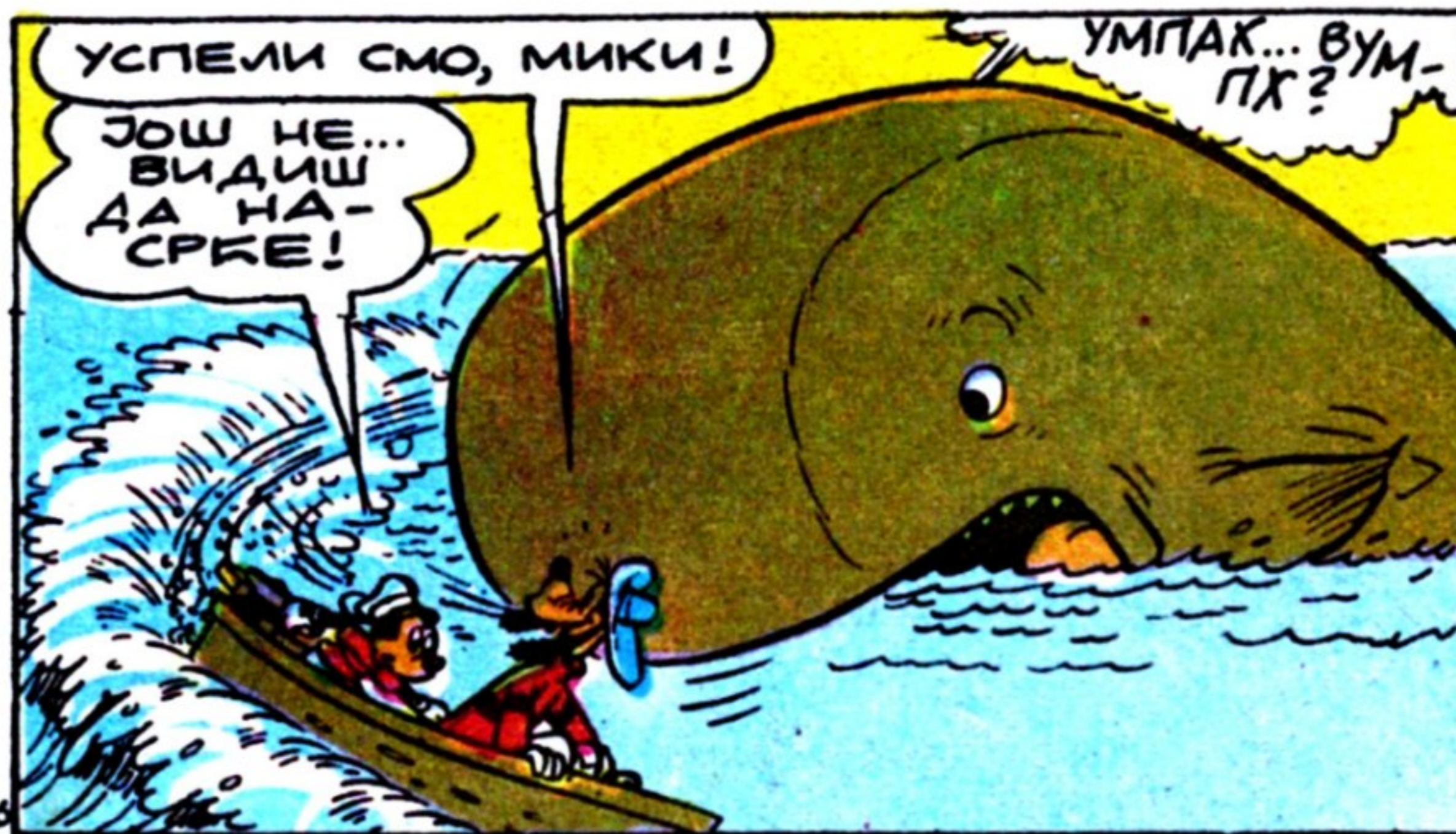
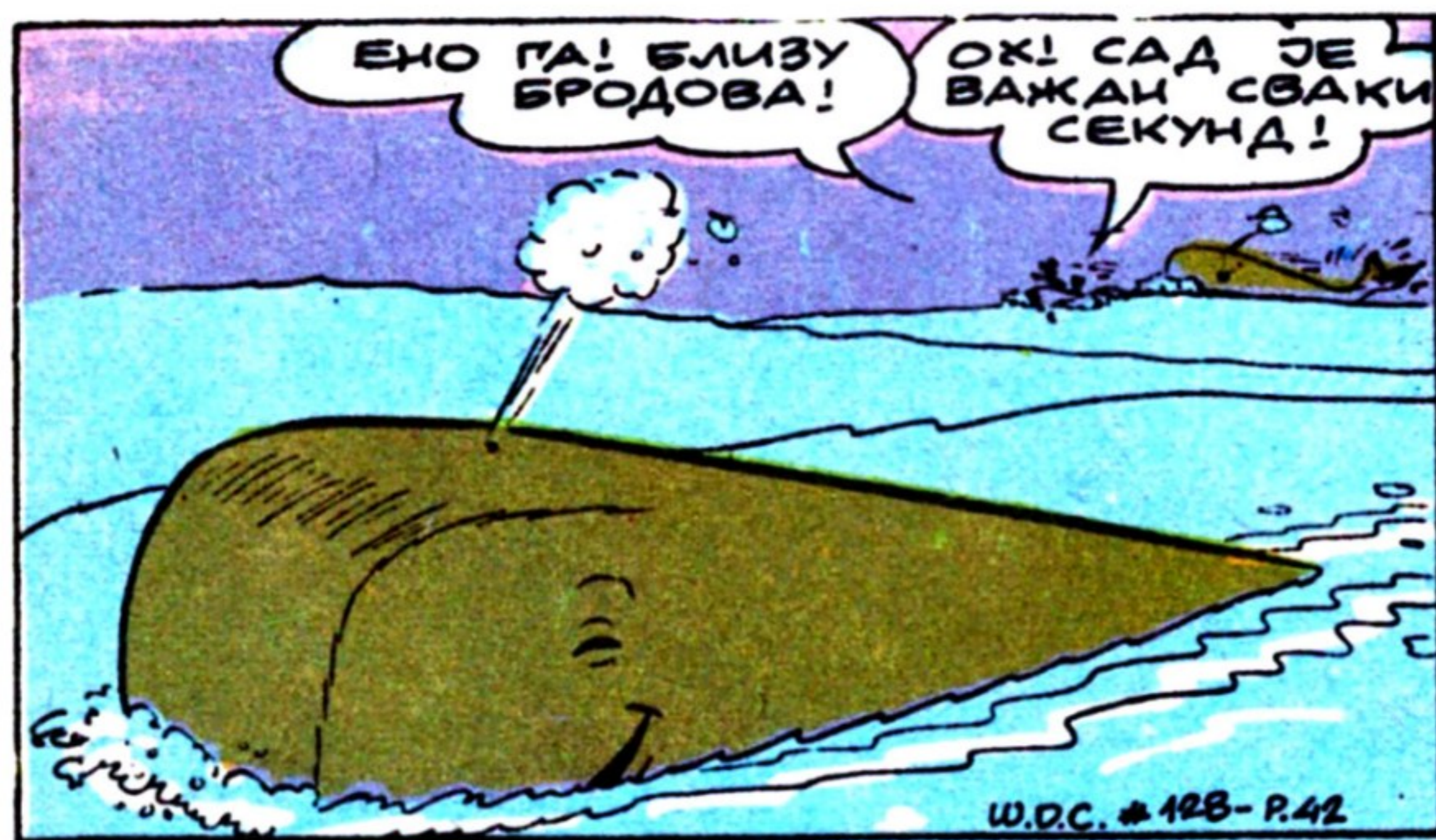
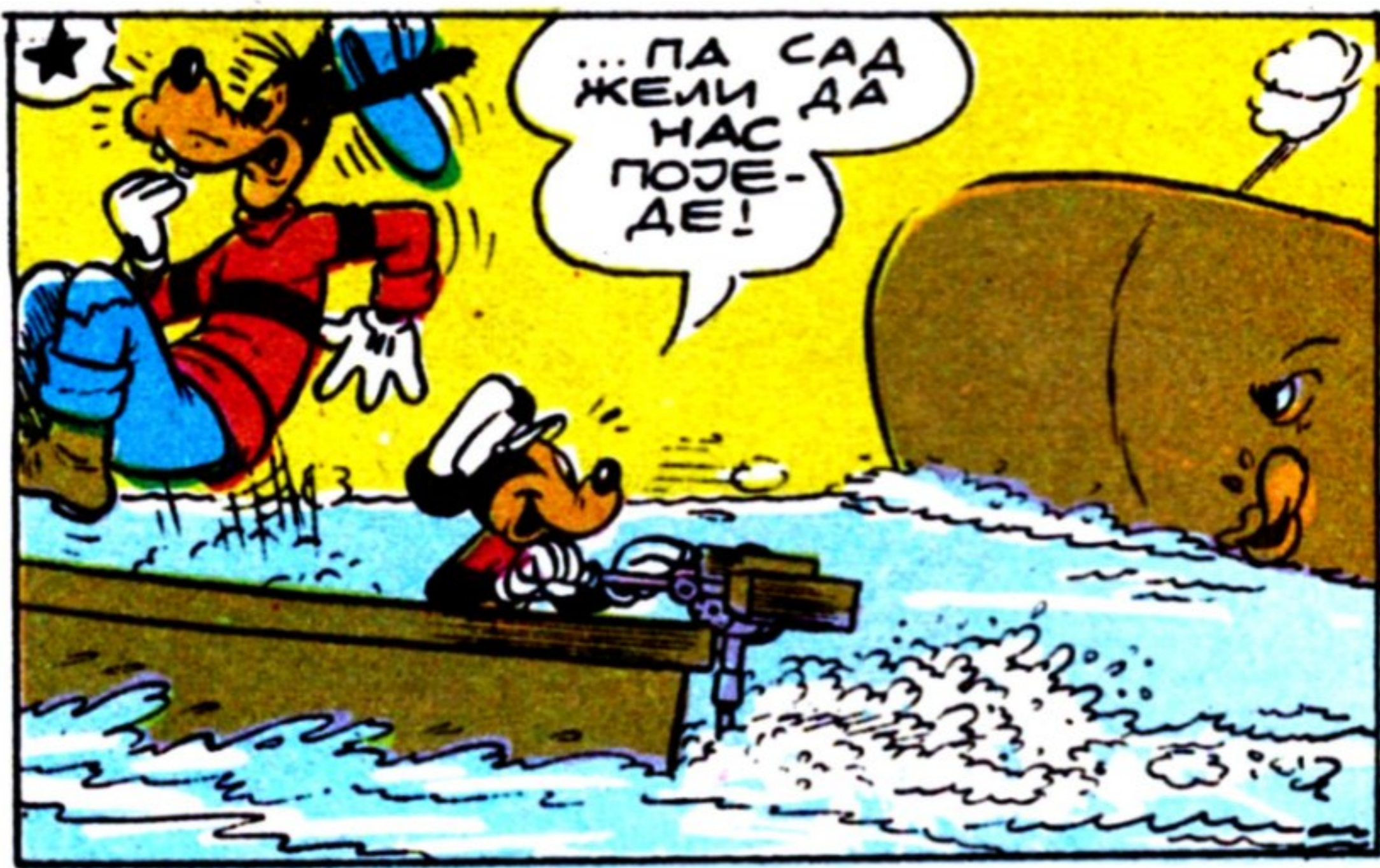
W.D.C. # 128-P. 41

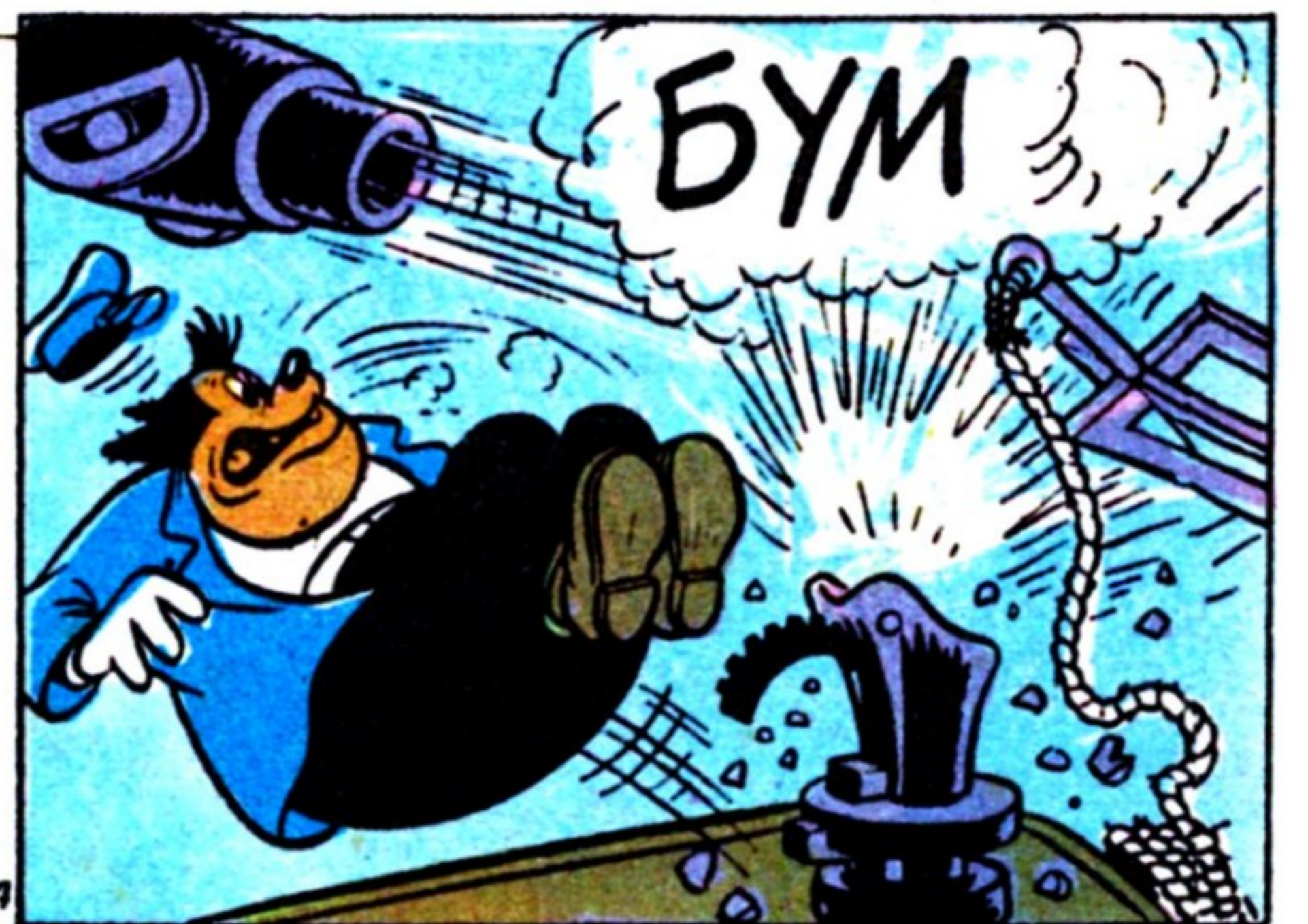
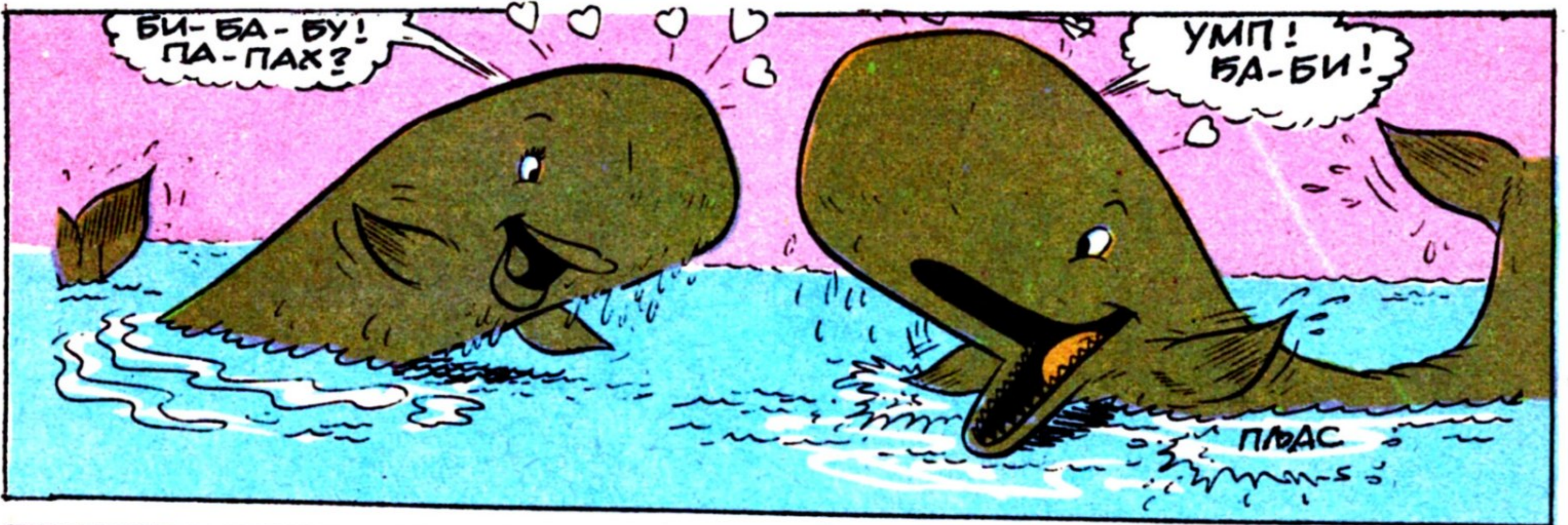

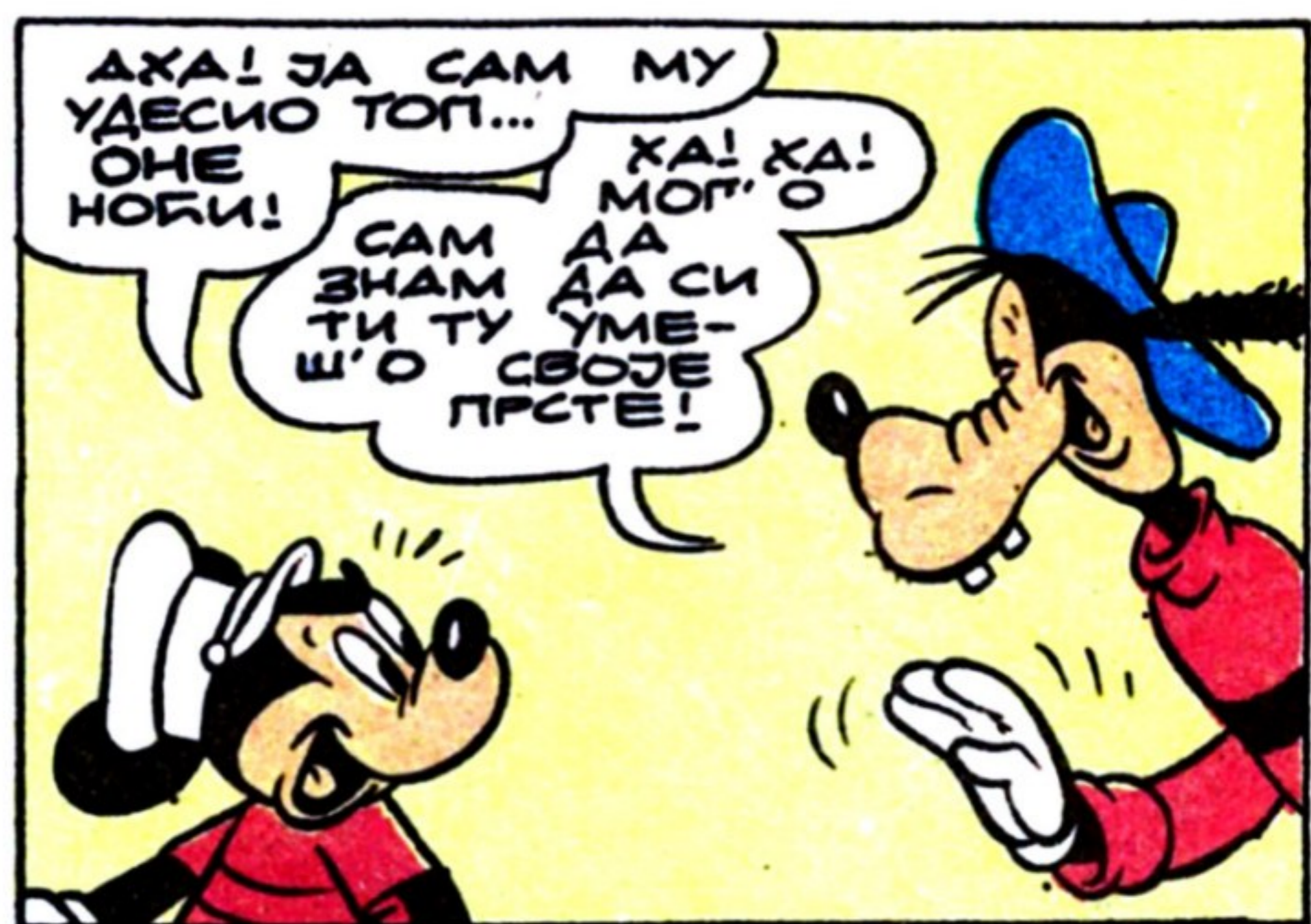
СВЕ ЈЕ ДОБРО... ЗАСАД!
 ВИДИ ЈЕ! ИДЕ
 ЗА НАМА
 К'О КУЧЕН-
 ЦЕ!

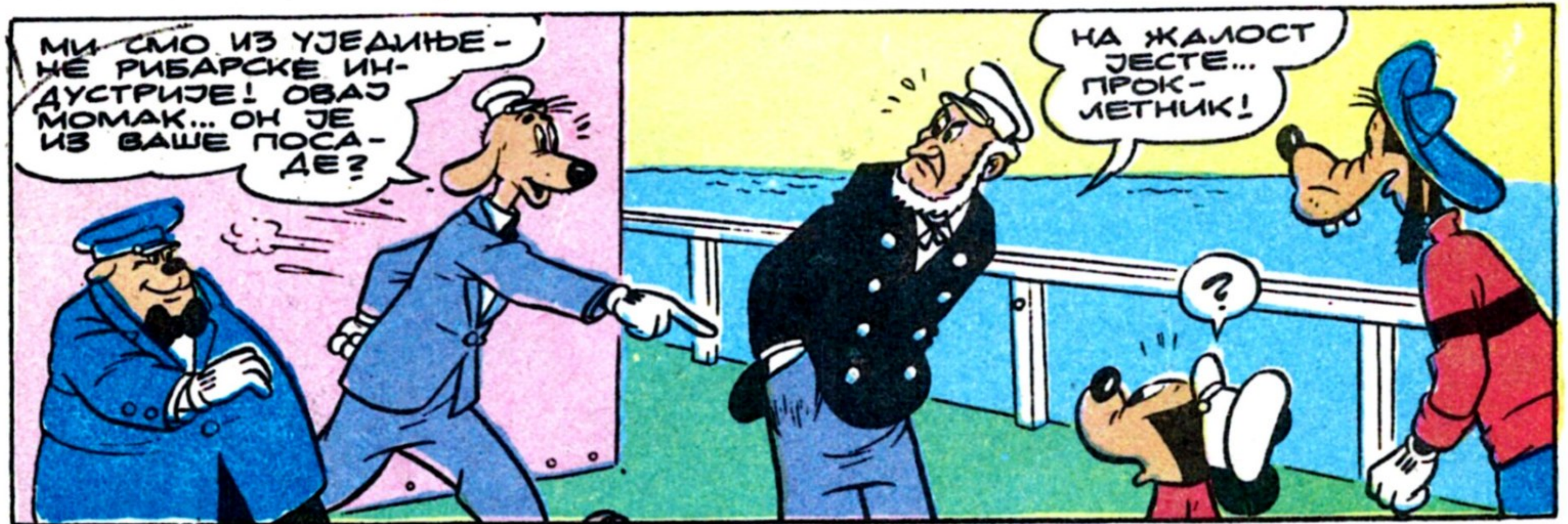
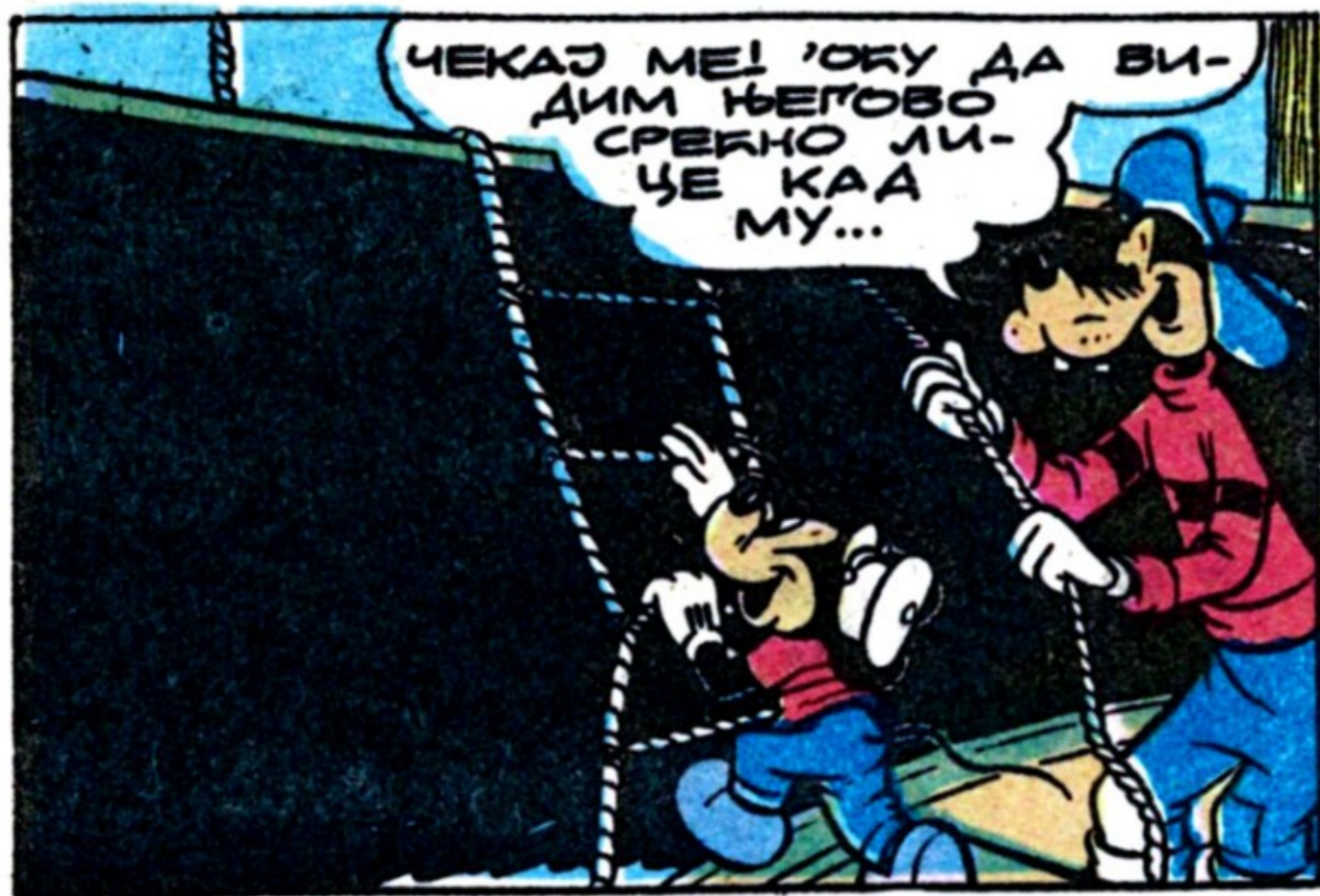

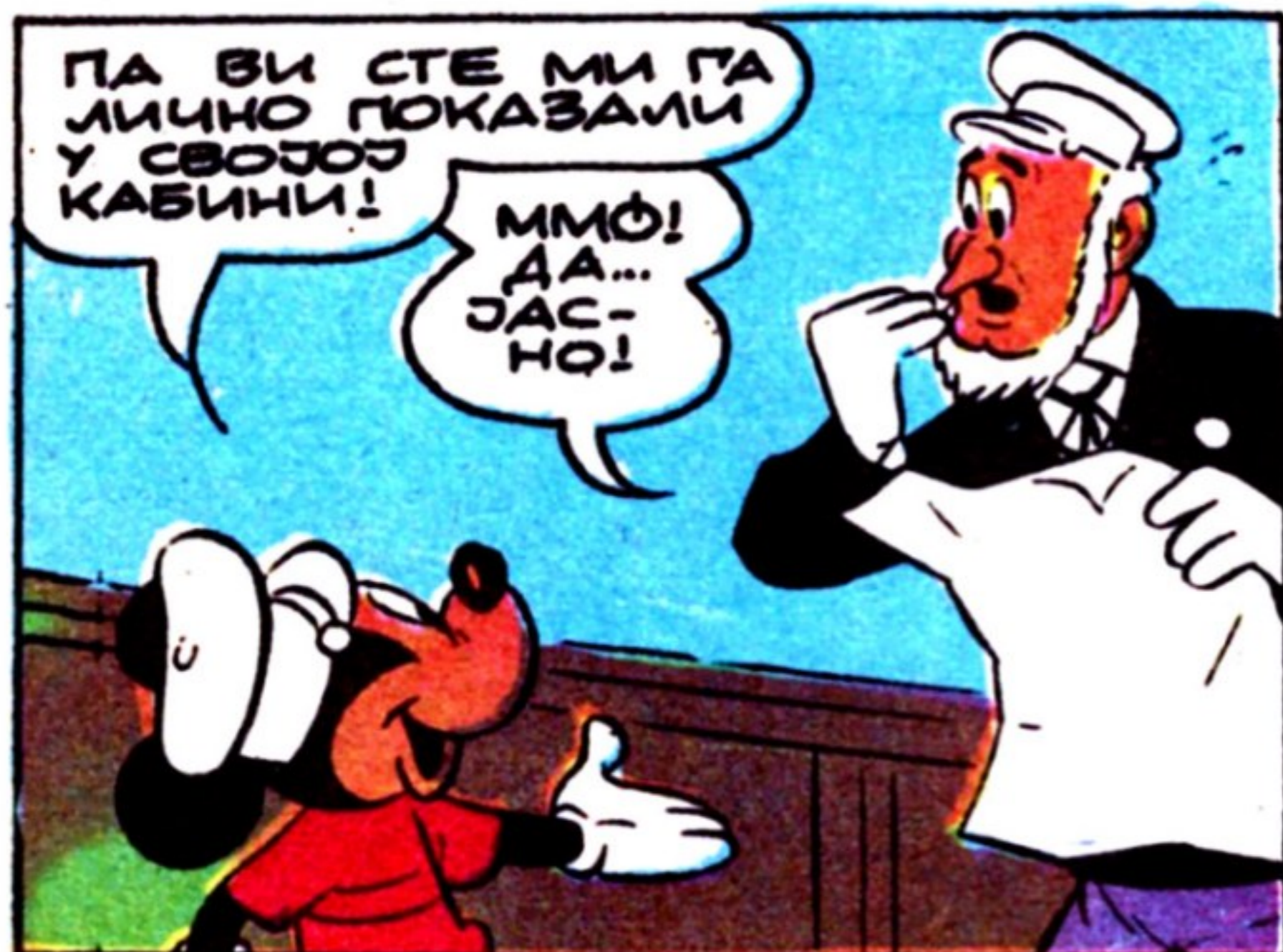
ЈОШ САМО ДА НАБЕМО
 КРИТА!
 ВАЉДА 'ОБЕМО!
 И ОН ЈЕ КРЕНУО
 НА ТУ СТРАНУ!

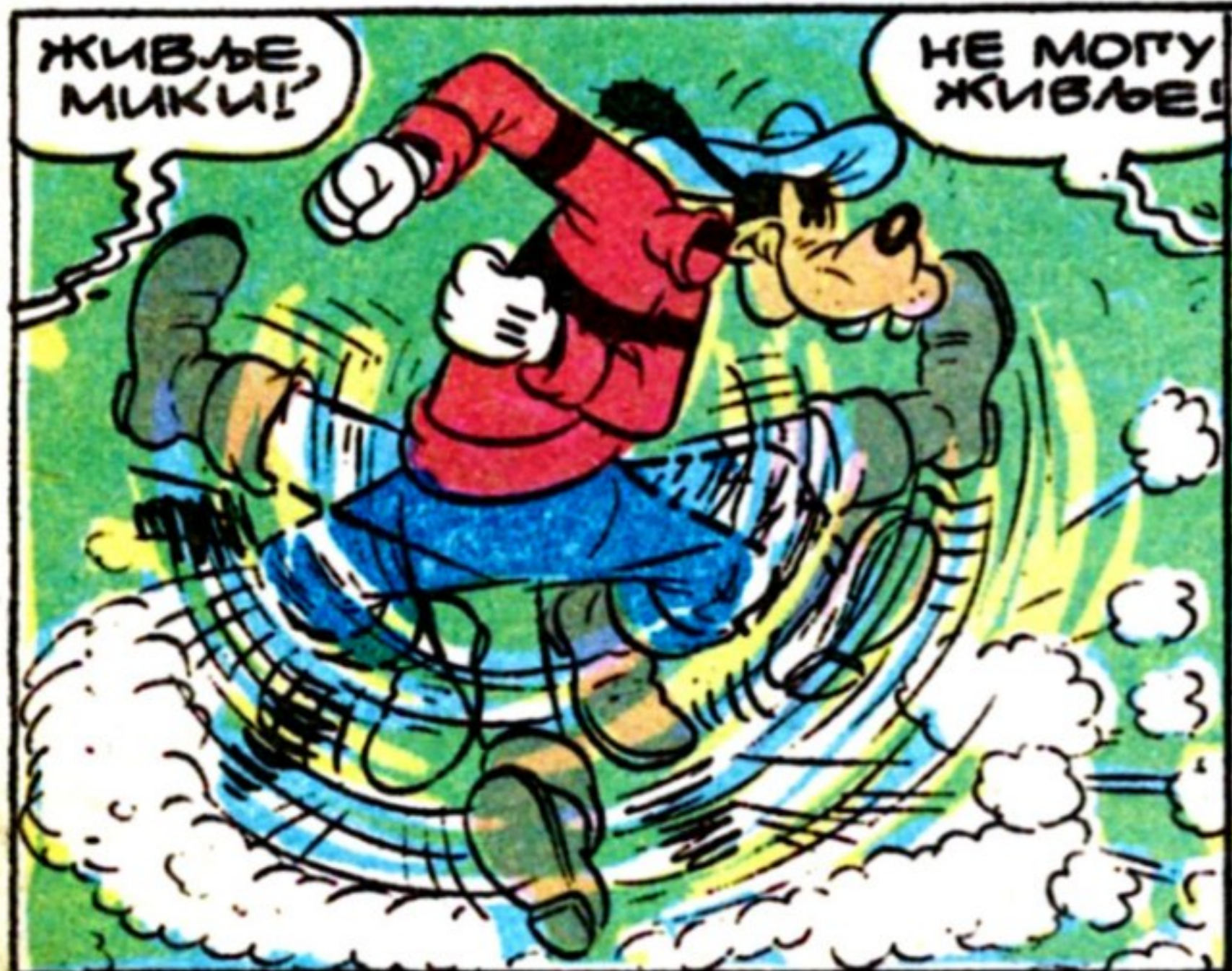

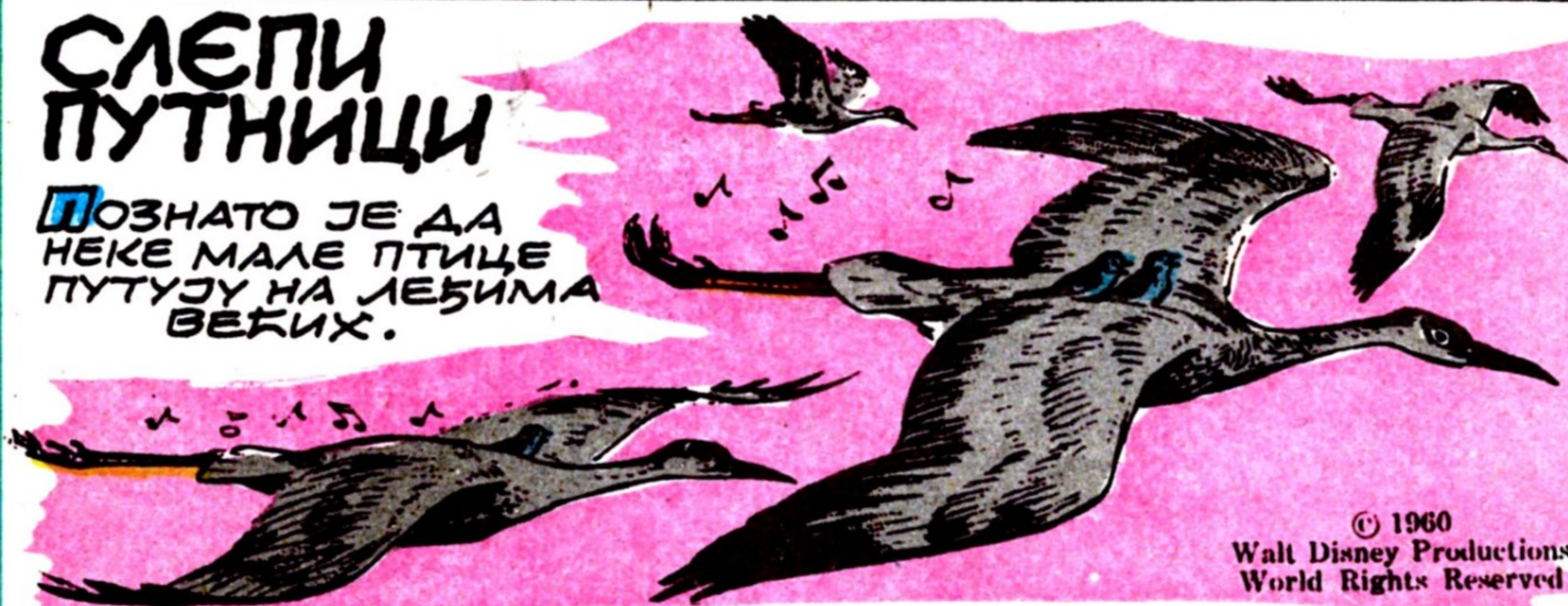

WALT DISNEY

ЧУДА ПРИРОДЕ

СЛЕПИ ПУТНИЦИ

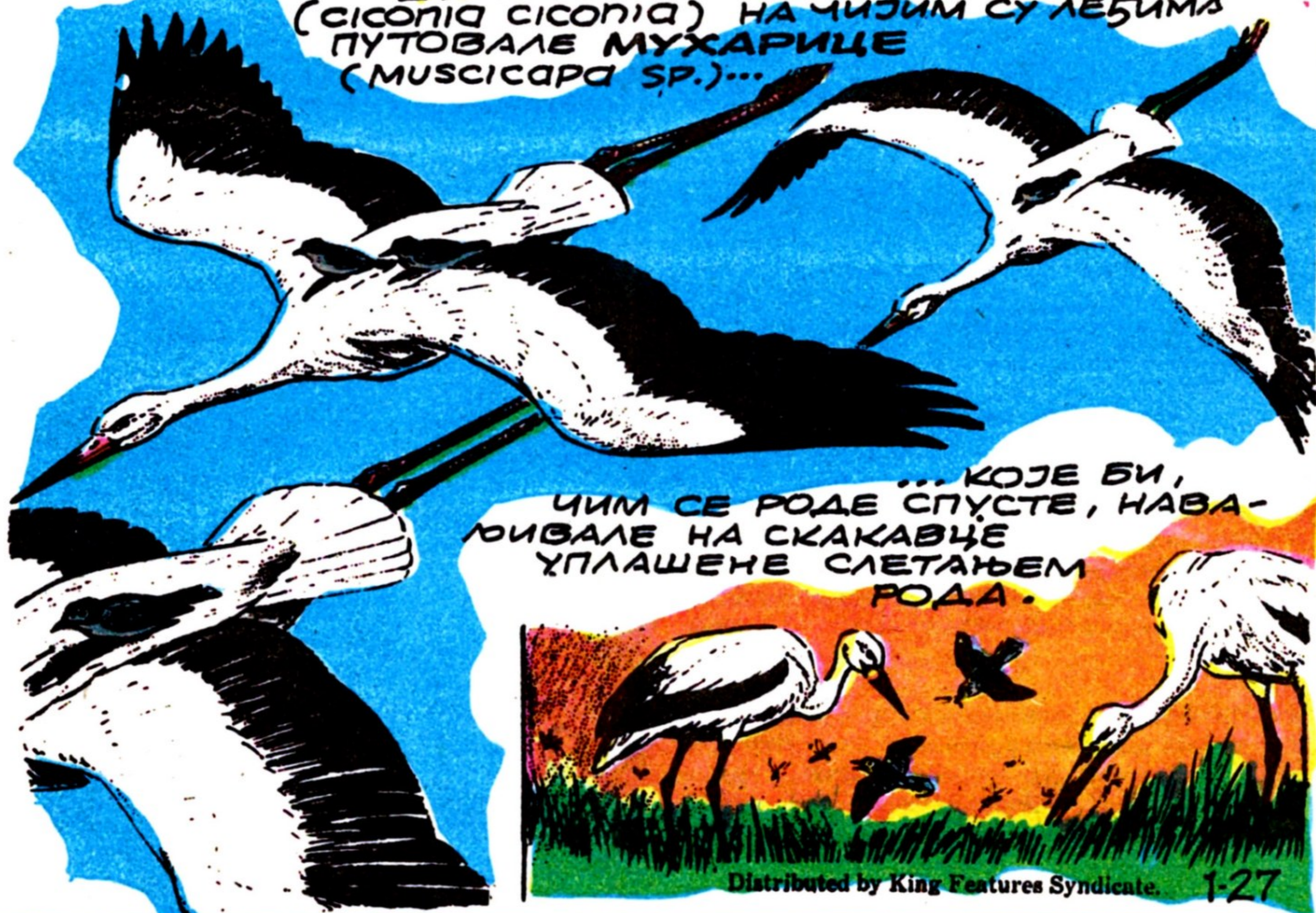
ПОЗНАТО JE ДА НЕКЕ МАЛЕ ПТИЦЕ ПУТУЈУ НА ЛЕБИМА ВЕЉИХ.

© 1960
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

ТАКО ПОНЕКАД ЈАТО ЖДРАЛОВА (GRUS GRUS) НОСИ ВЕЛИКИ БРОЈ РАСПЕВАНИХ "СЛЕПИХ ПУТНИКА".

А ПРИМЕЂЕНЕ СУ И РОДЕ (CISONIA CISONIA) НА ЧИЈИМ СУ ЛЕБИМА ПУТОВАЛЕ МУХАРИЦЕ (MUSCICAPA SP.)...

... КОЈЕ БИ, ЧИМ СЕ РОДЕ СПУСТЕ, НАВА-
ЉИВАЛЕ НА СКАКАВЦЕ
УПЛАШЕНЕ СЛЕТАЊЕМ
РОДА.

Distributed by King Features Syndicate.

1-27

WALT
DISNEY

У ЗНАКУ ЗОРОА

ЧЕТРНАЕСТА ЕПИЗОДА

СУЂЕЊЕ

Док су се Монастариови војници веселили у крчми у Сан Фернанду, Зоро и Бернардо спустили су судију Васка преко балкона, а онда га пребацили до кочија које су стајале испред крчме. Судија је још чврсто спавао.

Када су мало касније стигли до једног потока, Зоро је зауставио кочије. Он и Бернардо пренели су Васка до потока и добро га испљускали водом, надајући се да ће га тако пробудити.

Почело је већ да свиће када су Зоро и Бернардо зачули топот коња. Још једном су полили судију водом. Васко је отворио очи и почео нешто да мрмља.

— Шта се то овде догађа, наредниче? — почео је да виче судија још не схватајући где се налази.

Зоро је рекао Бернарду да узјаше свог коња и што пре се удаљи јер се сада већ сасвим разданило.

— Шта? Ти си тај Зоро о коме су ми толико причали! Шта хоћеш од мене?

— Ја само желим да стигнете у Лос Анђелес пре него што суђење почне.

Зоро се тада бацио на Торнада и појурио ка шуми. Копљаници су већ били сасвим близу.

Појавио се Гарсија.

— Помоћи ћу вам да устанете.

Наредник је сјахао и пришао судији.

— Ти, идиоте! — викао је Васко. — Какво сте ми то вино дали да још не могу да се отрезним?

Зоро и Бернардо су већ доста одмакли кад су чули глас судије Васка:

— Врати се, Гарсија! Пусти Зороа! Желим да разговарам с тобом!

* * *

Иако је још било веома рано, Монастарио је наредио да суђење почне.

У Лос Анђелесу није постојала судница. Суђење је требало да се одржи у крчми. Читав град је већ био на ногама. Сви су желели да буду присутни и чују пресуду.

Два копљаника увела су Дон Нача и Дон Алехандра у крчму.

— Затвореници су овде! — викну један од копљаника.

На клупи која је била одређена за судију нико још није седео. Монастарио и Пина су за то време били у кухињи. Заповедник се појавио тек кад је чуо да су затвореници стигли. Све се одвијало по његовом плану. Гарсија је успео да задржи судију Васка у Сан Фернанду и сада ће његово место заузети Пина.

— Изиђи, Пина! Ти ћеш бити судија.

— Шта! — узвикну Алехандро. — А где је судија Васко?

Градоначелник, један сувоњав, сед старац, устао је да протестује:

— Суђење не може да почне док не дође судија из Монтереја, заповедниче!

Зачуо се жамор. Људи су негодовали.

Пина, који је већ заузео своје место, нервозно се врпољио на столицу.

— Ако се судија Васко појави за време суђења, ја ћу му уступити своје место. А до тог времена молим вас да ми дозволите да радим. Дон Начо и Дон Алехандро, окривљени сте за издају!

— Нисмо криви! — рекоше обојица углас.

Устао је Монастарио.

— Као заповедник ове области, оптужујем ову двојицу за дизање побуне против краља и захтевам најстрожу казну!

Монастарио је говорио као тужилац, судија и извршилац казне. Свима је било јасно да ће Нача и Алехандра обесити.

— Нећу да ми суди овај суд! — викао је Алехандро. — Све је ово лакрдија!

— Јесте ли га чули? — Монастарио се обратио присутнима. — Он вређа краљев суд!

— Твој суд! — исправи га Дон Начо.

— У име краља захтевам да се ова двојица осуде на смрт вешањем! — рече заповедник.

Пина је изгледао јадно и уплашено.

— Да ли оптужени желе да кажу нешто пре него што пресуда буде извршена? — питао је он.

— Која пресуда? Је ли заповедник овде

судија или ви? — протествовао је Алехандро.
— И шта вреди да било шта кажемо у своју одбрану кад је заповедник овде закон!

Монастариово лице се смрачило.

— Дон Алехандро, јесте ли завршили?

Заповедник се тада обрати Пини:

— Хоћеш ли изрећи пресуду?

— Ја бих се повукао за тренутак и размислио о свему — рече Пина.

— Не! — викну Монастарио. — Размисли овде!

Нека жена почела је да плаче. Пина је погледао у њеном правцу и тог тренутка, кроз завесу која се налазила иза њега, осети хладну оштрицу нача на својим леђима.

— Сењор Пина, очекујемо вашу пресуду. Будите праведни да не бих морао начем да истерујем правду! — шапнуо му је непознати глас.

Пина би најрадије побегао, али морао је да остане прибран и да се прави као да се ништа није догодило да непознати не би употребио свој нач.

— Удаљите ту жену! — викну заповедник.
— Омета суд у раду.

Један војник који је стајао на улазу извео је жену напоље.

Монастарио је погледао у Пину. „Шта му је? Зашто се боји да говори?“, питао се заповедник у себи.

Тада је зачуо Пинин глас који је подрхтавао:

— Добро сам размислио о читавом случају и закључио да Дон Начо и Дон Алехандро нису криви.

Монастарио је скочио са столице.

— Шта! — викну заповедник.

Пина је показао преко свог рамена. Није смео да мрдне иако више није осећао оштрицу нача на леђима. Његови покрети су били тако чудни, а страх толико велик да Монастарио никако није могао да схвати о чему се ради.

Када је заповедник најзад разумео шта се догодило, било је касно да било шта предузме. Зоро је већ грабио на Торнаду ка свом склоништу.

— Суђење није завршено! Затвореници нису слободни! — Монастарио је бесно викао.

У том тренутку зачули су шкрипу точкова испред крчме и убрзо се појавио судија Васко.

— Суђење? — Васко је запањено гледао у Монастарија. — Колико се сећам суђење треба да се одржи у једанаест а не у осам ујутро!

Сви присутни су почели да говоре углас. Само су заповедник и Пина ћутали.

— Тишина! — наредио је Пина који се мало прибрао.

И Монастарио се брзо повратио од незнањења и пришао Баску.

— Заиста нам је жао што смо суђење одржали без вас. Мислили смо да нећете доћи. Донели смо већ и пресуду.

— Заиста? И како она гласи? — упита Васко.

— Оптужени су ослобођени!

У сали је настао жанор. Људи су с чуђењем гледали једни у друге.

— Хм! Процес ће бити обновљен! — рече Васко.

— То заиста није потребно. Будите сигурни да је све обављено по правди и закону — уверавао је Монастарио Васка.

— У реду, али желим да се мало боље упознам с читавим случајем. Зато ми спремите записник са суђења. Надам се да сте га уредно водили. Ја ћу за то време доручковати.

У том тренутку појавио се наредник Гарсија. Уплашено је гледао у заповедника који га ошину једним хладним погледом.

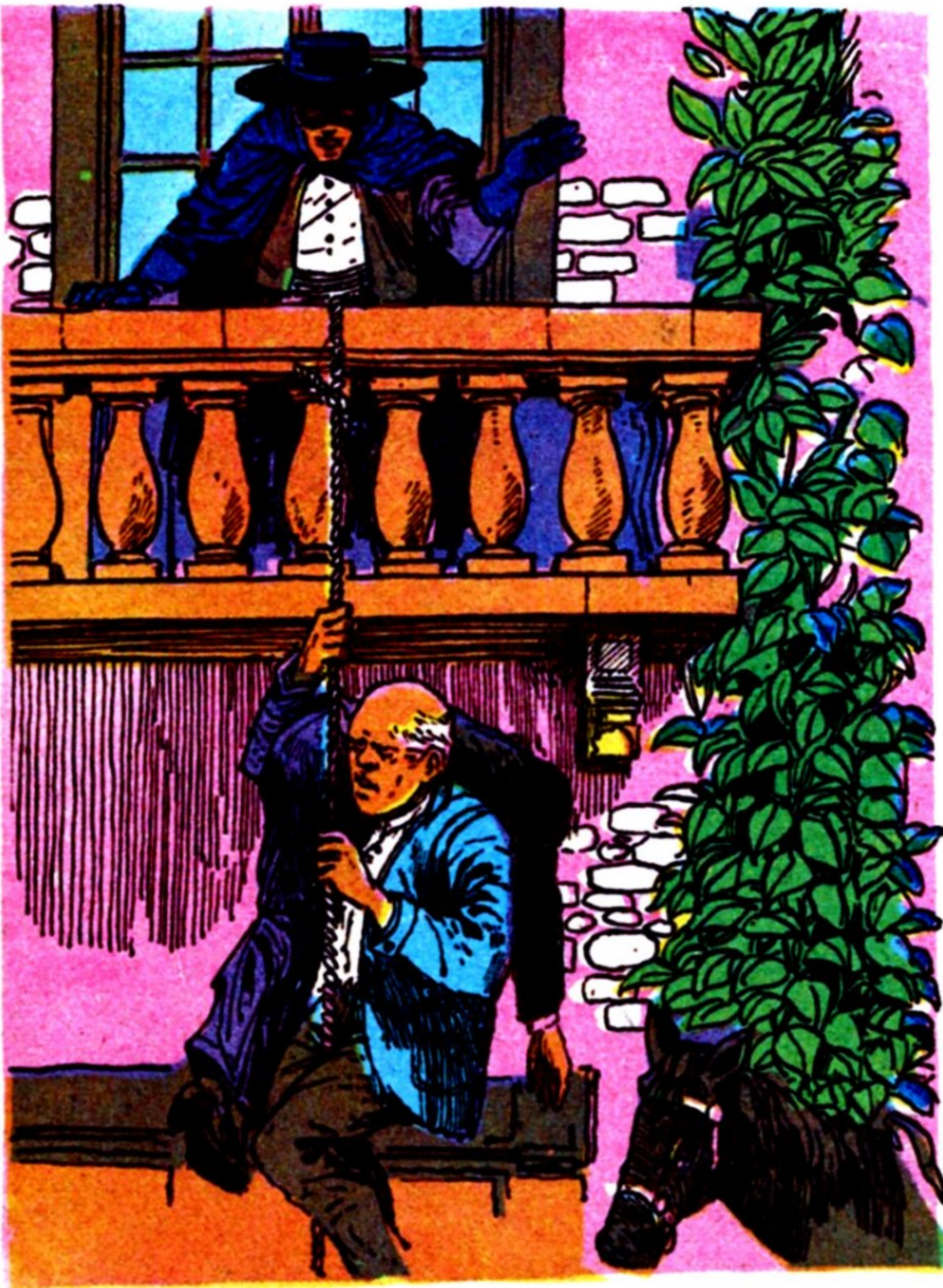
— Гарсија, доручкуј са судијом, а после тога дођи у моју канцеларију. Желим да разговарам с тобом — рече му Монастарио.

Људи који су се окупили на тргу раздрагано су дочекали Начо и Алехандра. Дијего се појавио неколико минута касније и притрчао свом оцу.

— Када ће се одржати суђење? — питао је Дијего оца.

— Већ је одржано! — радосно му добаци Дон Начо. — Слободни смо, Дијего! Монастариов судија нас је прогласио невиним. Нико се томе није надао.

СЛЕДЕЋА ЕПИЗОДА: ТАЈНИ ЗАДАТАК

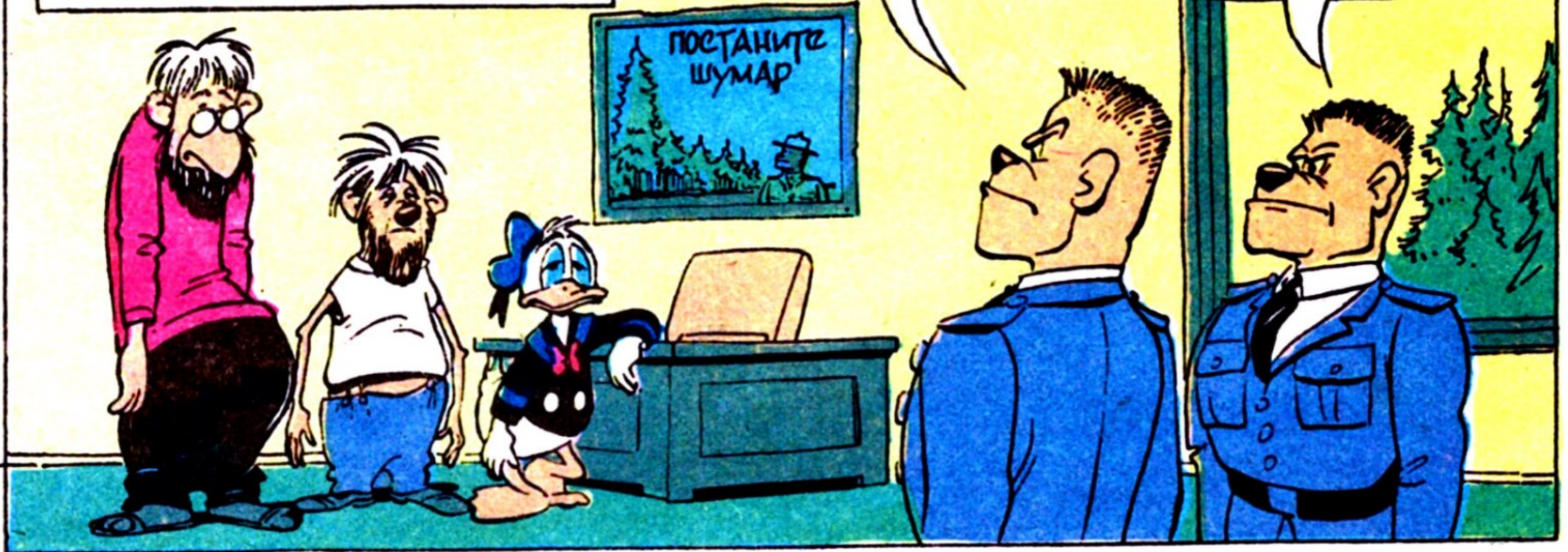

ИСПИТ ЗА ШУМАРА

Патковградска шумска управа тешко попуњава своје редове...

САМО ИХ ПОГЛЕДАЈ! ВРЕКЕ КОСТИ-
ЈУ... К'О ДА НА
ЊИМА НЕМА
НИЈЕДНОГ
МИШИКА!

И ТО ЈЕ ТАЈ
ТАКОЗВАНИ
ЦВЕТ МОДЕРНЕ
ОМЛАДИНЕ!

ЦВЕТ! КАКО
ЛИ ОНДА
ИЗГЛЕДА
КОРОВ!

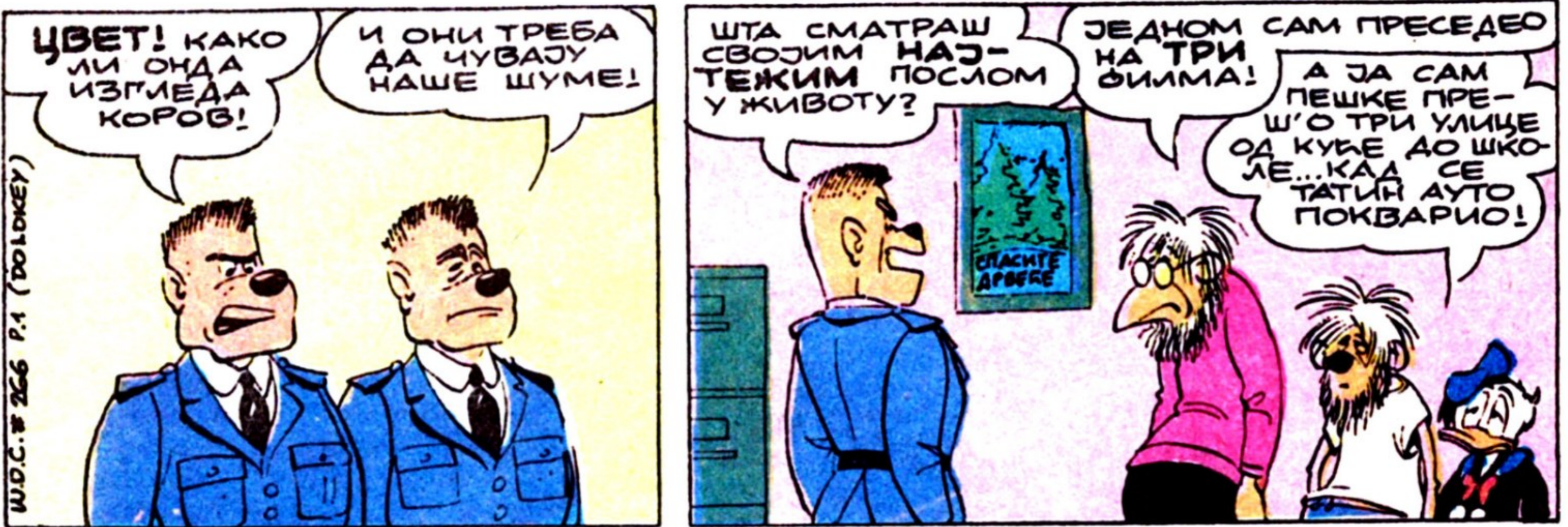
И ОНИ ТРЕБА
ДА ЧУВАЈУ
НАШЕ ШУМЕ!

ШТА СМАТРАШ
СВОЈИМ НАЈ-
ТЕЖИМ ПОСЛОМ
У ЖИВОТУ?

ЈЕДНОМ САМ ПРЕСЕДЕО
НА ТРИ
БИМА!

А ЈА САМ
ПЕШКЕ ПРЕ-
Ш'О ТРИ УЛИЦЕ
ОД КУЉЕ ДО ШКО-
ЛЕ... КАД СЕ
ТАТИН АУТО
ПОКВАРИО!

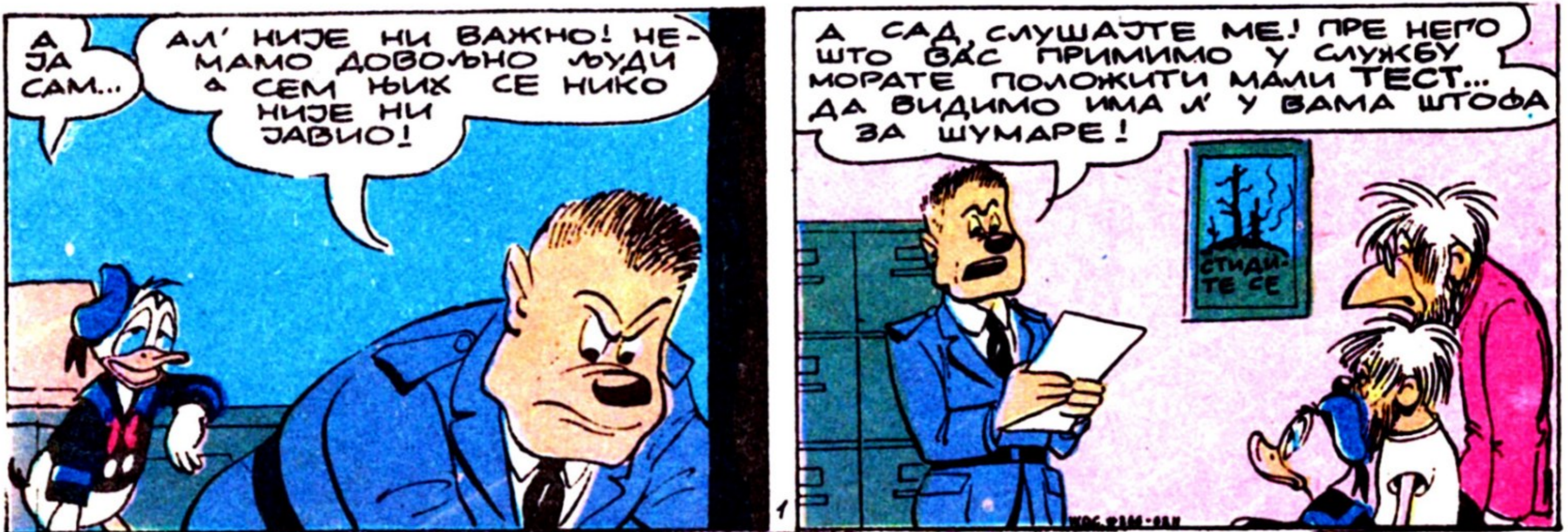
W.D.C. # 266 P.1 (DOLKEY)

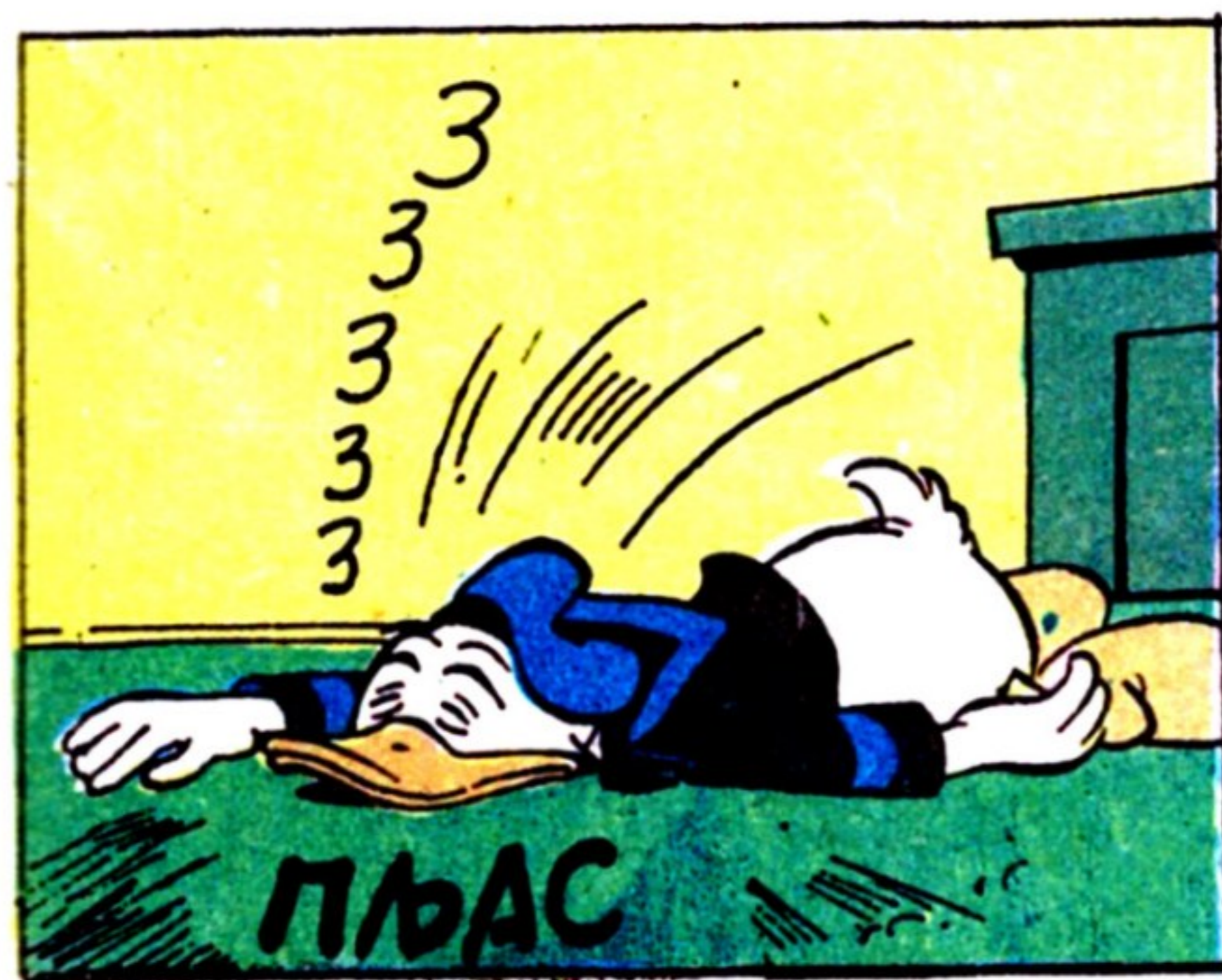

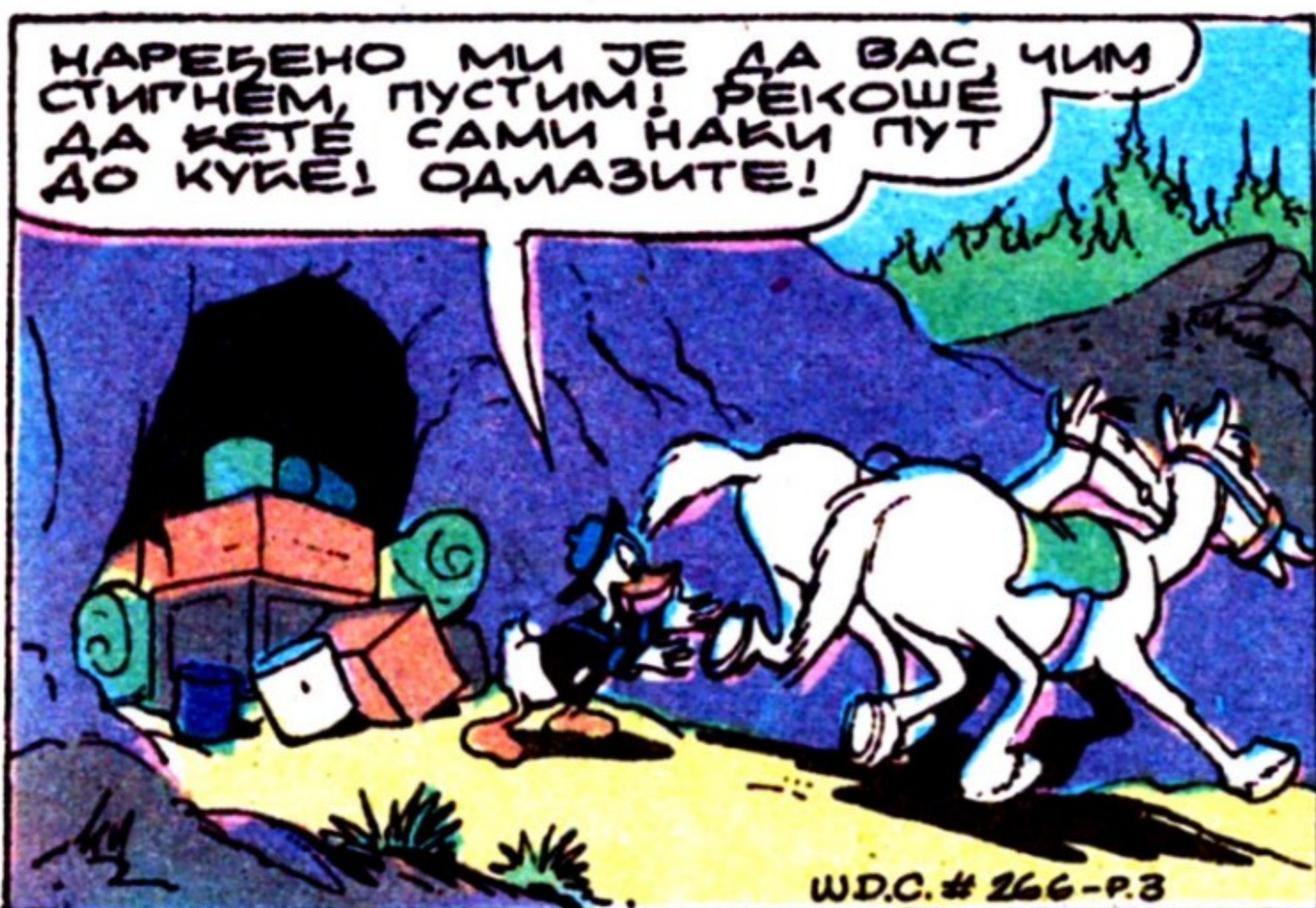
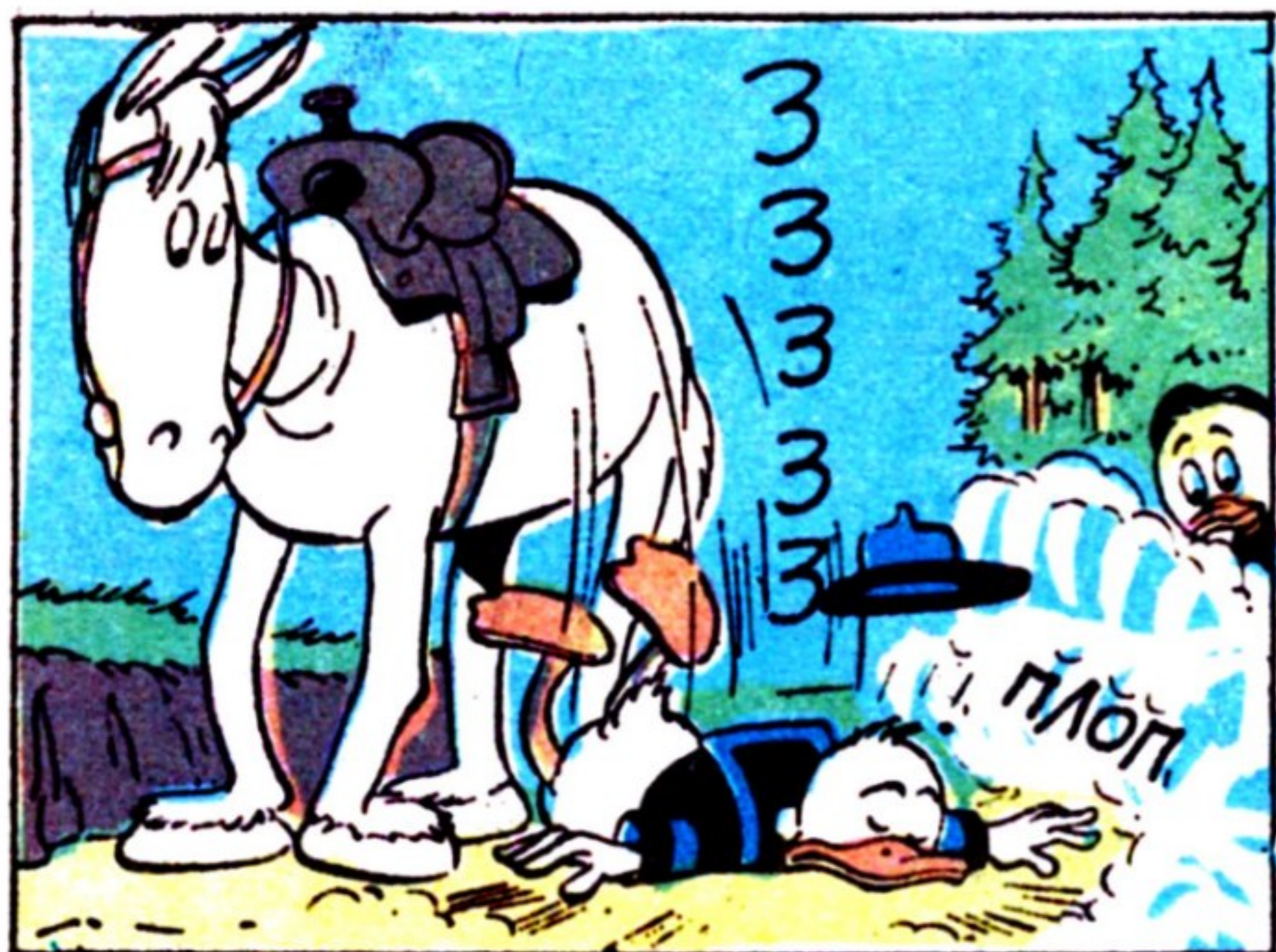
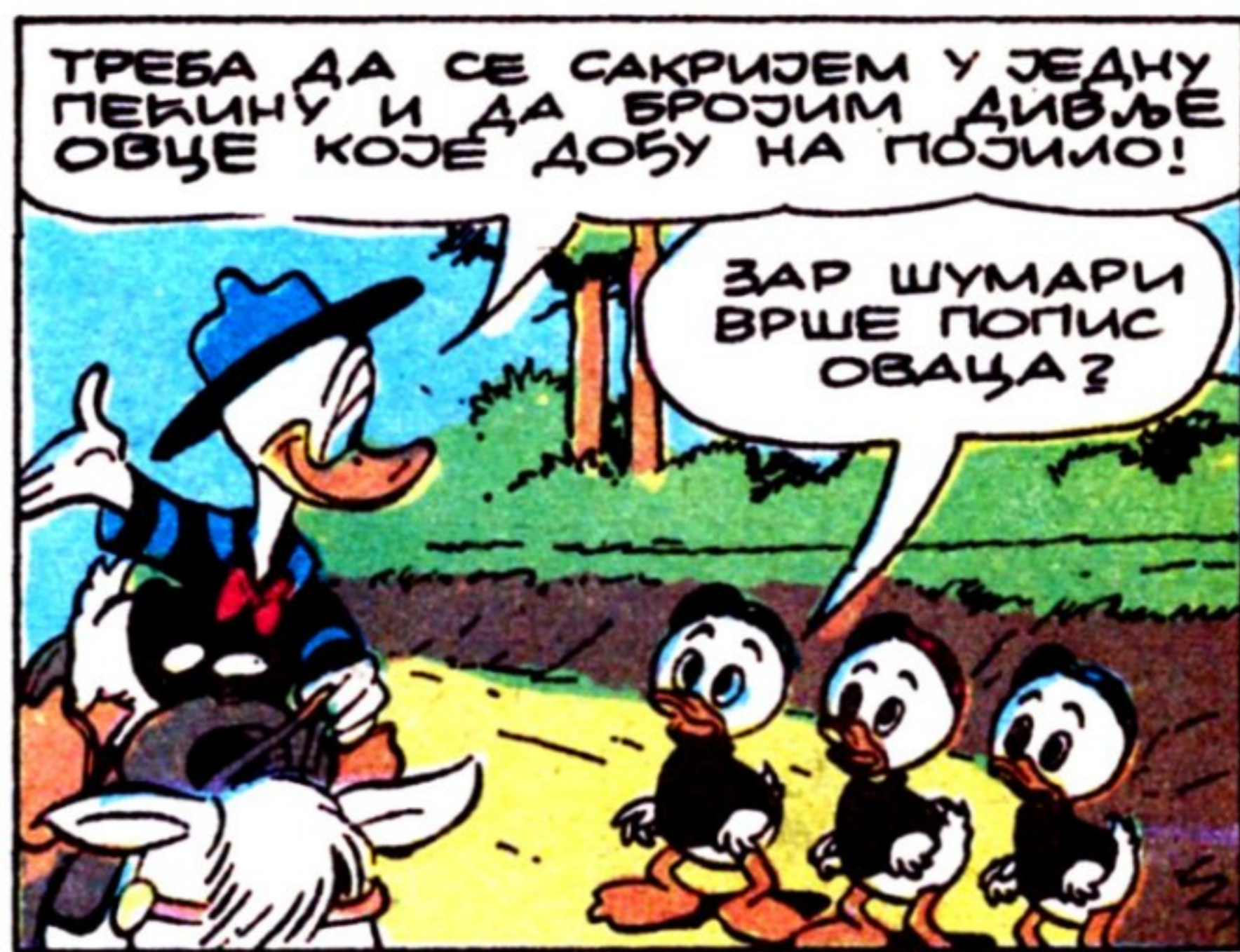
А
ЈА
САМ...

АИ' НИЈЕ НИ ВАЖНО! НЕ-
МАМО ДОВОЉНО ЉУДИ
А СЕМ ЊИХ СЕ НИКО
НИЈЕ НИ
ЈАВИО!

А САД СЛУШАЈТЕ МЕ! ПРЕ НЕГО
ШТО ВАС ПРИМИМО У СЛУЖБУ
МОРАТЕ ПОЛОЖИТИ МАМИ ТЕСТ...
ДА ВИДИМО ИМА Л' У ВАМА ШТОФА
ЗА ШУМАРЕ!

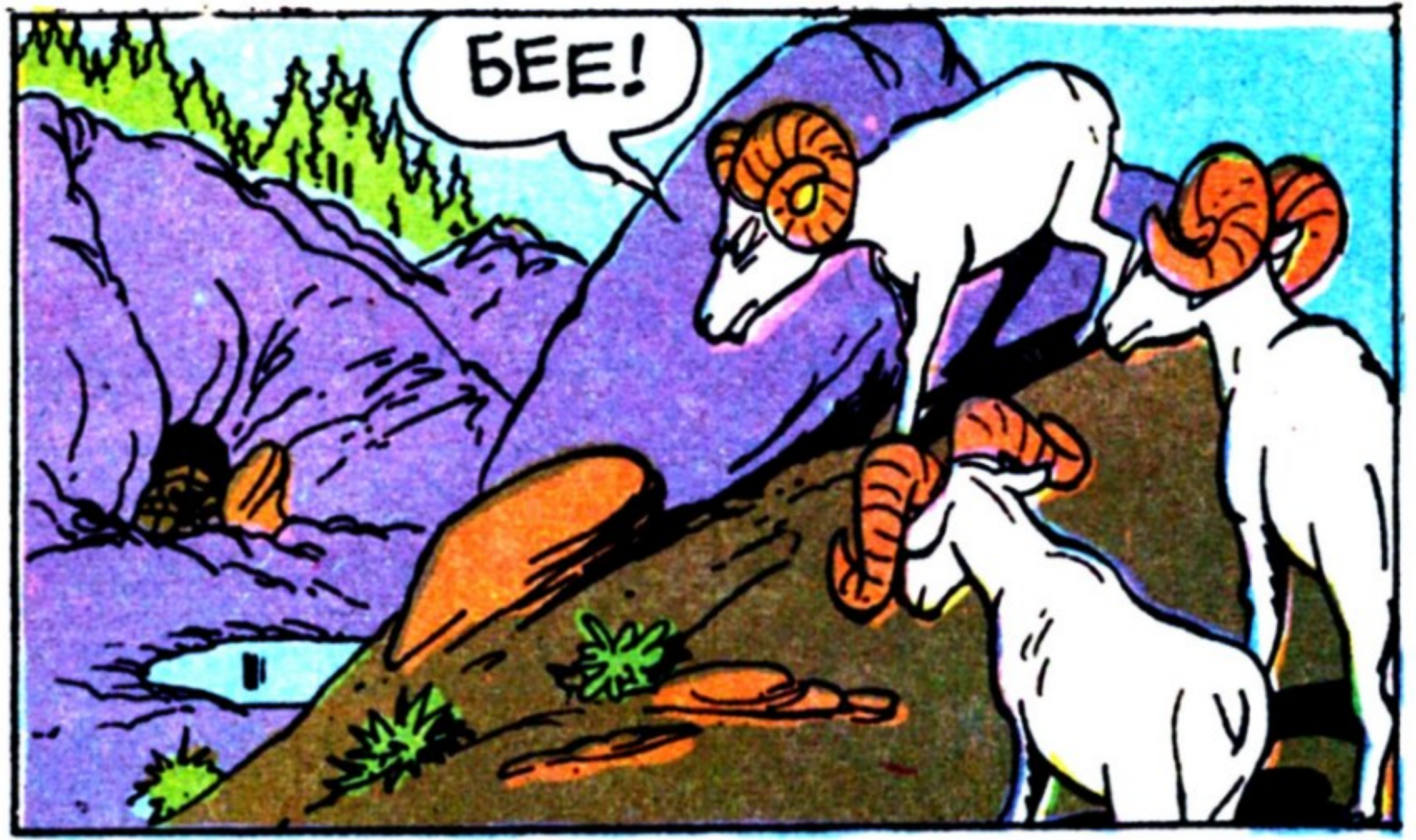

'АЈДЕ! НАВАЛИТЕ НА ВОДУ!
ЗАР НИСТЕ ЖЕДНЕ? 'АЈДЕ
ДА ВАС ПОПИШЕМ ДА БИМ
СУТРА УВЕЧЕ МОГ' О
КУКИ!

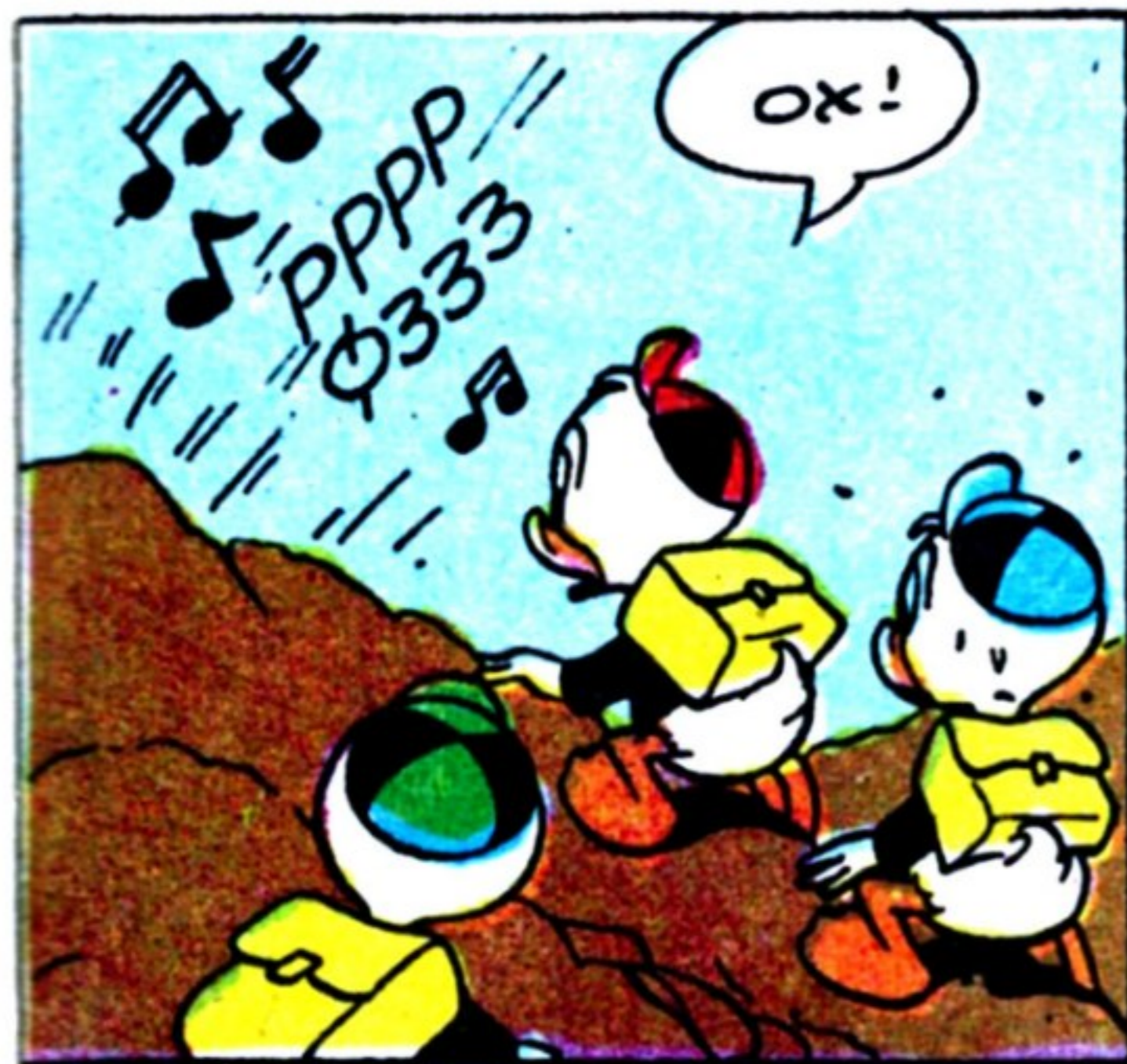
БЕЕ!

АЛИ, ПРОШЛО ЈЕ И ДРУГО И
ТРЕБЕ ВЕЧЕ...
НЕШТО СЕ УЈКА УЈУТРУ ПОКИ ДА ГА
ПАЈА МНОГО. ЗАДРЖ' О!
МОРАЌЕМО ПОТРАЖИМО! МОРА
ДА СЕ НЕШТО ЗБУНИО
У БРОЈАЊУ!

СУТРА ДАН...
ПУФ! ПУФ! ШТО ЈЕ
ВРУКИ-
НА!
И НЕКИ ИНСЕК-
ТИ НАВАЛИЛИ!
ЈА ДИ УЈКА
ПАЈА! КАКО
ЛИ ОВО
ИЗДРЖАВА?

ОХ!

УЈКА ПАЈО!
ЗДРАВО, ДЕЦО! ЈА ЈОШ ЧЕКАМ
ОВЦЕ! НИЈЕ ДНА ОА ТИХ
ПРОКЛЕТНИЦА НИЈЕ
ЈОШ ДОШЛА НА
ПОЈМО!

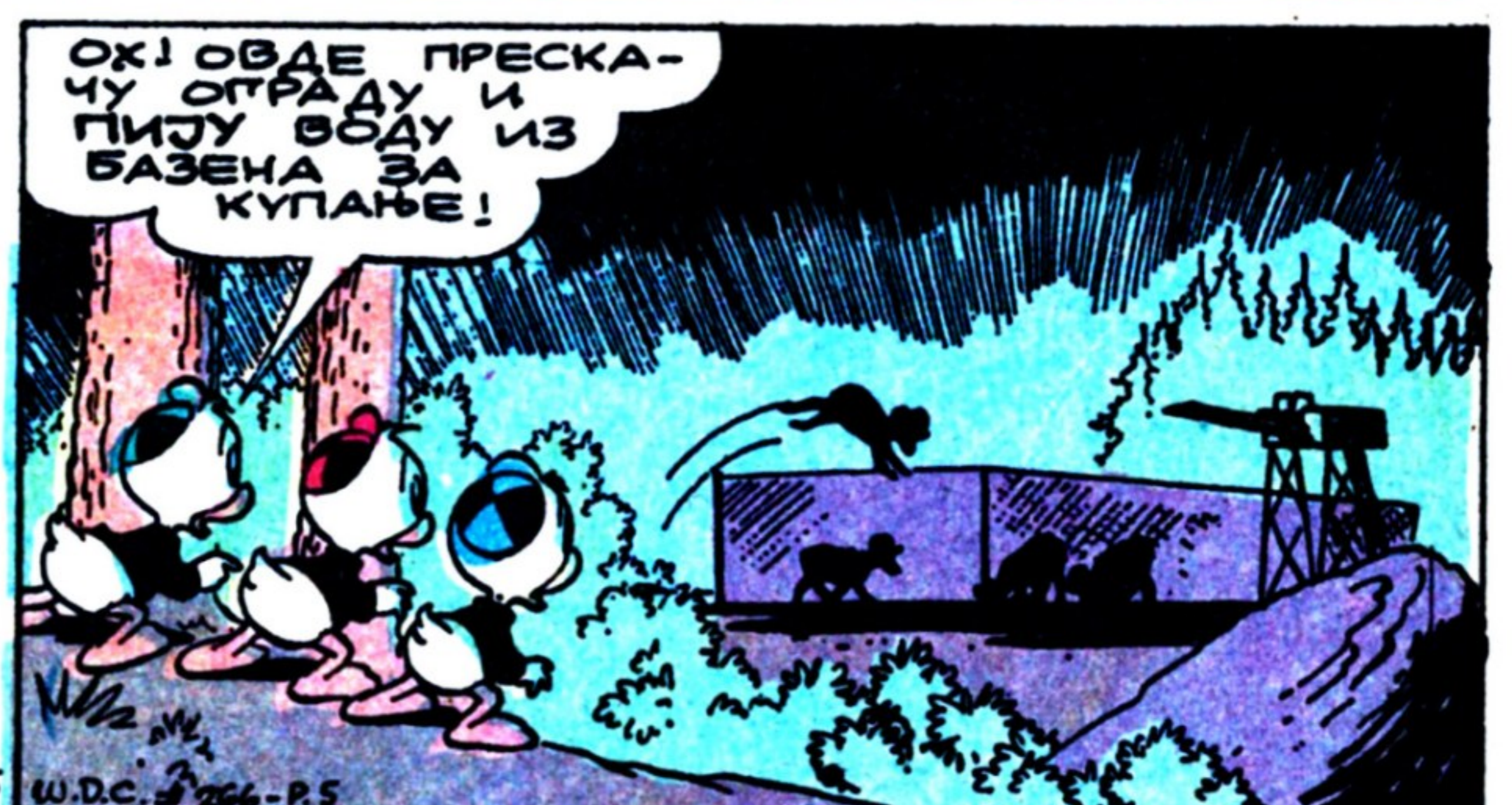
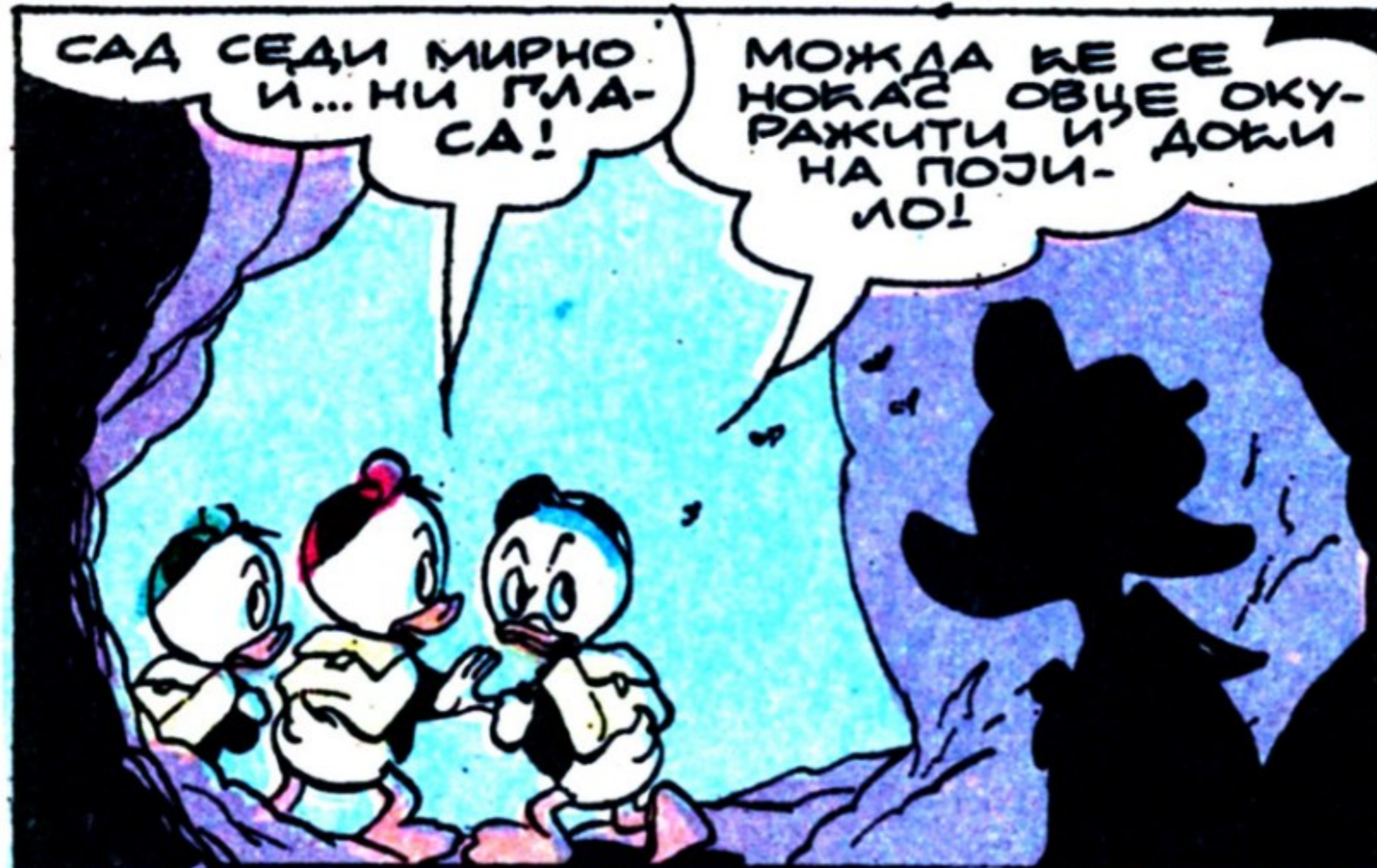

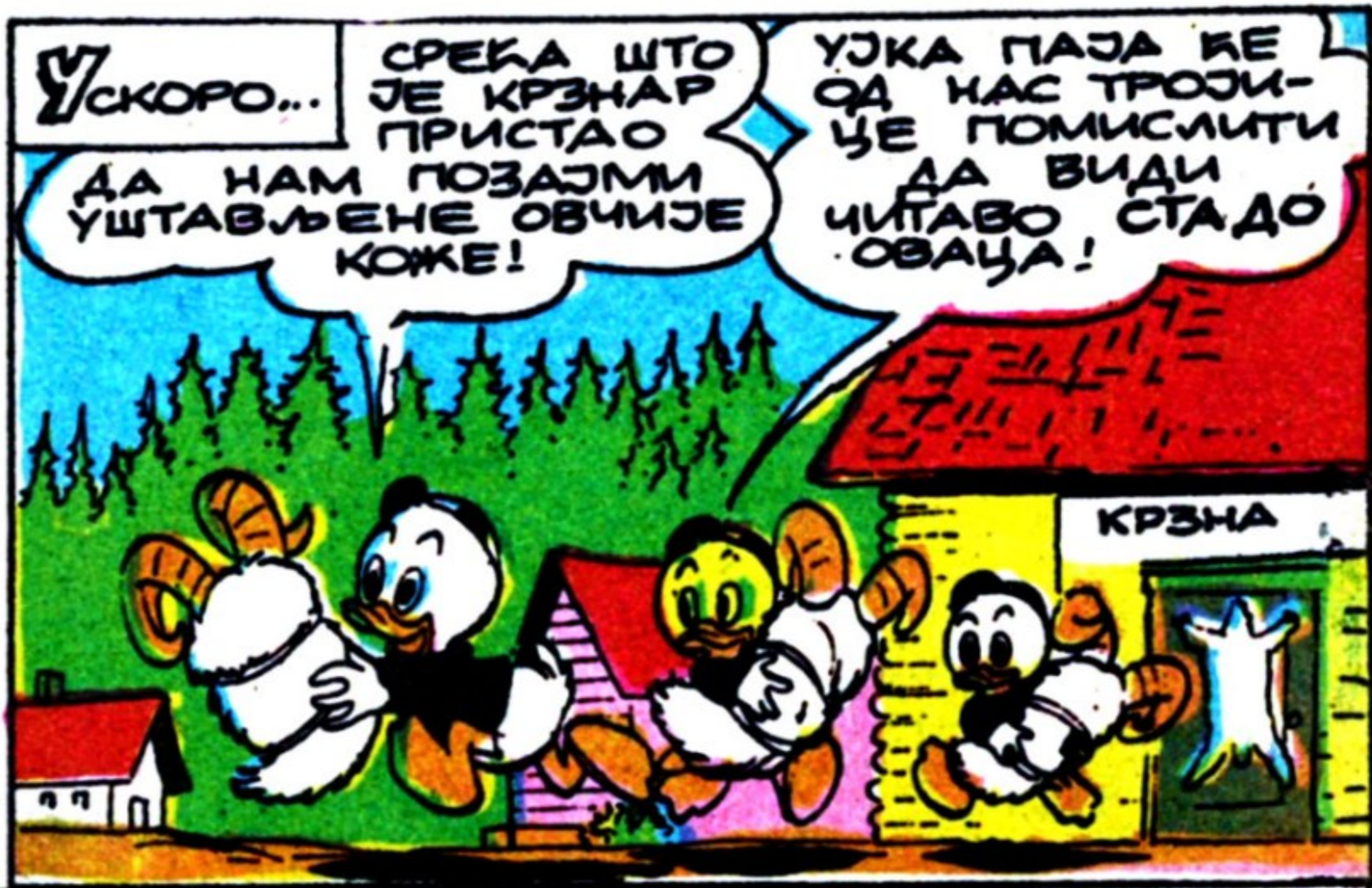
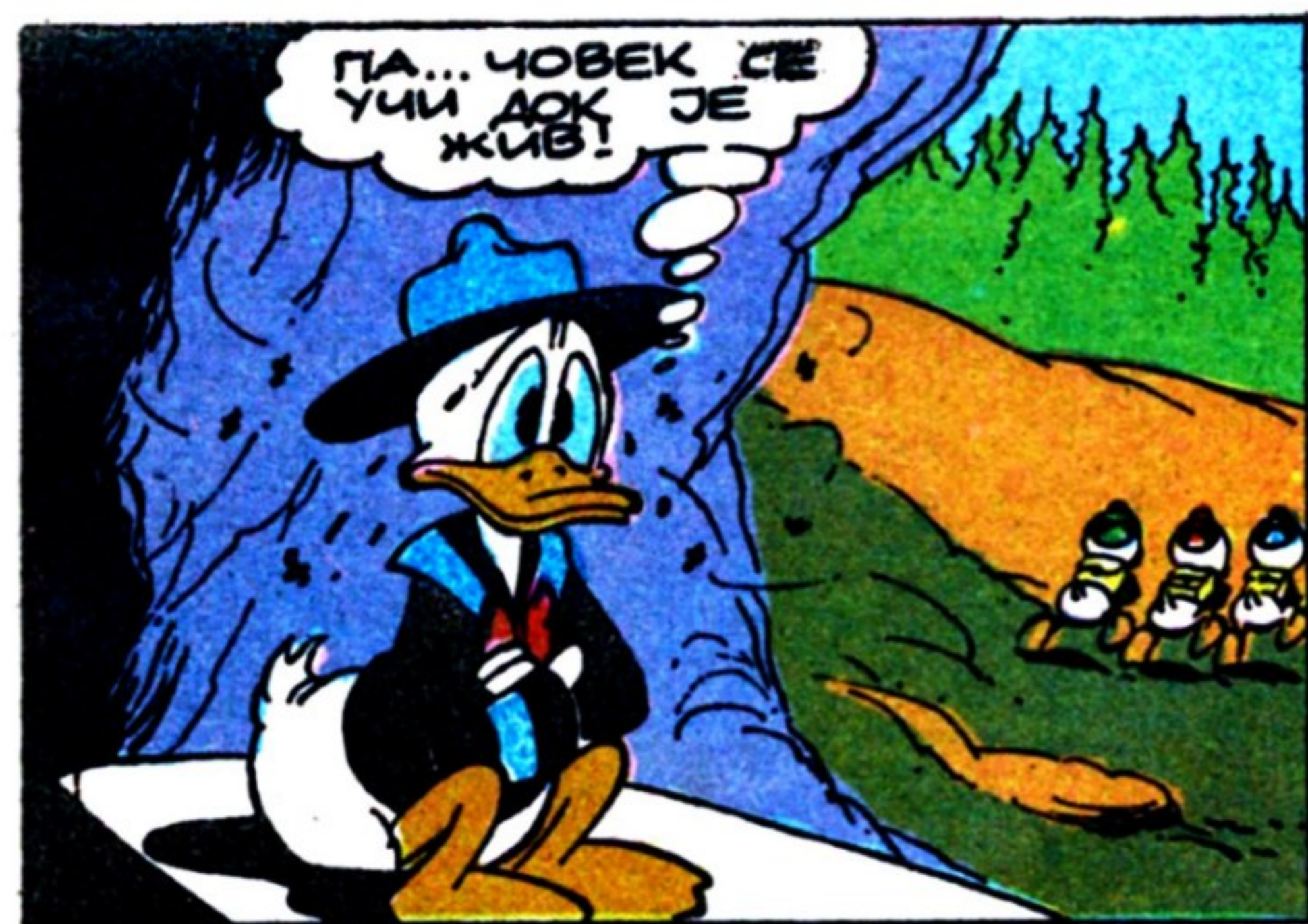
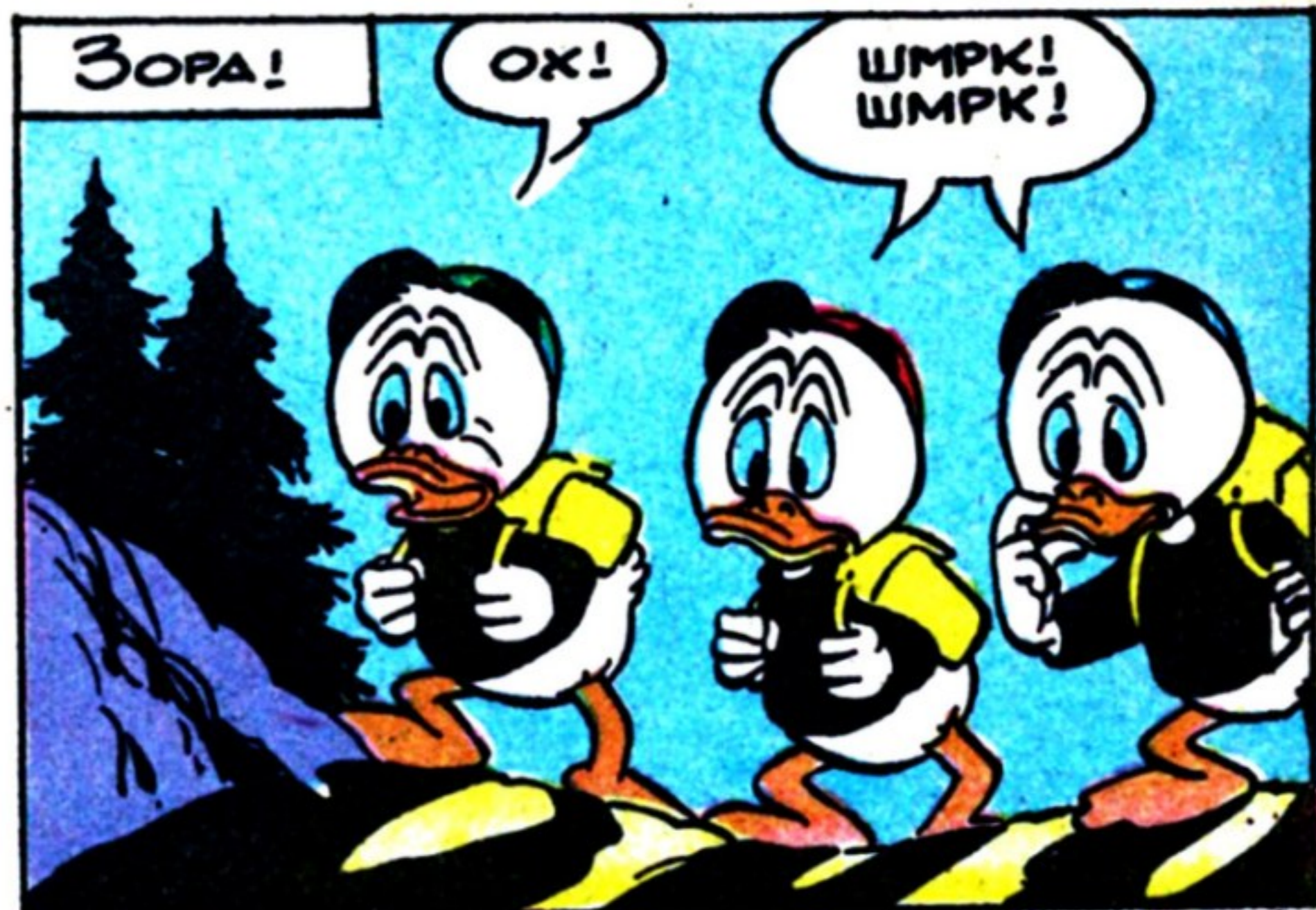
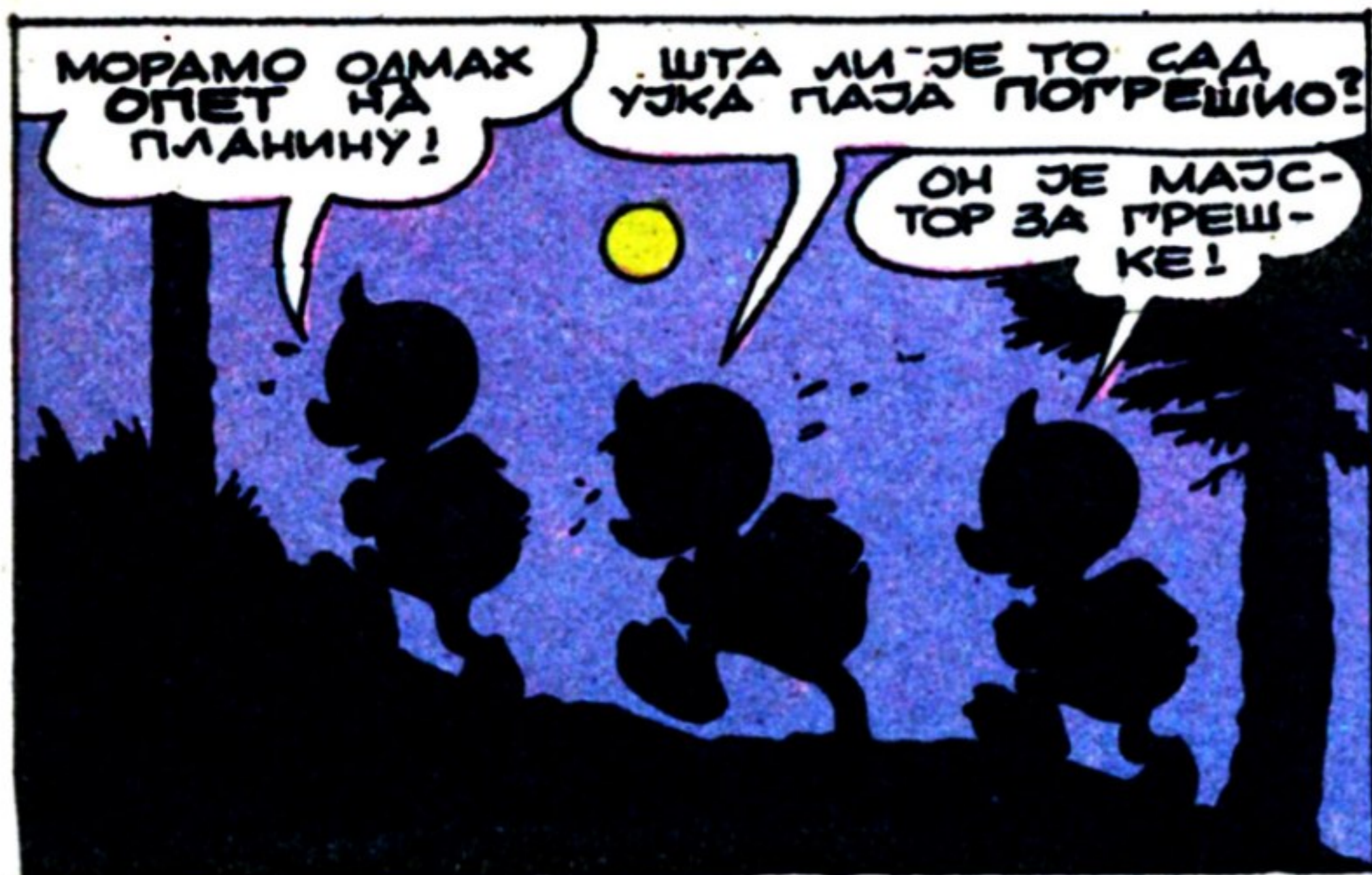
НИКАК-
ВО ЧУДО!
ДИВЉЕ ОВЦЕ СУ
ЈОШ ПЛАШЉИВИ-
ЈЕ ОА ДОМАКИХ...
ЗАЗИРУ ОА СВАКОГ
НЕПОЗНАТОГ
ЗВУКА!

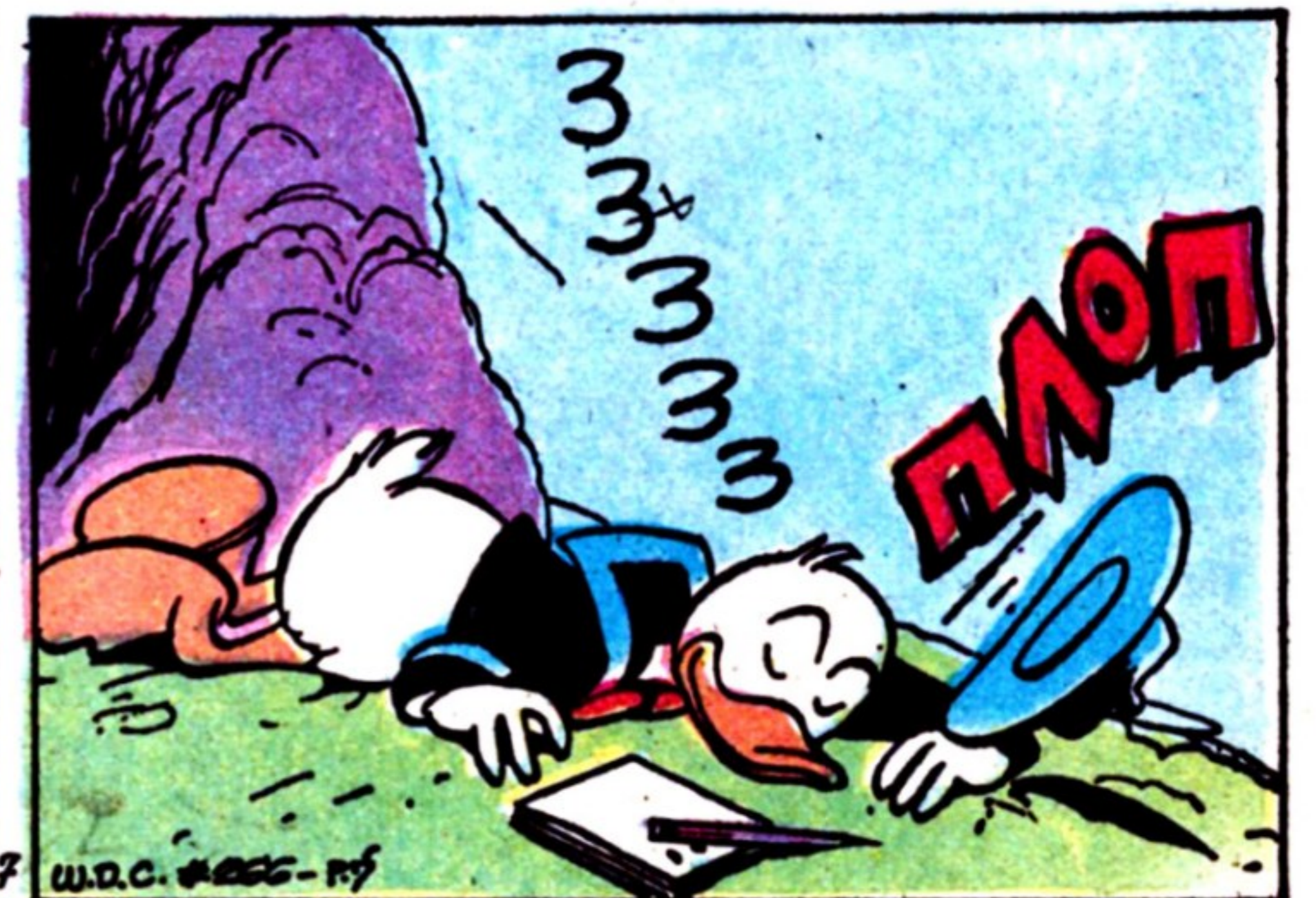
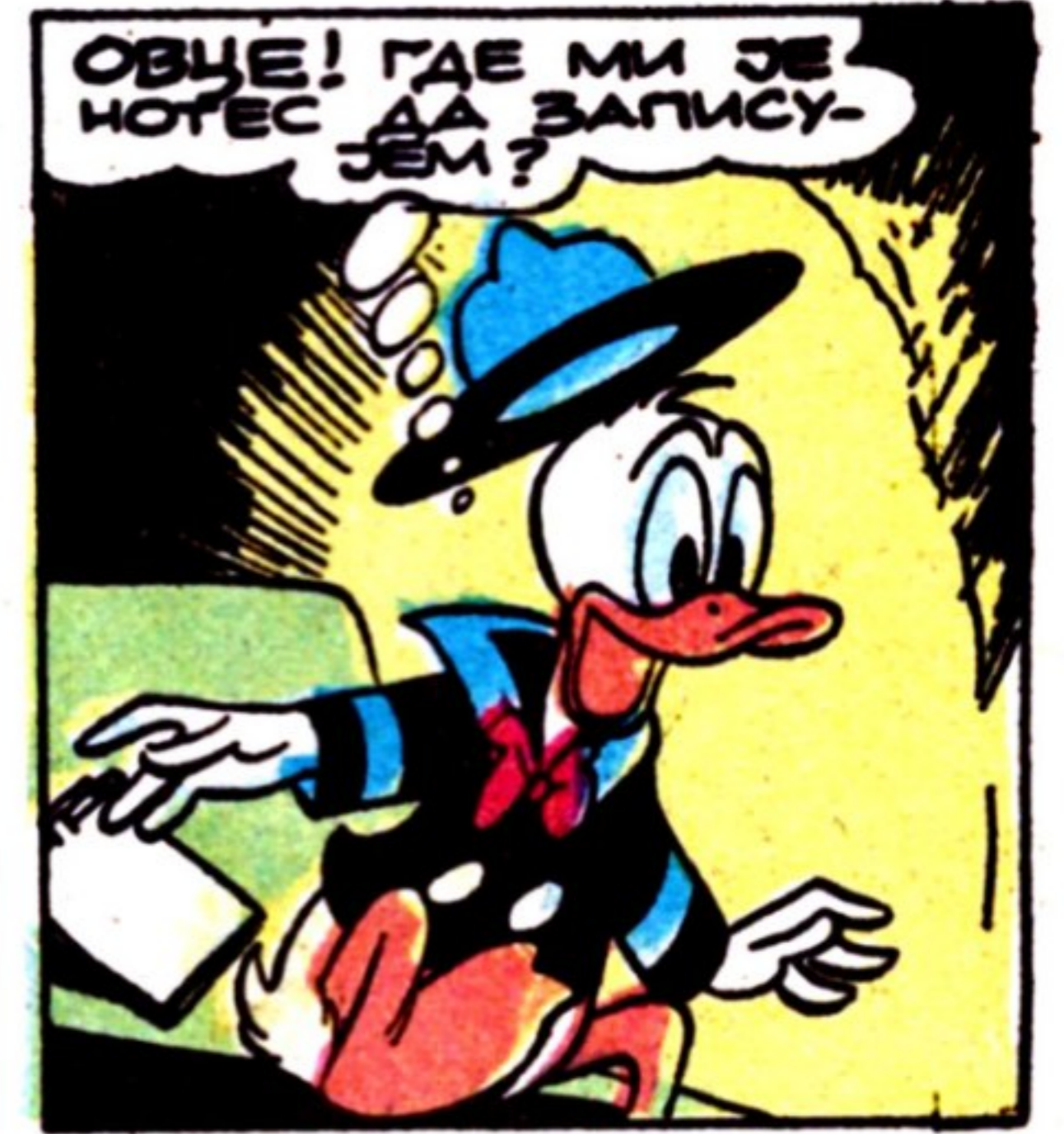
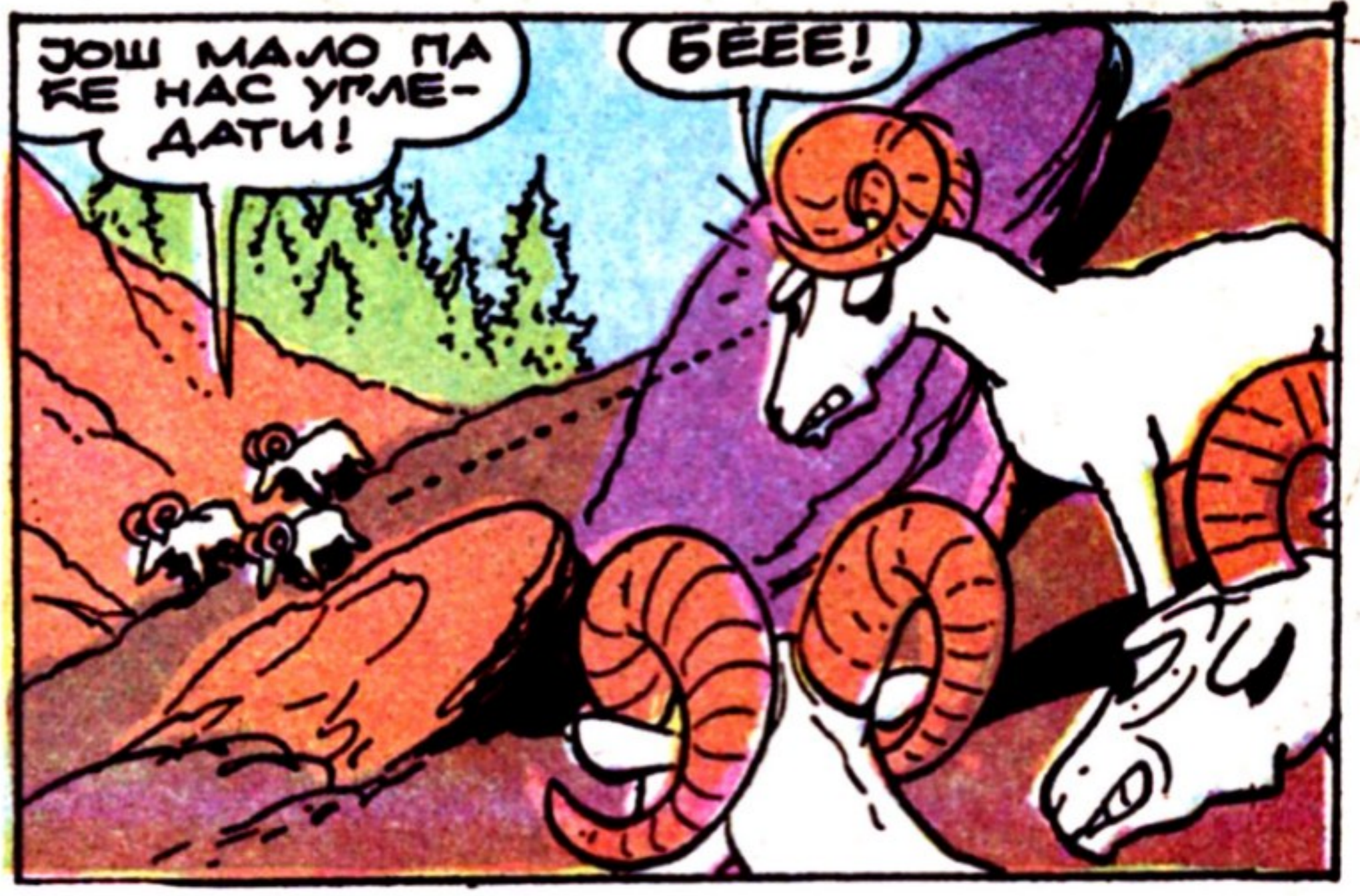
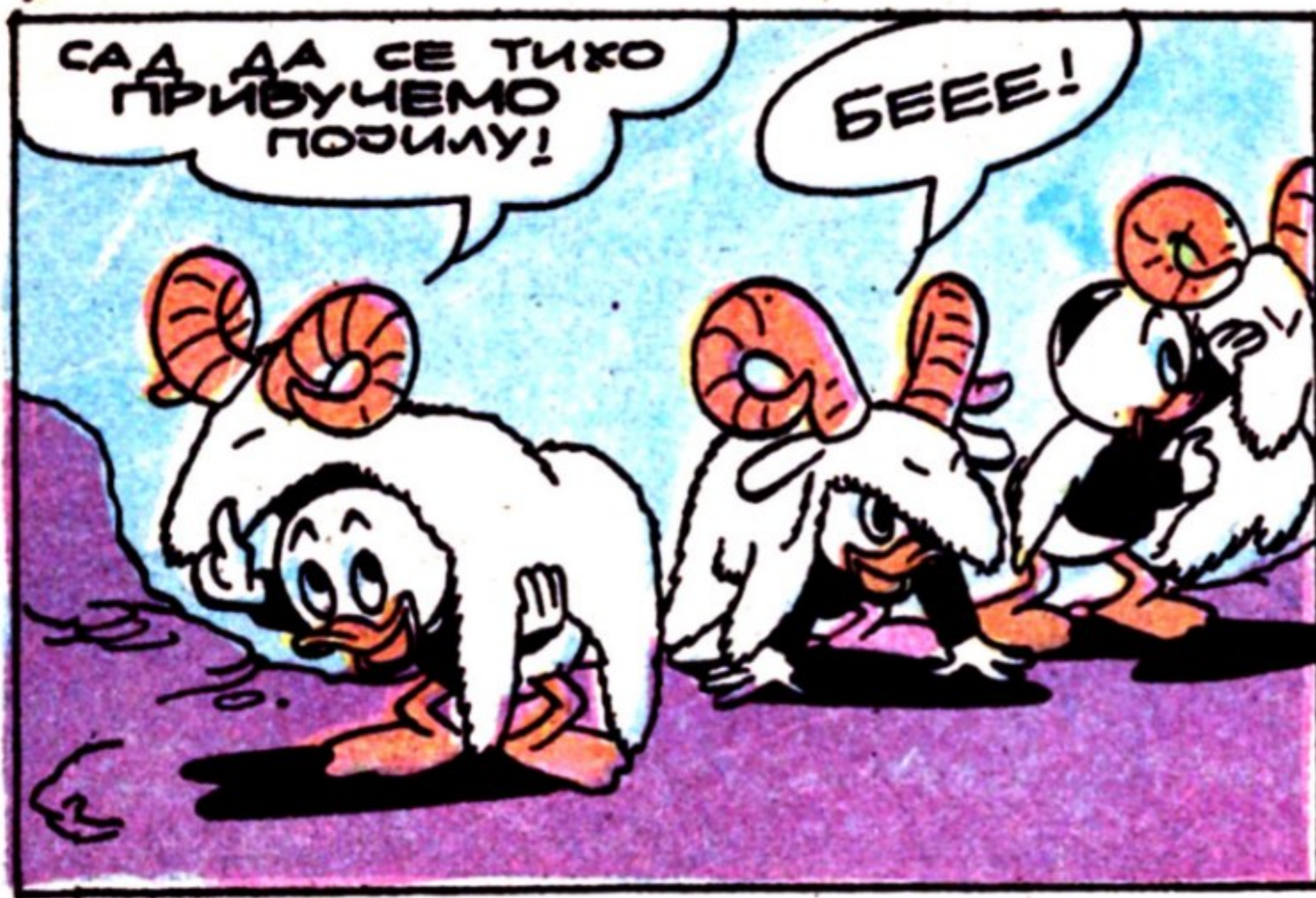

А ТИ ПУСТИО РАДИО ДО
ДАСКЕ, А ВЕНТИЛАТОР
ЗУЈИ ЛИ ЗУЈИ...

W.D.C. # 266-R4

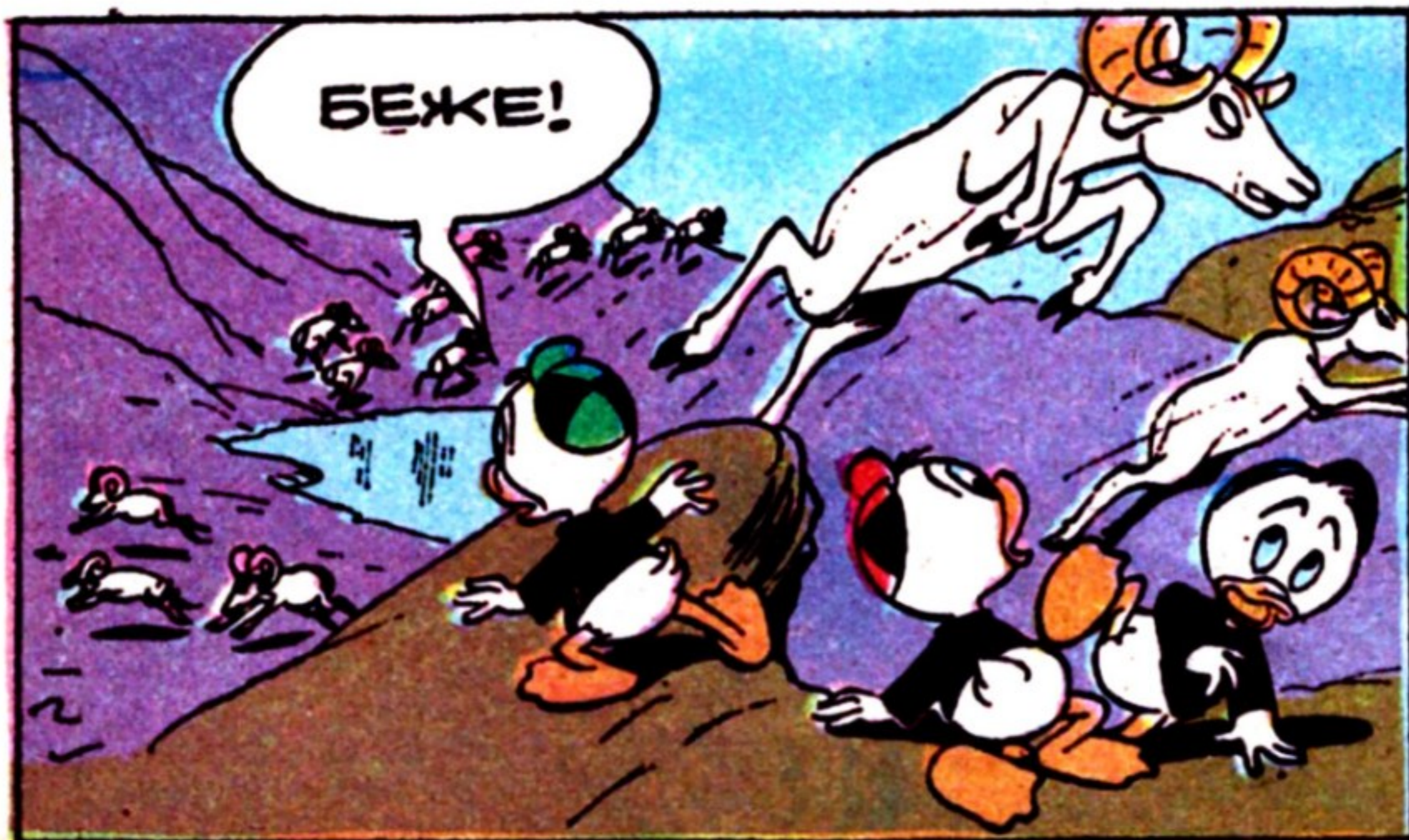
ОХ! КАД МАЛО ПОВРАТИМ ДАХ... ПОЧЕЉУ И ЈА ДА ИХ БРОЈИМ!

КУ! У ЖИ-ВОТУ НИСАМ ОВАКО БРЗО ТРЧ'О!

ОХ! НЕШТО ОПЕТ НИЈЕ У РЕДУ! ОВЦЕ КАО ДА СУ УПЛАШЕНЕ!

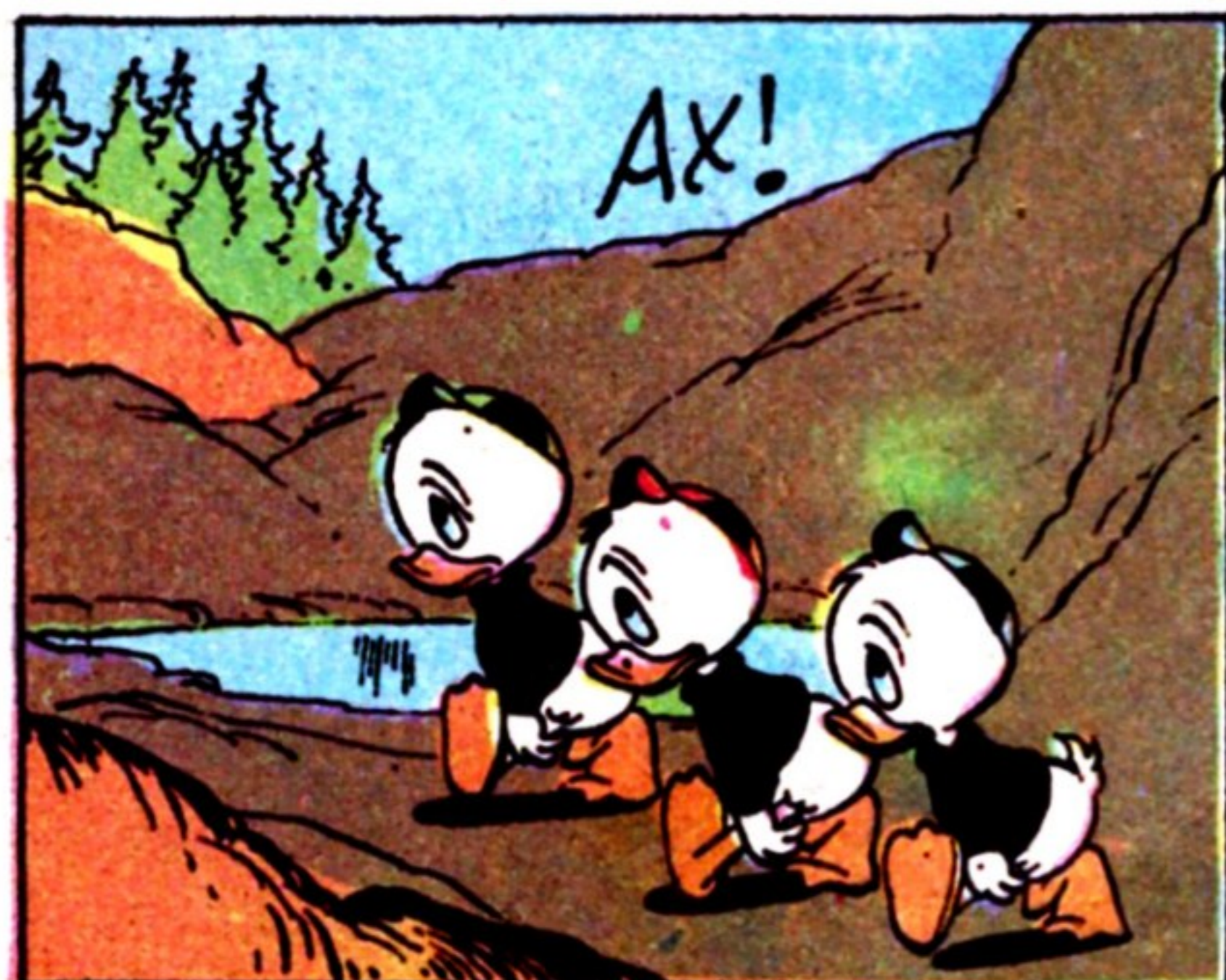
БЕЕЕ БЕЕЕ

БЕЖЕ!

ХММ! БЕЖЕ ОД ТОГ УЖАСНОГ ЗВУКА!

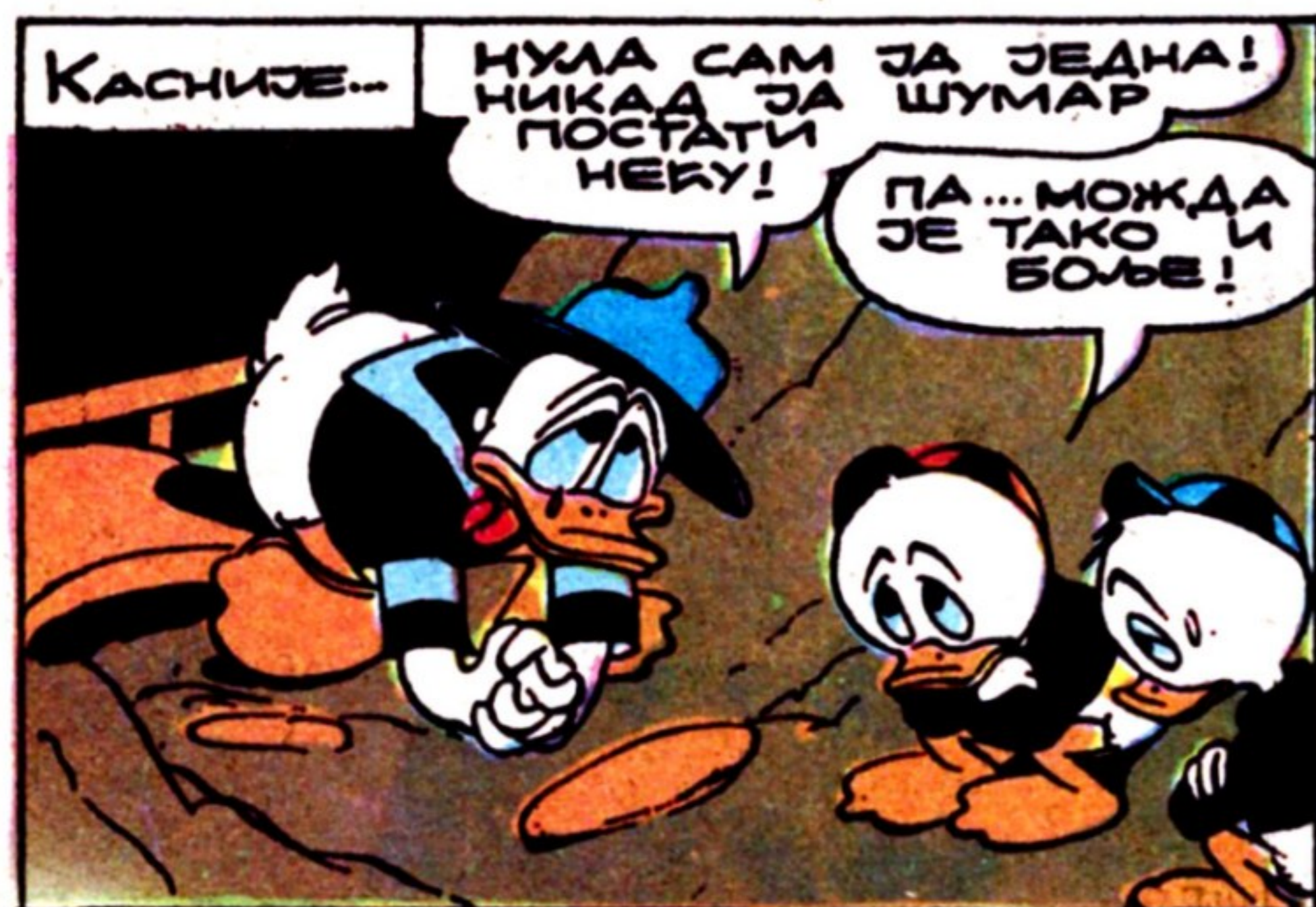
Ах!

И ОПЕТ ИХ НИЈЕ ПРЕ-БРОЈ'О!

СТИГ'О ЈЕ САМО ДО ТРИ... А ОНДА ЈЕ ЗАСП'О!

W.D.C. #266-P.8

КАСНИЈЕ...

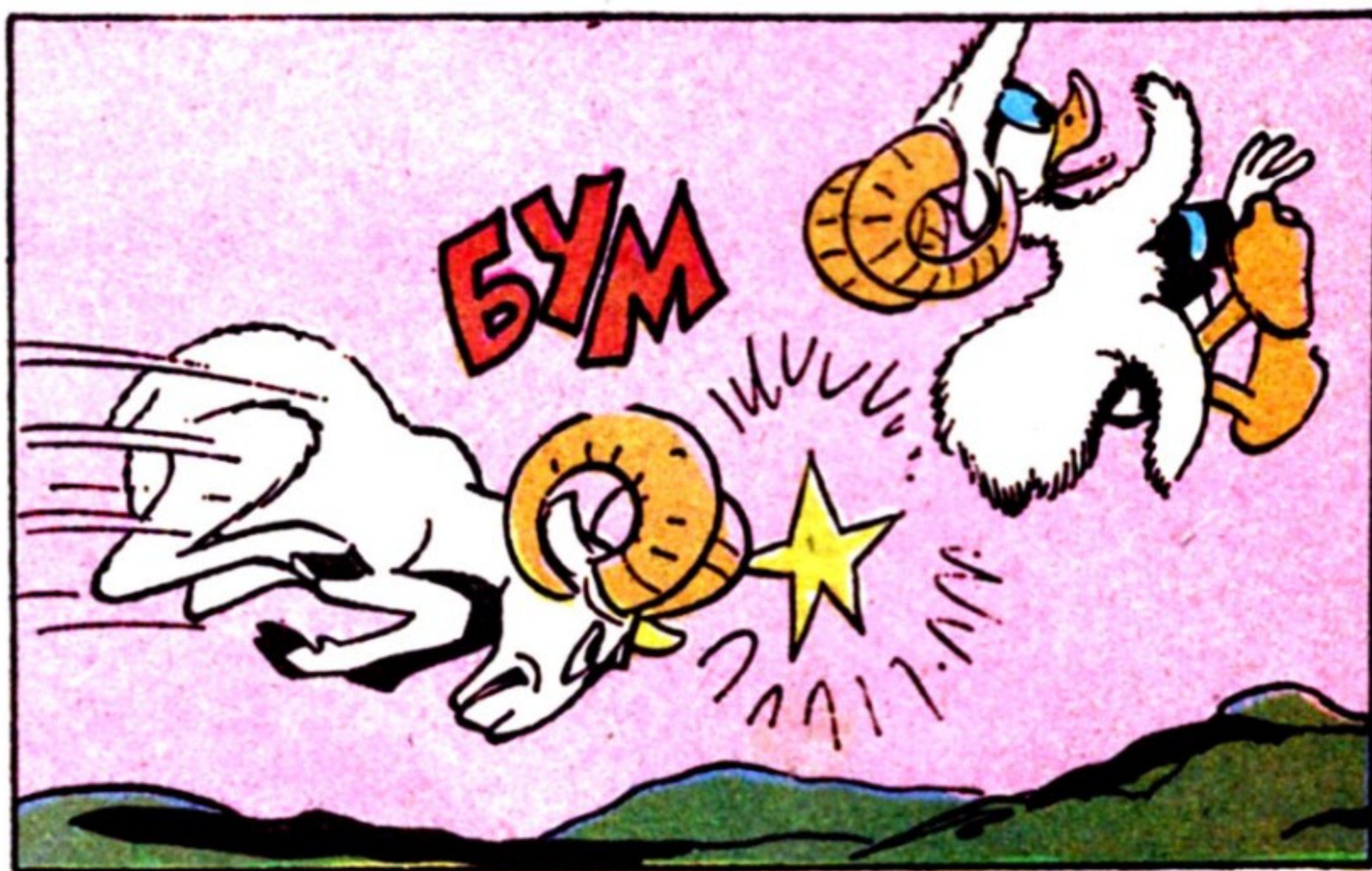
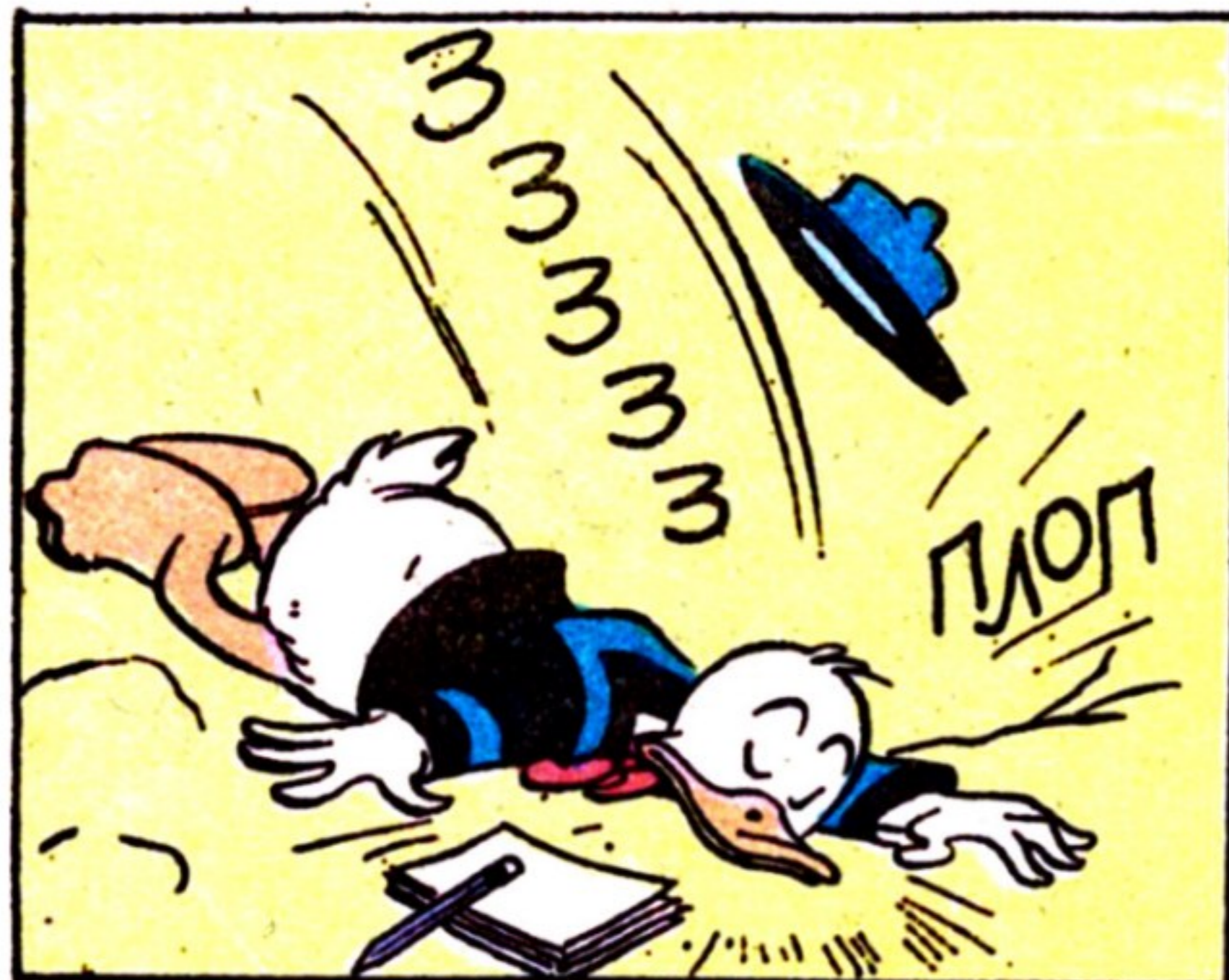
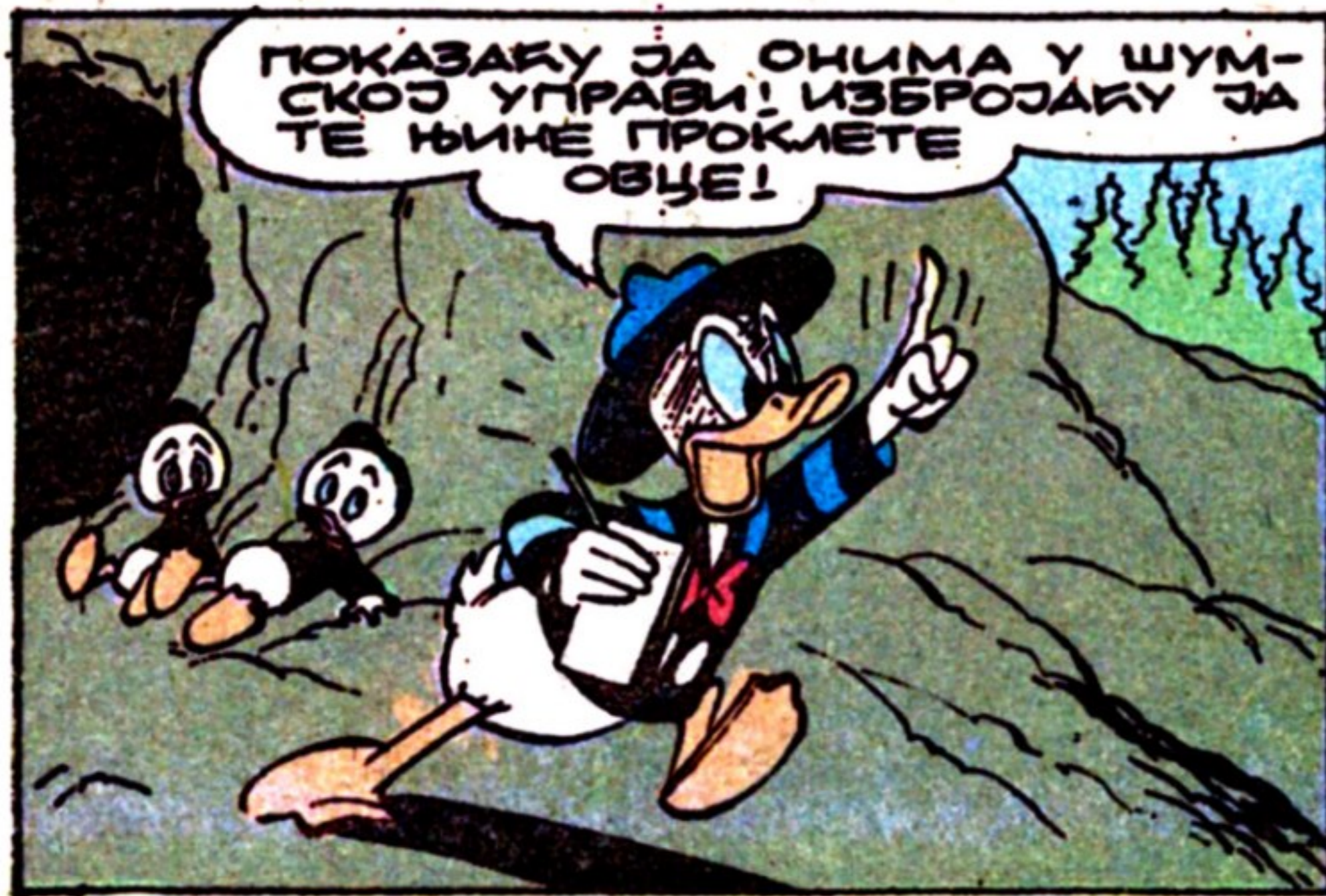
НИЈА САМ ЈА ЈЕДНА! НИКАД ЈА ШУМАР ПОСТАТИ НЕЋУ!

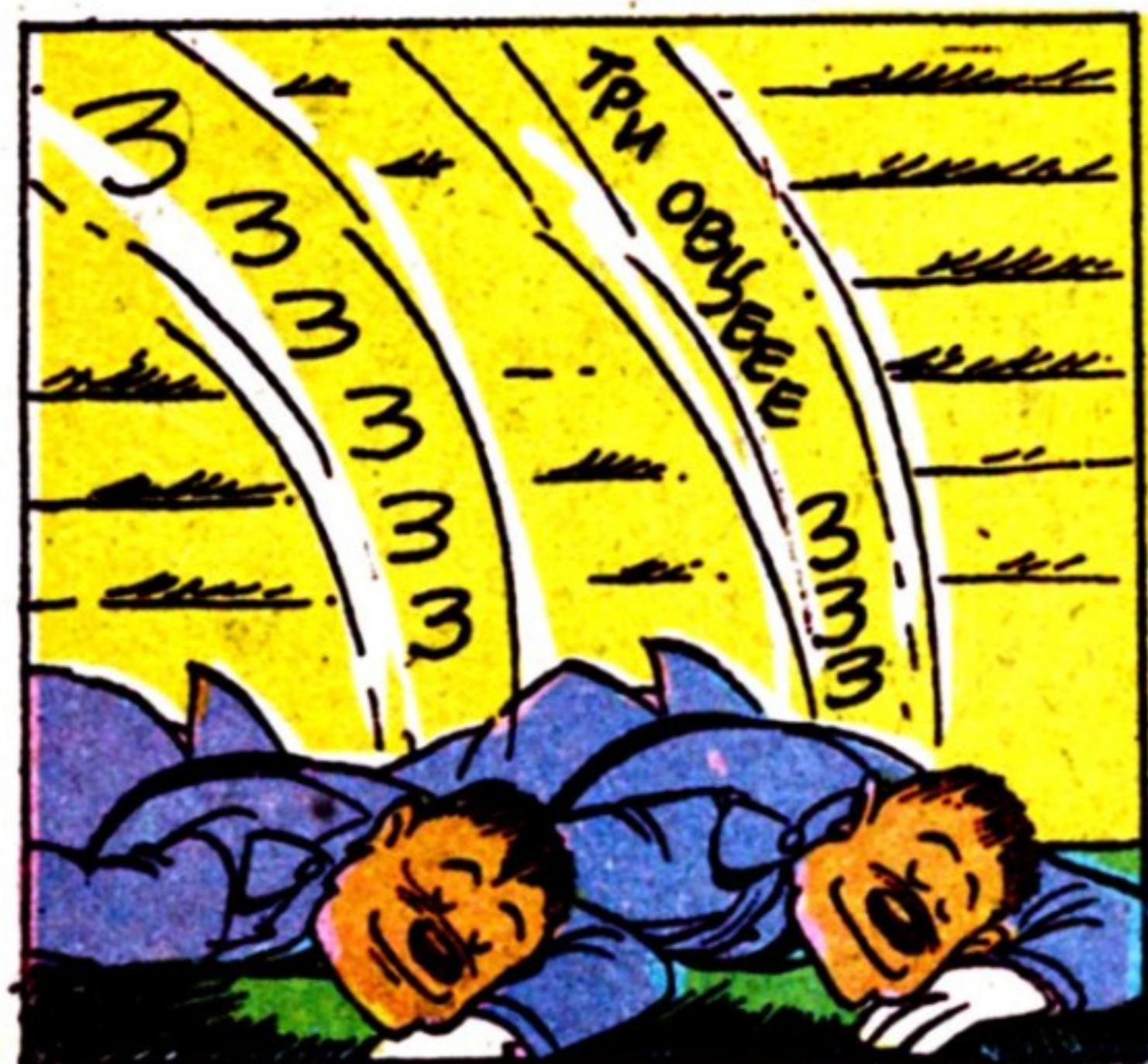
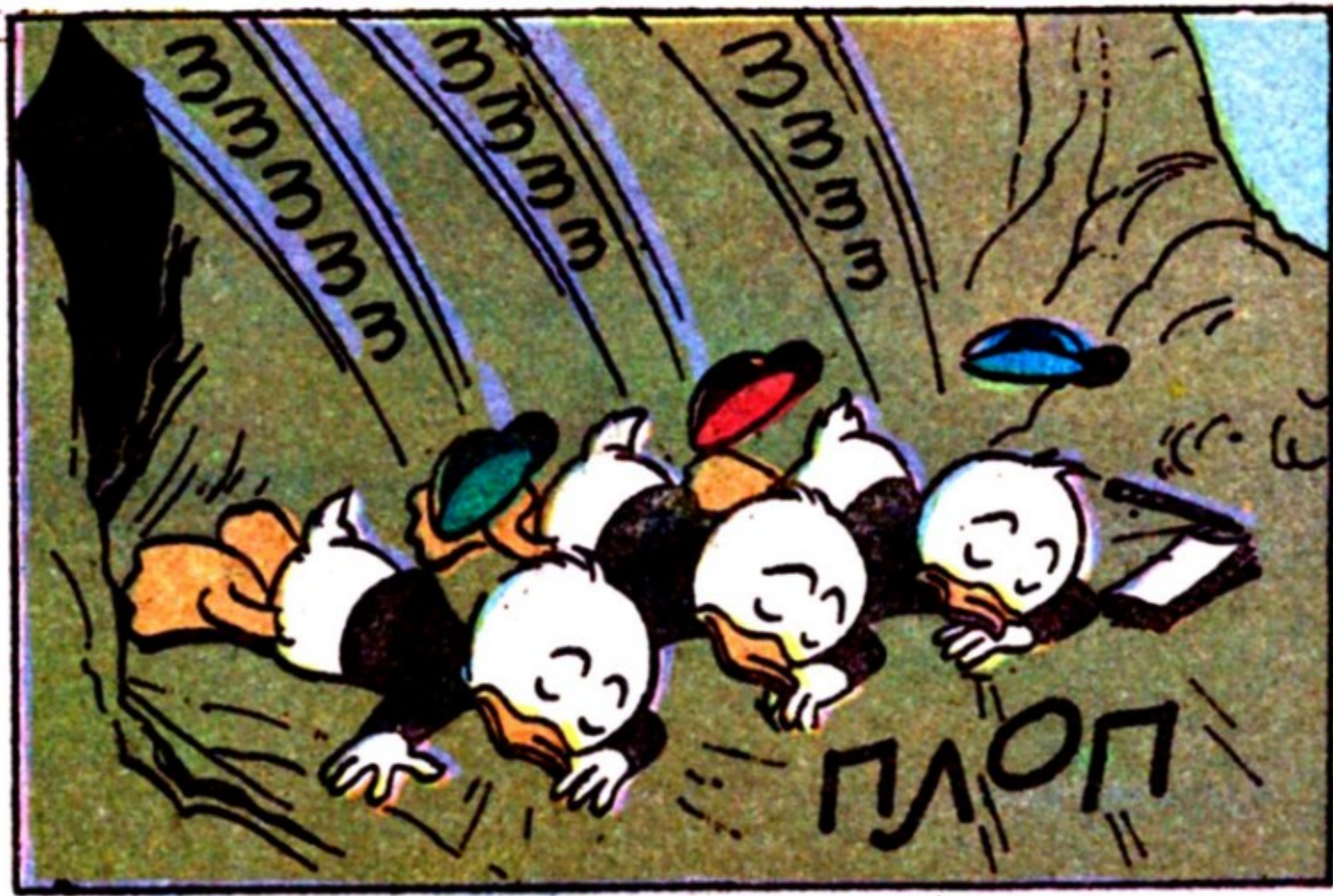
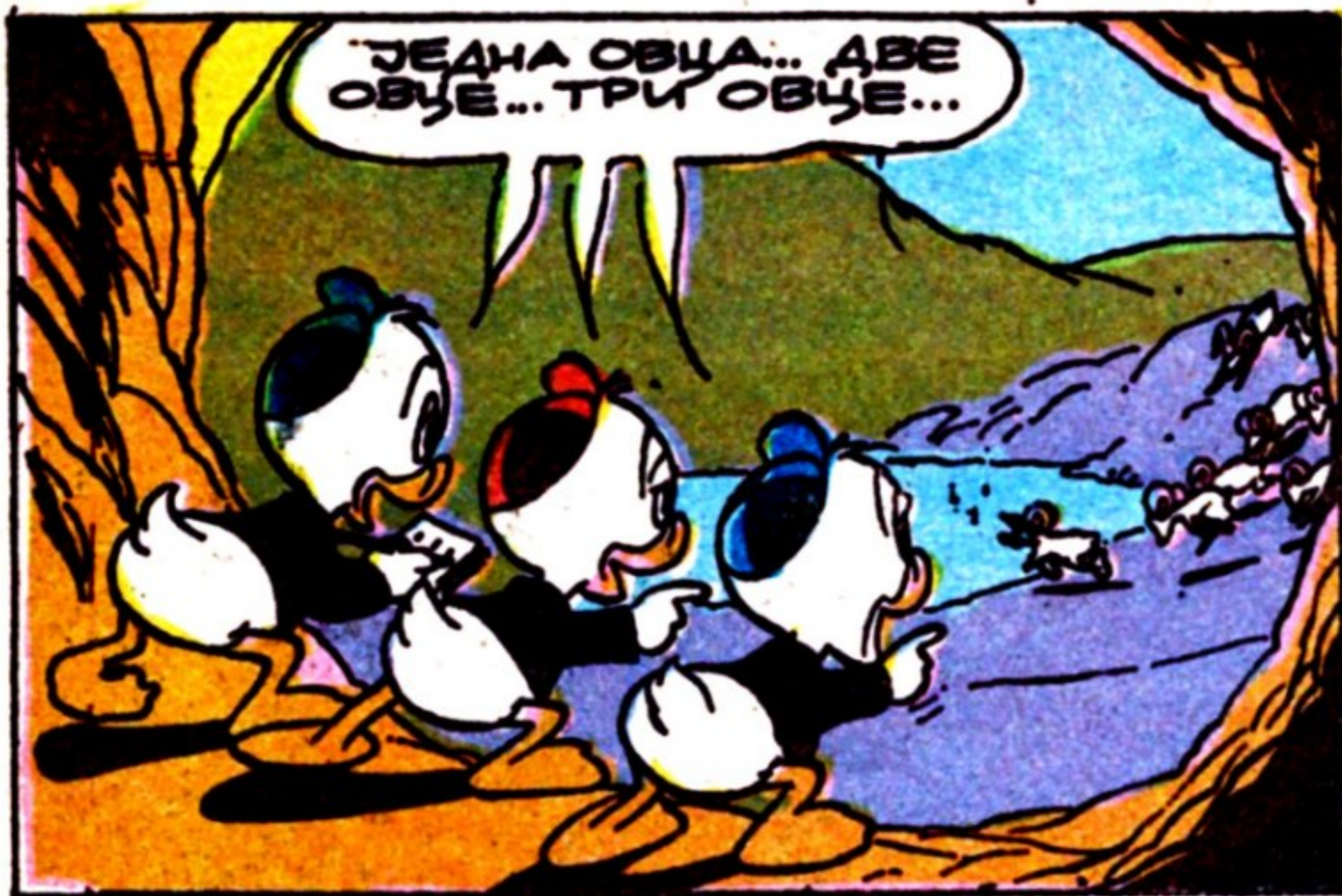
ПА... МОЖДА ЈЕ ТАКО И БОЉЕ!

МОДЕРНИ ПАТ-КОВТРАБАНИ СУВИШЕ СУ ВЕЛИКЕ МЛАКОЊЕ... НИСУ ТАКВИ ЗА ШУМАРЕ!

НИЈЕ ИСТИНА! АКО САМ МОДЕРАН НЕ ЗНАЧИ ДА САМ РАЗМАЖЕНИ МЛАКОЊА!

ВОЈНИКОВА ХАРМОНИКА

Једном се један војник враћао из рата. Ишао он тако и мислио: „Толико година нисам био код своје куће, на свом путу сам наилазио на хиљаде опасности, сто пута сам гледао смрти у очи, а поред свега тога изгубио сам и своју војничку зараду зато што нисам приметио да ми је џеп исцепан. Има ли несрећнијег човека на овом белом свету?”

Изненада му у сусрет наиђе неки старчић:

— Удели коју пару, војниче!

Војник се наљути:

— Да се кладино да су твоји џепови пунији од мојих!

— Да погледамо. И све што нађемо да поделимо на равне делове!

Старац је преврнуо своје џепове и све што се у њима нашло била је једна усна хармоника, али тако нала да се могла држати само са три прста.

Дошао је ред на војника. Истресао он џепове на својим панталонама — ништа. Машио се затим за копоран и изненада из једног џепа излете сребрњак.

— Откуд сад сребрњак? — зачуди се војник. Али, погодба је погодба и, он рече:

— Пола теби, старче, пола мени. Ено тамо

крчме. Хајде да нешто заједно поједемо, а остатак да поделимо.

У крчми су ручали и попили по чашицу вина. Старац је затим засвирао на хармоници некакву песницу и тако су се и лепо провеселили. Али, војник је морао да настави пут.

— Узми сав преостали новац — рече он старцу.

— Не, не — одбијао је старац. — Поделићемо.

— Узми све — настојао је војник. — Ја ћу ускоро бити код своје куће, неће ми требати.

— Добро. Али, као уздарје даћу ти ову хармонику.

— Па, хвала ти!

Војник је стрпао хармонику у џеп, опростио се од старца и кренуо на пут. Пред вече је ожеднео па је застао на ивици шуме. Наједном, он примети да су у једном жбуну сакривена три човека.

„Мајко мила, па то су разбојници” — помисли војник. Истовремено он угледа како наилази једна поштанска кочија. Кочијаш је лено нахао бичем, звончићи на коњима су звецкали, а од путника нико није слутно опасност која им је претила.

Војник завуче руку у џеп, хтео је да се направи како га се то ништа не тиче, и напипа хармонику. Извади је и засвира прву мелодију која му је на ум пала.

У међувремену разбојници су искочили из грмља, притрчали кочији и машући ножевима повикали:

— Стој! Паре или живот!

Кочијаш је зауставио коње.

А војник је, као да се ништа не догађа, свирао све јаче.

И тада се зби нешто потпуно неочекивано: разбојници се некако збуњено погледаше, затим један од њих узабра неколико шумских цветова и уз поклон их пружи постаријој сињори која је уплашено провиривала кроз прозор кочије:

— Добро вече, уважена госпо — изговори с поштовањем.

И остали разбојници почеше да беру цвеће и да га дарују путницима. А избезумљеном кочијашу додаше сребрњак. Затим поскидаше капе и почеше се ниско клањати.

„Чудни неки разбојници” — помисли војник.

Пред саму ноћ војник се приближавао свом селу и крај прве куће угледа два човека како се јаросно туку.

Војник извади своју хармонику и засвира. „Нећу у то да се нешам помисли. — Имам и сам доста својих брига”. Али, тек што су одјекнули први весели звуци хармонике, људи који су се тукли бацише се један другом у загрљај. „Све је добро што се добро сврши” — помисли војник.

Најзад је стигао својој кући, изгрлио жену и децу, вечерао и већ се спремао на починак, кад дотрча једна сусетка којој је нестао певац.

— Откуд ја знам где је твој петао? — зачуди се војникова жена.

— Ти си га украла!

— Ја? Украла? Како смеш тако да говориш?

Војник извади хармонику и тихо дуну у њу. Сусетка наједном постаде слатка као шећер.

— Опрости, драга моја, извини, мила...

И војник се тада досети. Хармоника је била чаробна! Ко је слушао њене звуке одмах је постојао добар, љубазан, кротак. То је веома обрадовало војника. „Када у мом селу сви постану добри и срећни — рече сам себи — било би добро да с хармоником зађем и по другим селима.”

И војник купи кола и разне робе — игала, конца, ћупова — и крену по земљи. Чим би

стигао у нов град или село, одмах би почео да свира.

Жене су се смејале:

— Лукав кум. Весели нас својом музиком, а наши новчаници за то време прелазе у његов џеп.

Војник се такође смејао, али није одлазио из насеља док не прође свим улицама, не одсвира своју малу серенаду у свим двориштима, на свим капијама, под свим балконима.

Али једном враћајући се касно кући, спотакао се на сеоском путељку о неки корен и хармоника му је излетела из џепа. Дуго ју је тражио у праку, али је није нашао. У зору се вратио на то исто место: хармоника је нестала.

Много је времена прошло од тада, војник се уморио и остарео, али и даље тражи своју чаробну хармонику.

— Помозите ми — моли пролазнике. — Помозите да нађем своју хармонику.

— Шта си толико запео. Није ти ваљда била златна?

Војник однахује главом и наставља да тражи. Он нема право да се умори као што немају право да се уморе ни они људи од којих зависи да ли ће овај свет постати бољи. То ми сви знамо.

ТИК И ТАК: СВОЈА КУЉИЦА

КРЕ!
КРЕ!

ШКРИП!
ШКРИП!
ШКРИП!

ШТО НАМ ЈЕ
КОМШИЛУК БУ-
ЧАН! ПУЦА
МИ
ПЛАВА!

ПИП!
ПИП!
ПИП!

ТИК
И
ТАК

РАТА-ТА-ТА-ТА-ТА

А МЕНИ БУБНЕ
ОПНЕ! ПОЛУДЕКУ!

W W.D.C. #413-P.18

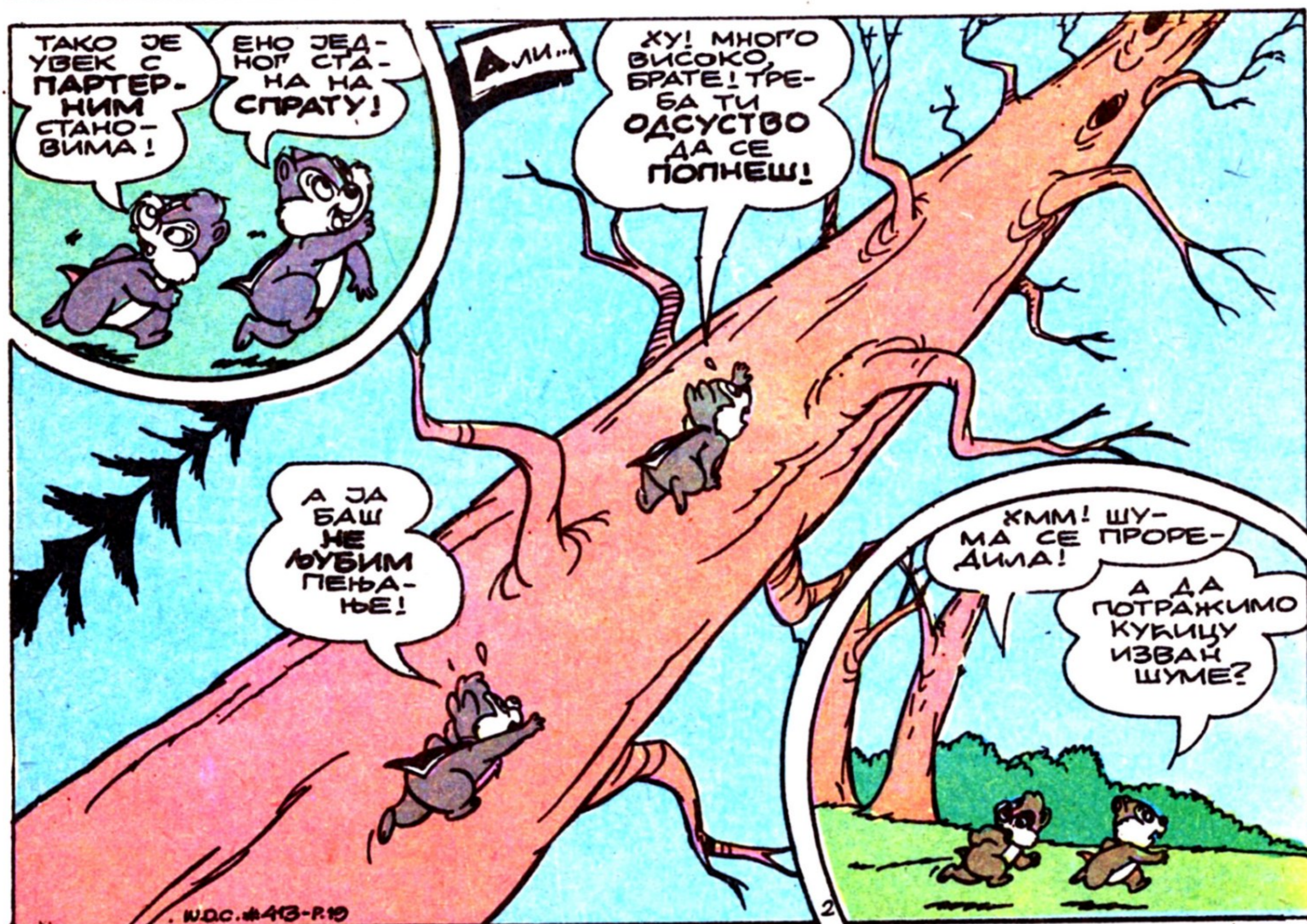
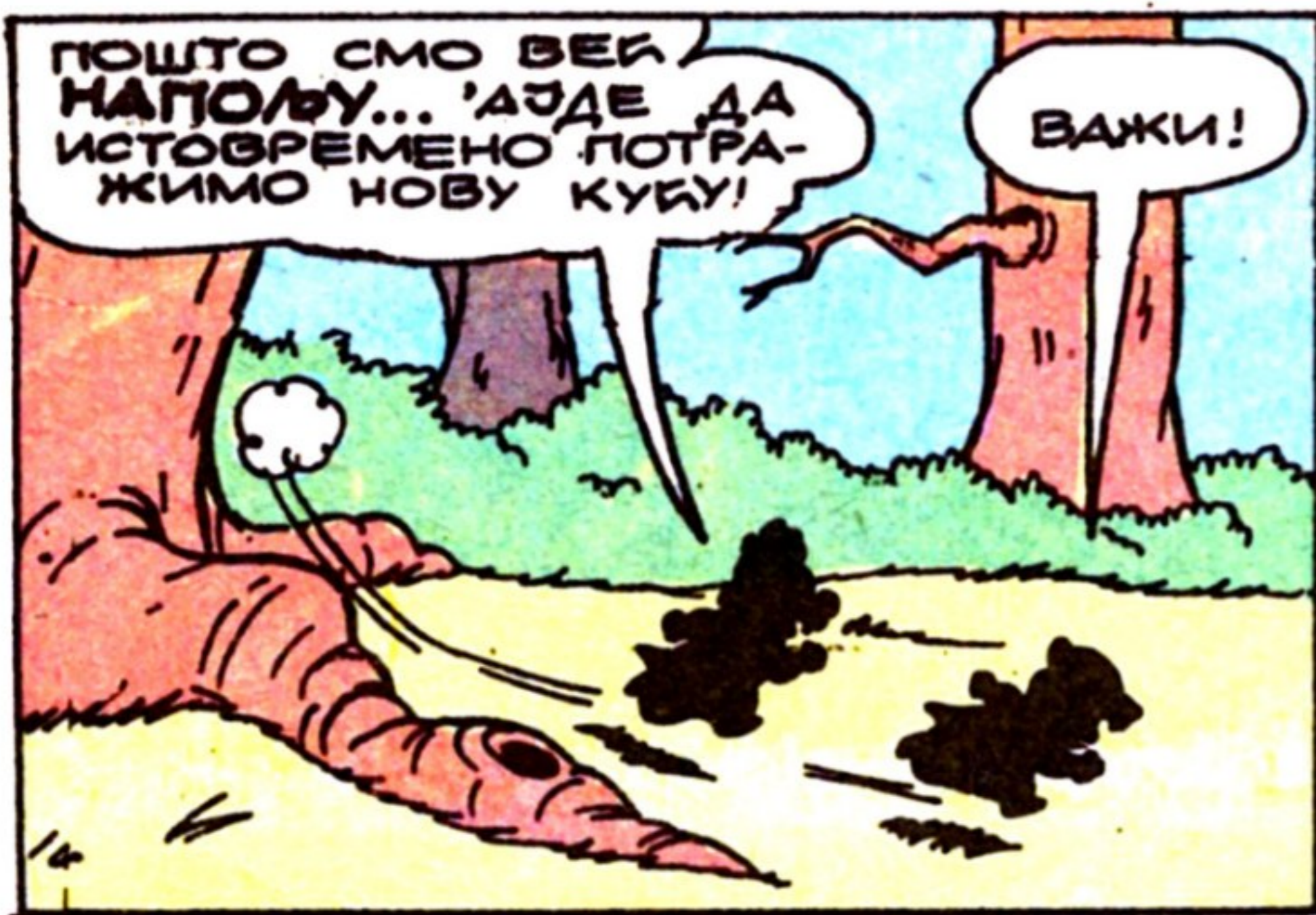

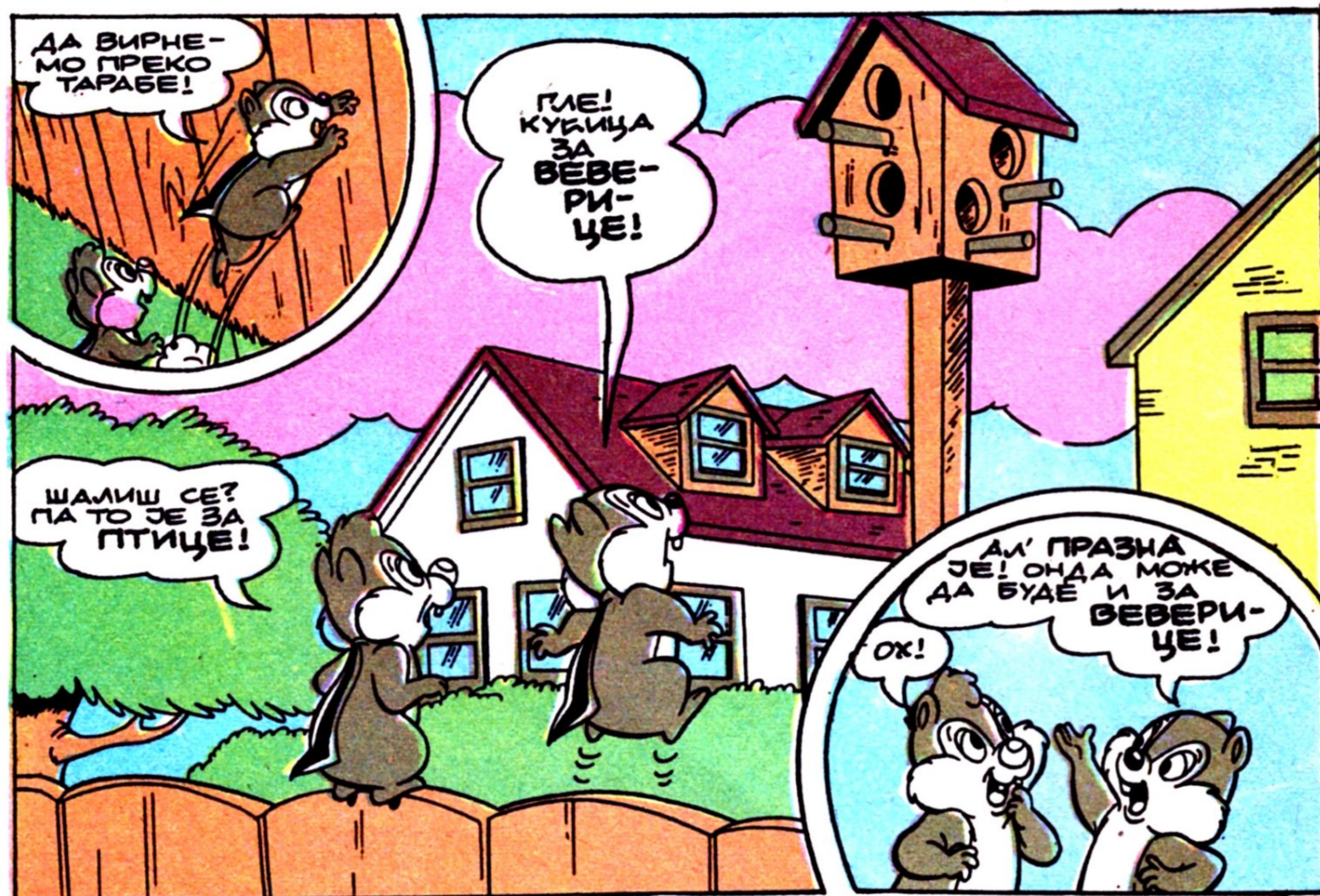
ХМ! ВИШЕ БИ ОДГОВАРА-
ЈУ, БУЧНИ
ДОМЕ?!

КЕЈ! НАЈЕВ-
НОМ СЕ СВЕ
УТИЩАМО!
ЗАШТО
ЛИ...?

РИС! ЕТО ЗАШТО!
БЕЖИМО!

ИГРЕ С БАРБА МАТОМ

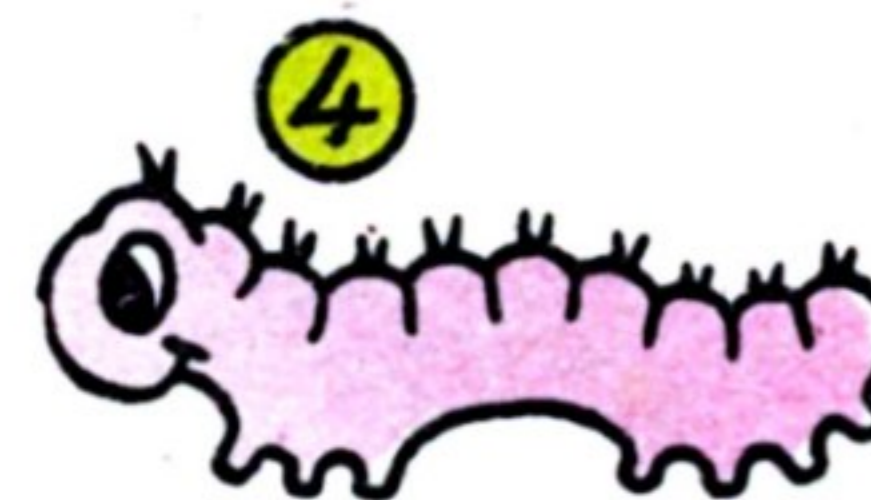
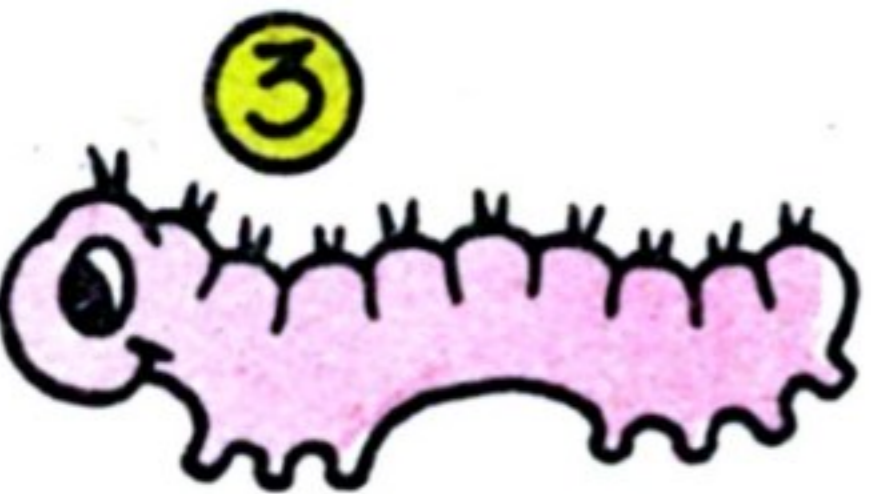
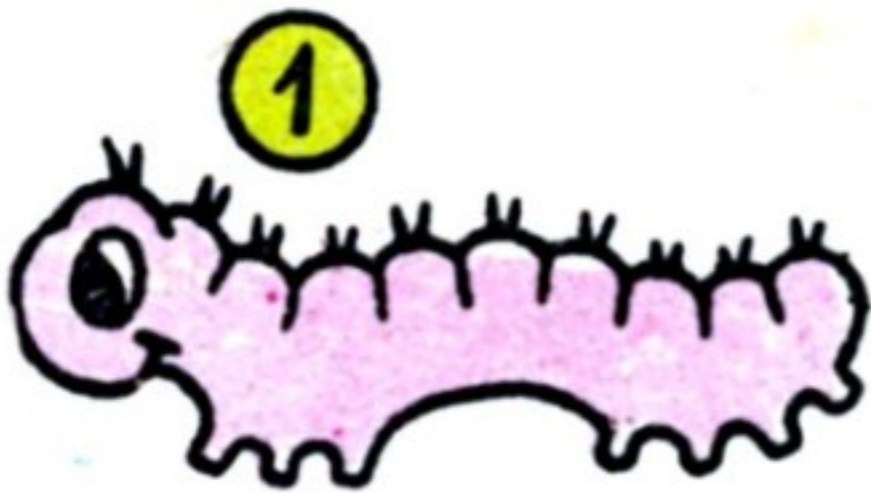
ОБОЈТЕ ОВОГ
ВЕЛИКОГ ПЕВ-
ЦА ПРЕМА МОМ
УПУТСТВУ И
ИМАЋЕТЕ ЛЕПУ
НАЛЕПНИЦУ ЗА
ШКОЛСКУ
СВЕС-
КУ!

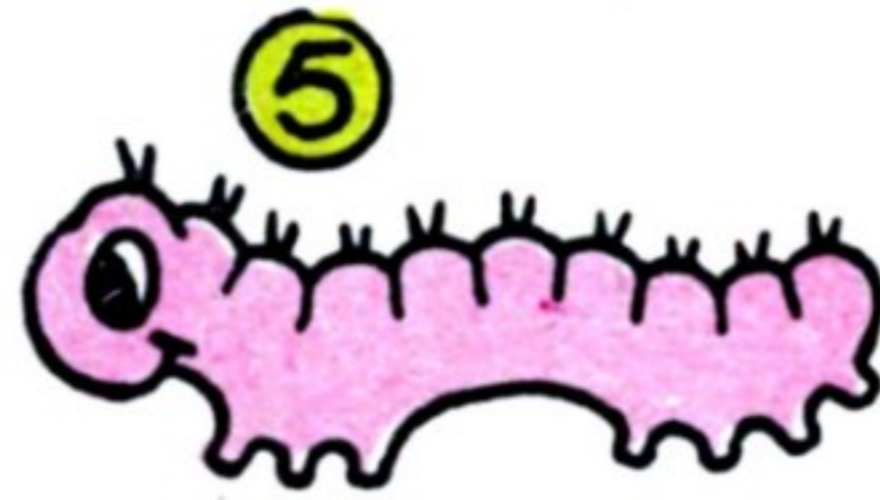
ЗА СВОЈУ МАЛУ
ПРИЈАТЕЉИЦУ ВЕ-
ВЕРИЦУ САКУПИО
САМ НЕШТО МАЛО
ЖИРОВА ЗА ЗИМУ.
ПОГОДИТЕ КОЛИКО!

- 1 : ЖУТО
- 2 : СВЕТЛОЗЕЛЕНО
- 3 : ЦРВЕНО
- 4 : ПЛАВО
- 5 : СМЕЂЕ
- 6 : РУЖИЧАСТО

КАД САМ ПРВИ
ПУТ ПОГЛЕДАО, УЧИ-
НИЛО МИ СЕ ДА СУ
СВЕ ОВЕ ГУСЕНИЦЕ
ПОТпуНО ИСТЕ. АЛИ,
НИСУ! ЕВО, УГЛЕДАО
САМ ЈЕДНУ
КОЈА СЕ РАЗЛИ-
КУЈЕ ОД ОСТА-
ЛИХ. ШТА МИ-
СЛИТЕ, КОЈА ЈЕ
ТО ГУСЕНИЦА
И ПО ЧЕМУ СЕ
РАЗЛИКУЈЕ?

РЕШЕЊЕ:

1) БАРБА МАТЕ
ЈЕ ПРОНАШАО
12 ЖИРОВА
2) ГУСЕНИЦА
БРОЈ 2 ЈЕР
НЕМА ДА-
ЧИЦА НА
ВРХУ ГЛАВЕ

СИГУРНО СРЕДСТВО

Шиља се жали ајошлекару:
— Шиља сће ми оно љро-
дали? Каква вам је оно водуца

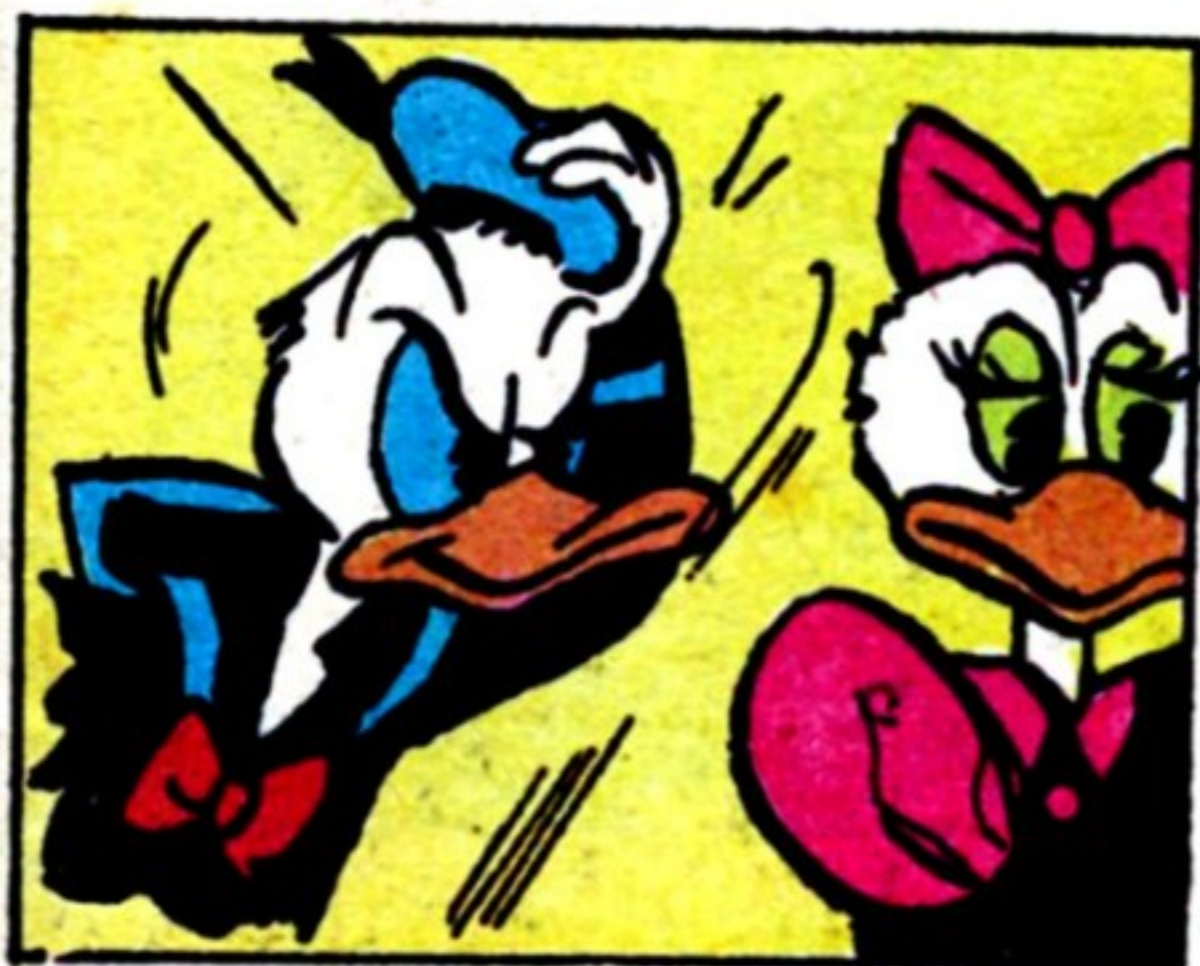
за рашћење косе, кад ми је
од ње ојало и ово мало шиљо
сам имао!

— Тако и шреба да буде —
убеђује га ајошлекар. Сшара
коса вам је ошћала да би
најравила месћо друјој, мла-
ђој.

САМО ТОЛИКО

Паша усхићено каже Паји
који љроба џемљер који му је
она уљрабо исљлела:

— Пајице, гивно ће ши

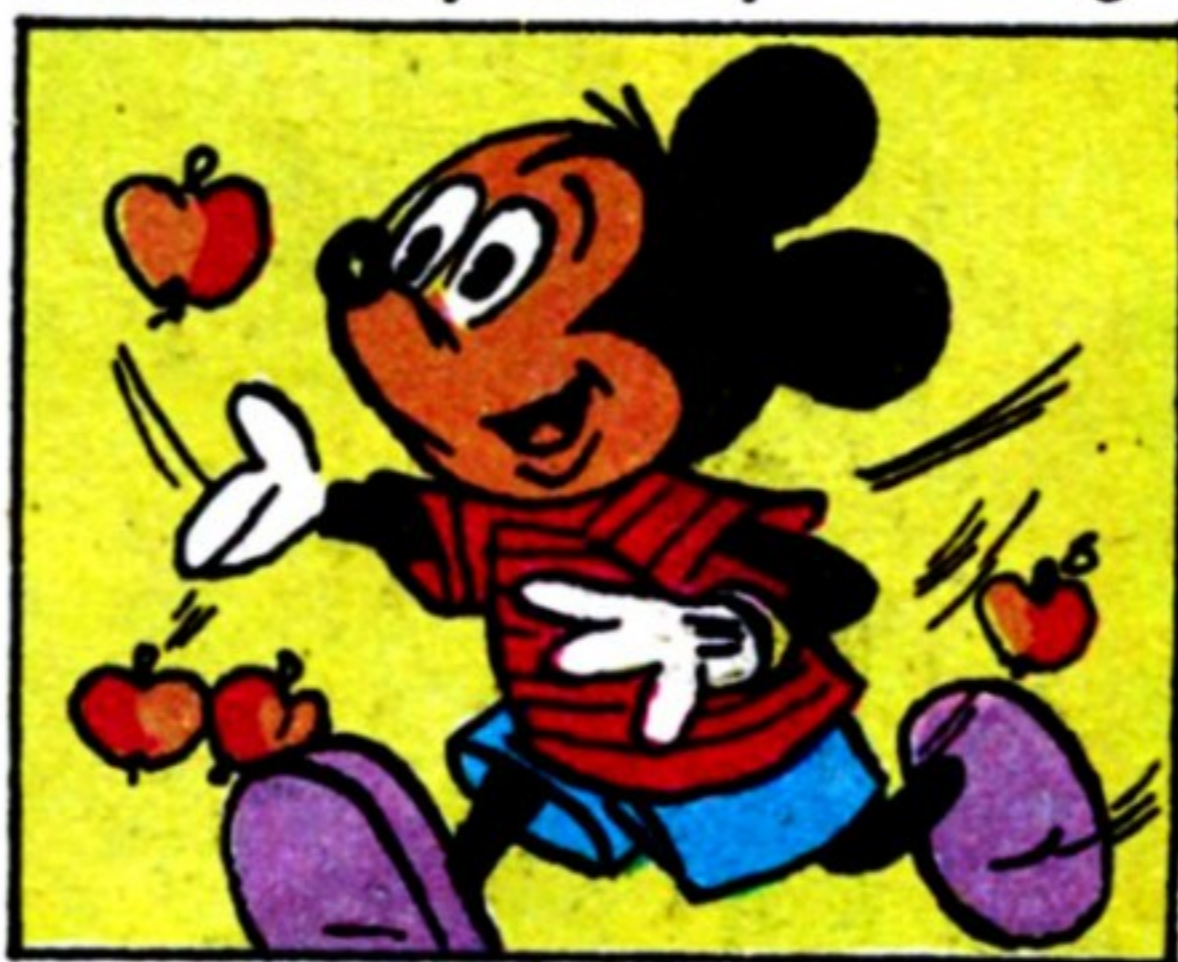

сшарајши, чим ши лева рука
буде љорасла за двадесет
саншимешара, а десна се скра
ши за љешнаесш!

ЊЕМУ ЈЕ ЛАК

— Мићо — каже учишљ
Микијевом сесшрићу — замис-
ли да имаш шринаесш јабука
и шреба да их љоделиш између
чешворнице својих друјоба. Ра-
змисли како ћеш ши урадиши.
Задашак није баш лак!

— Није лак? Зашшћо шћако
мислиш, учишљељу? Биће до-

вољно да најравам комјош и
да им љосле љоделим на једна-
ке делове.

НОВИНАРИ СУ КРИВИ...

Шиља љрича Паји:

— Е, шшћо су оби новинари
љовршни. Замисли молим шће,
чишћо сам недавно један чла-
нак у коме се набрајају све
болесшћи које љас може да
љренесе на човека. А о несани-
ци ни речи...

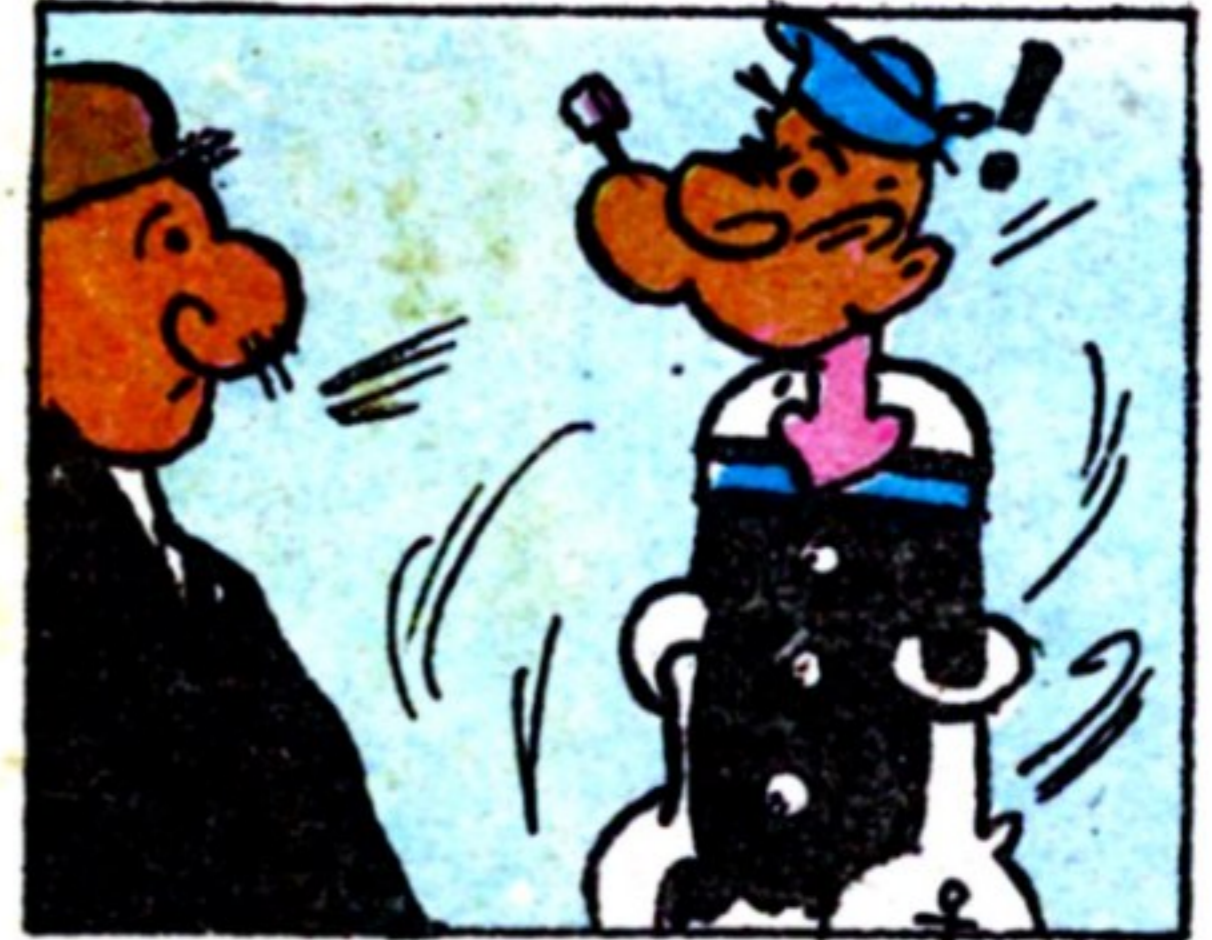
— Каквој несаници, Ши-
љо? — чуди се Паја.

— Лејој, брашће! Ошћако су
моји суседи куйили немачкој
обчара ја целу ноћ ока не
моју да склојим!

МАЛО ЗАКАШЊЕЊЕ

Пера Жгера каже Појоју:

— Знаш ли да је Шиља у
болници!

— Шиља му се десило?

— Сљусшћо се низ сшћейе-
нице љеш минушћо касније...
љошшћо их је неко однео!

ЖЕЉА И ПО

Учишљељница је задала сле-
дећу шћему: „Шшћа бих најви-
ше волео да радим?”

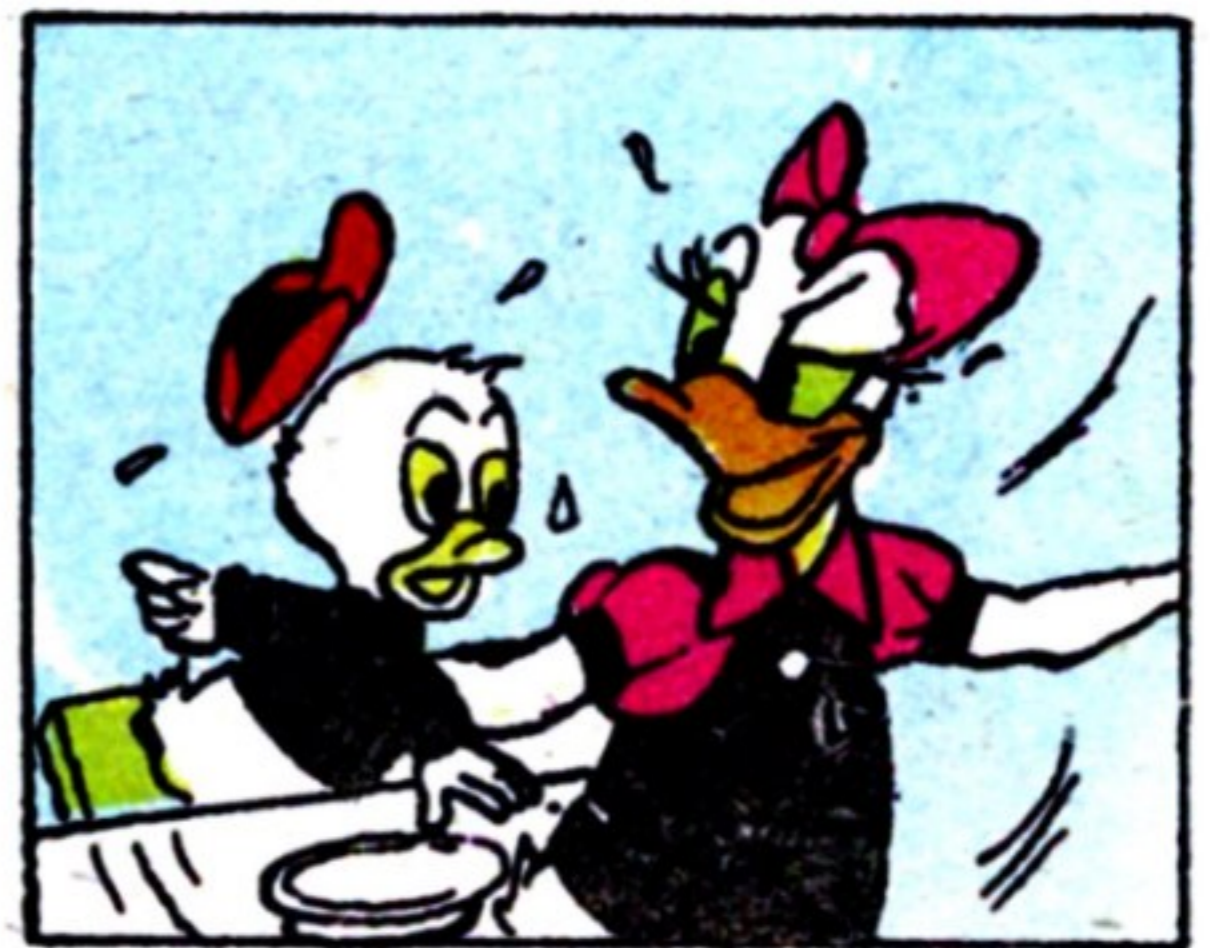
Мићин задашак је тласио:
„Да свакој јушћра љо десеш
минушћо љерем ујка Микијебе
уши!”

ДАВНАШЊА ЖЕЉА

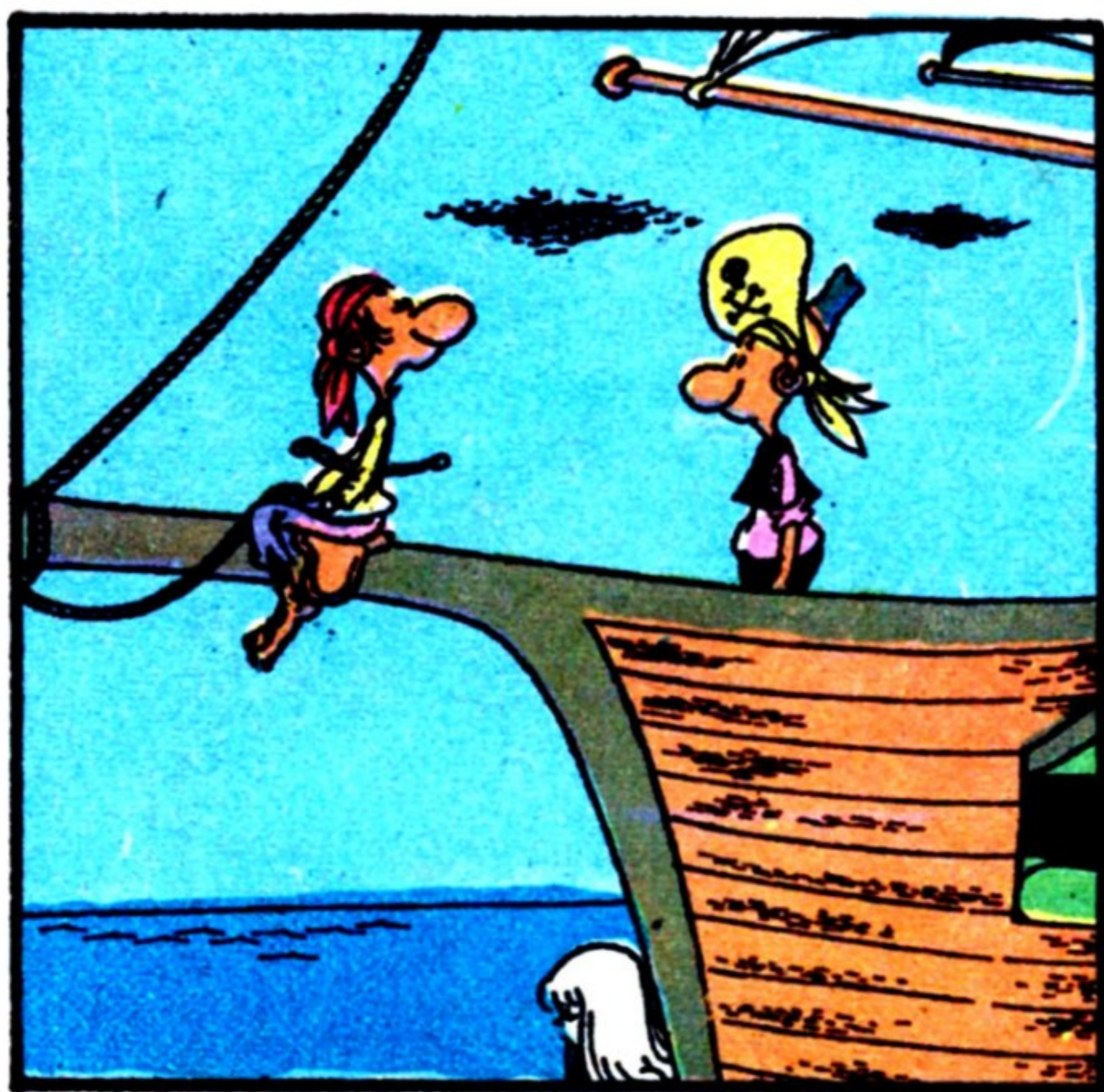
Паша љрди Влају:

— Ако не будеш јео сљуу,
осшћаћеш говека мали!

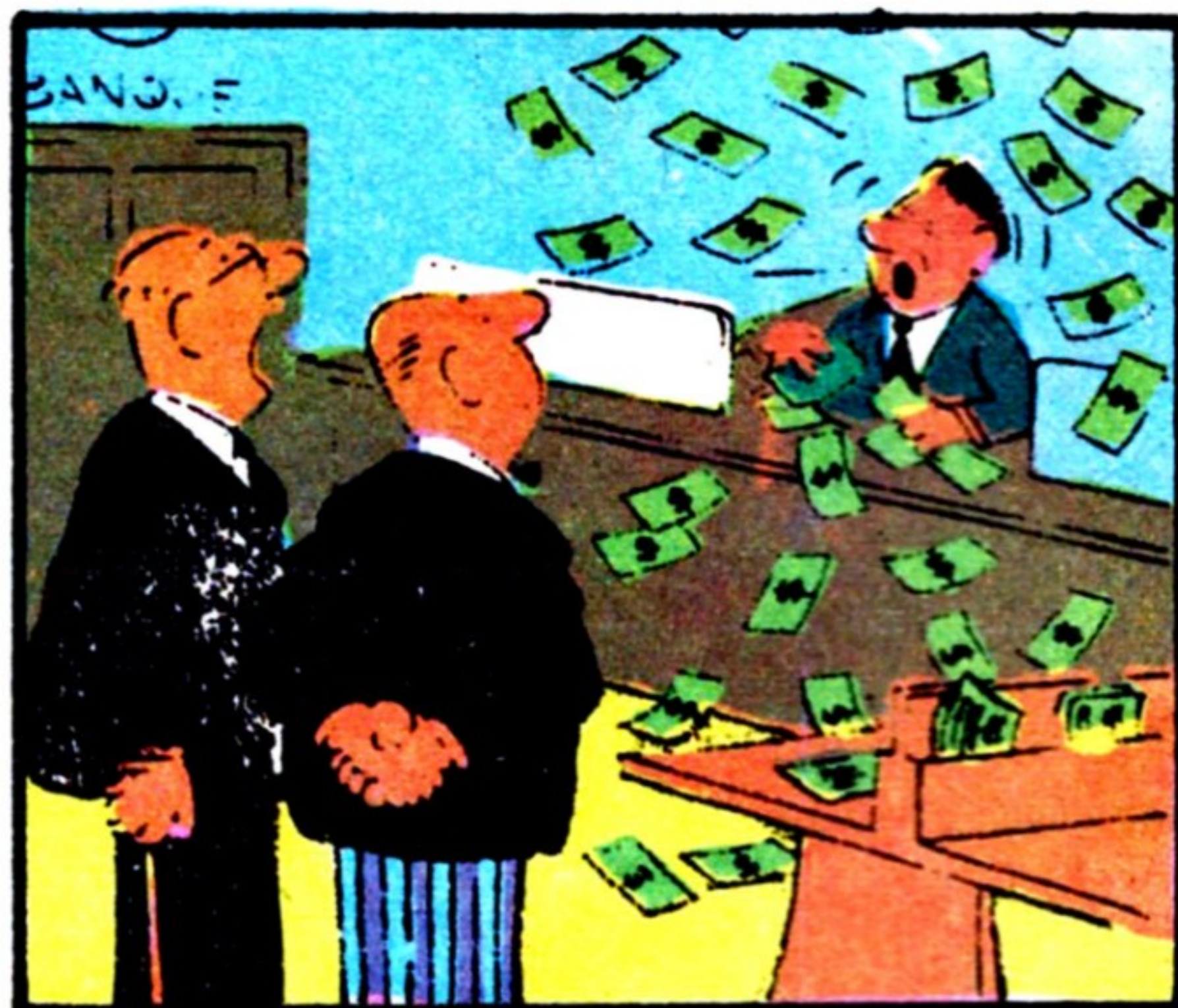
— Тешћа Пашћо ја шћо и хоћу.
Знаш да сам одувек желео да
будем џокеј!

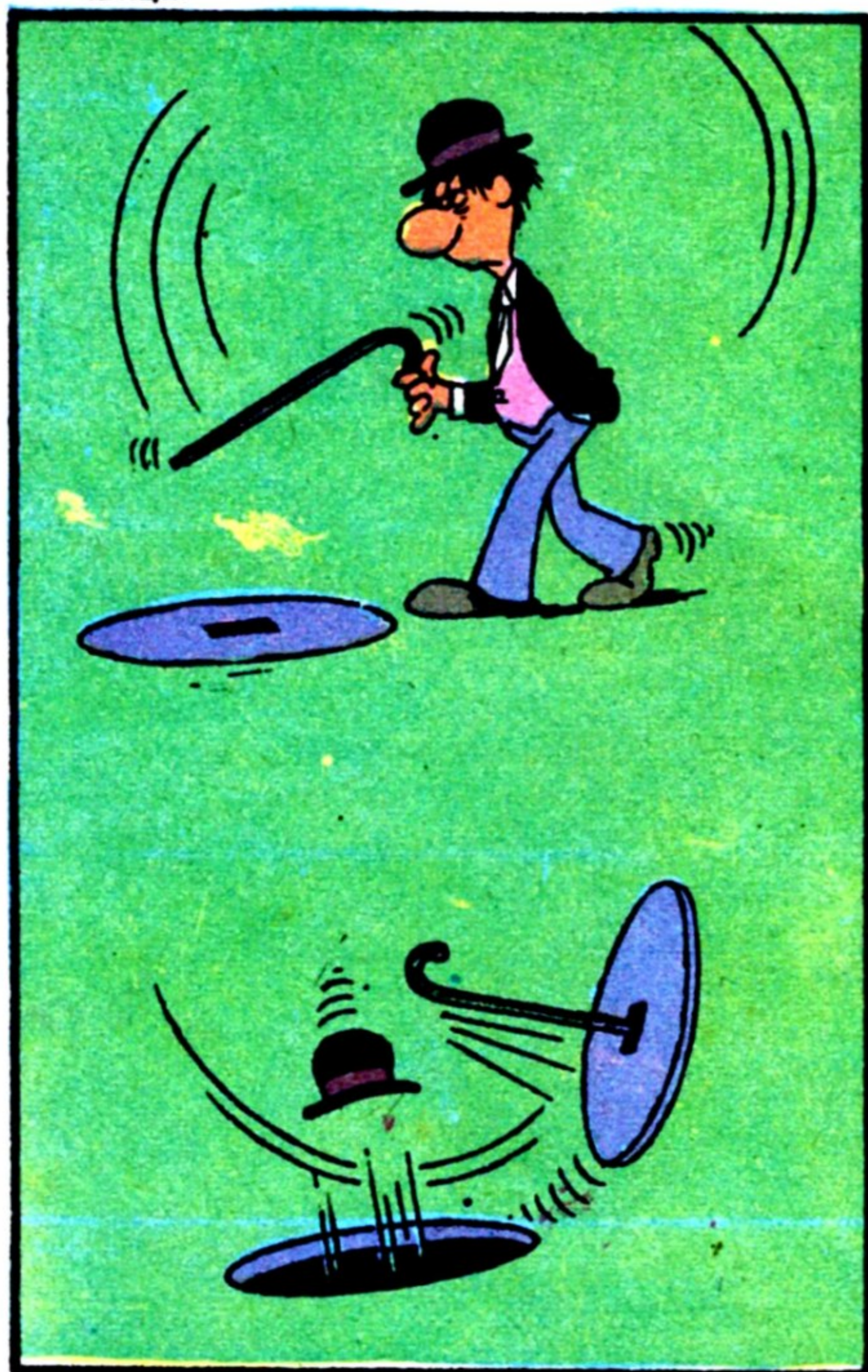
ТУЋИ ХУМОР

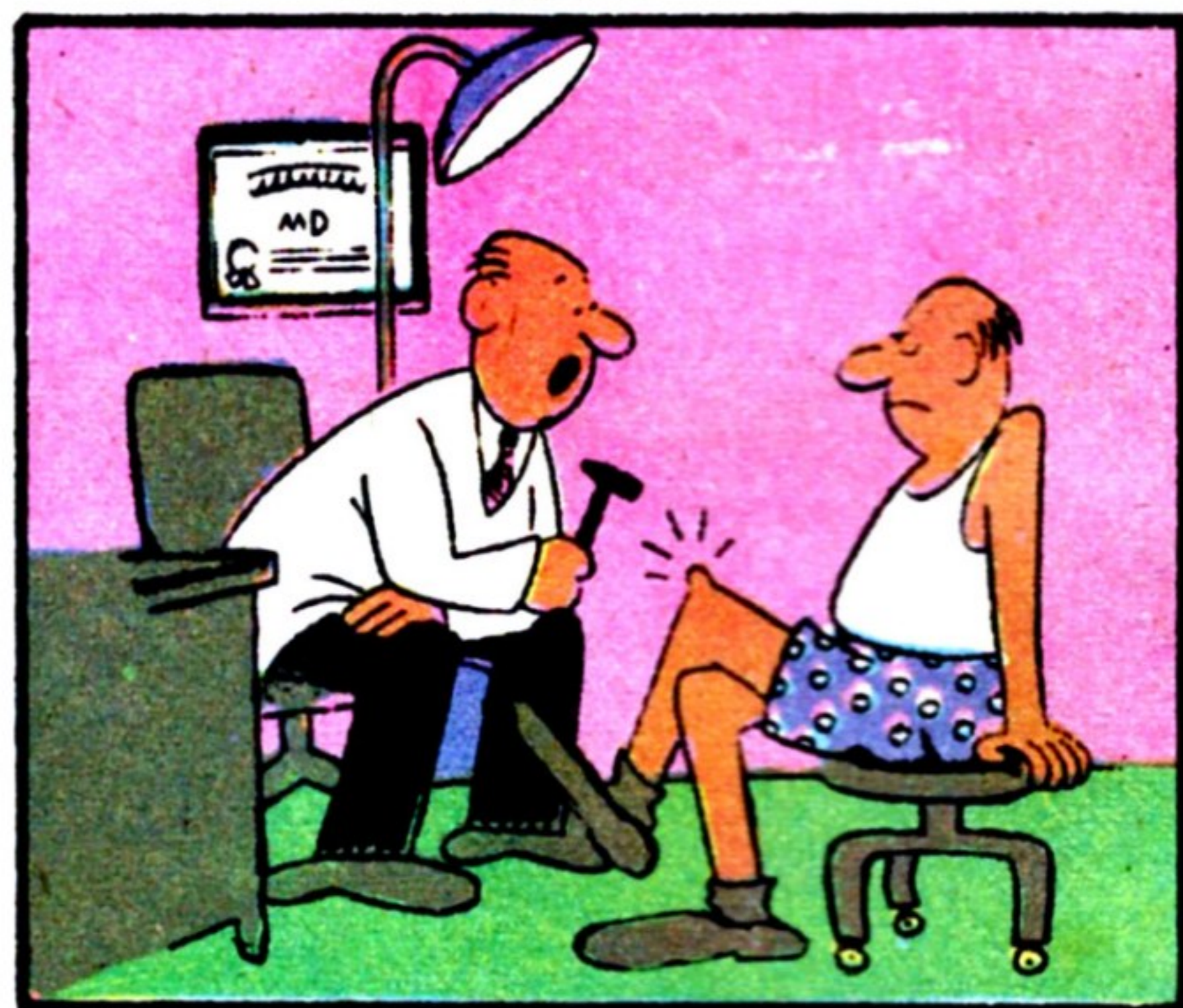
— Одувек сам сањао да служим у коњици!

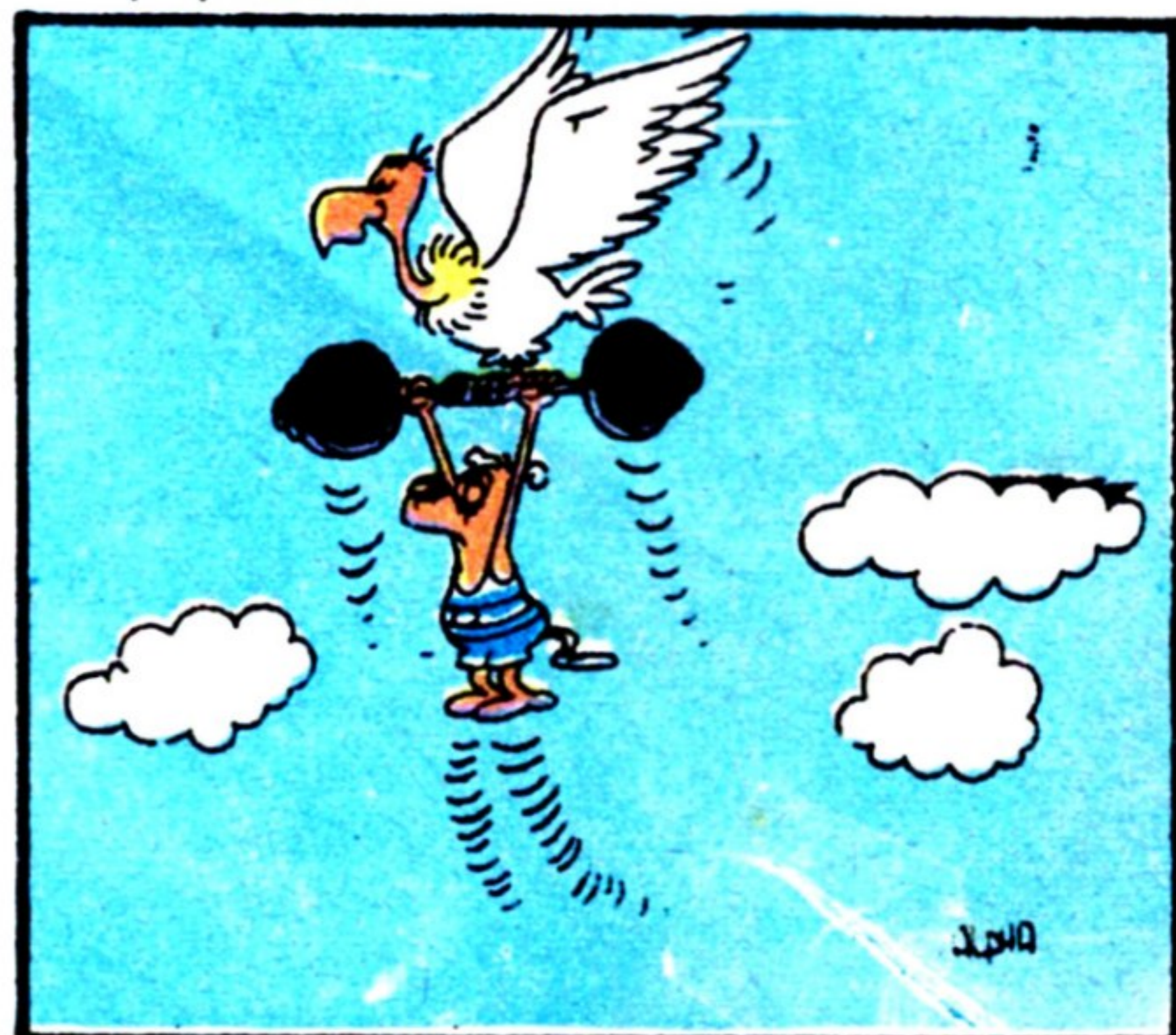
— А ако вам кажем да је кијавичав преко целе године!

БЕЗ РЕЧИ.

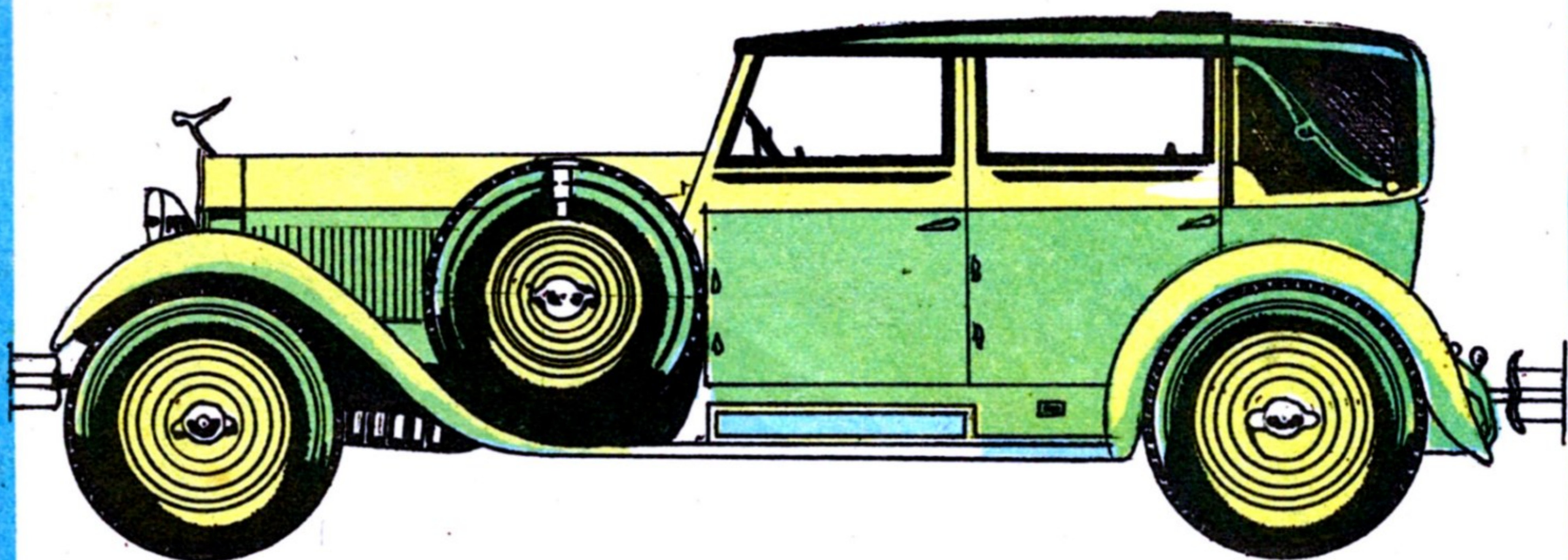

— Тс... тс... Ви заиста имате необичне рефлексе!

БЕЗ РЕЧИ.

САЛОН СТАРИХ АУТОМОБИЛА

ИЗОТА ФРАСКИНИ 1929

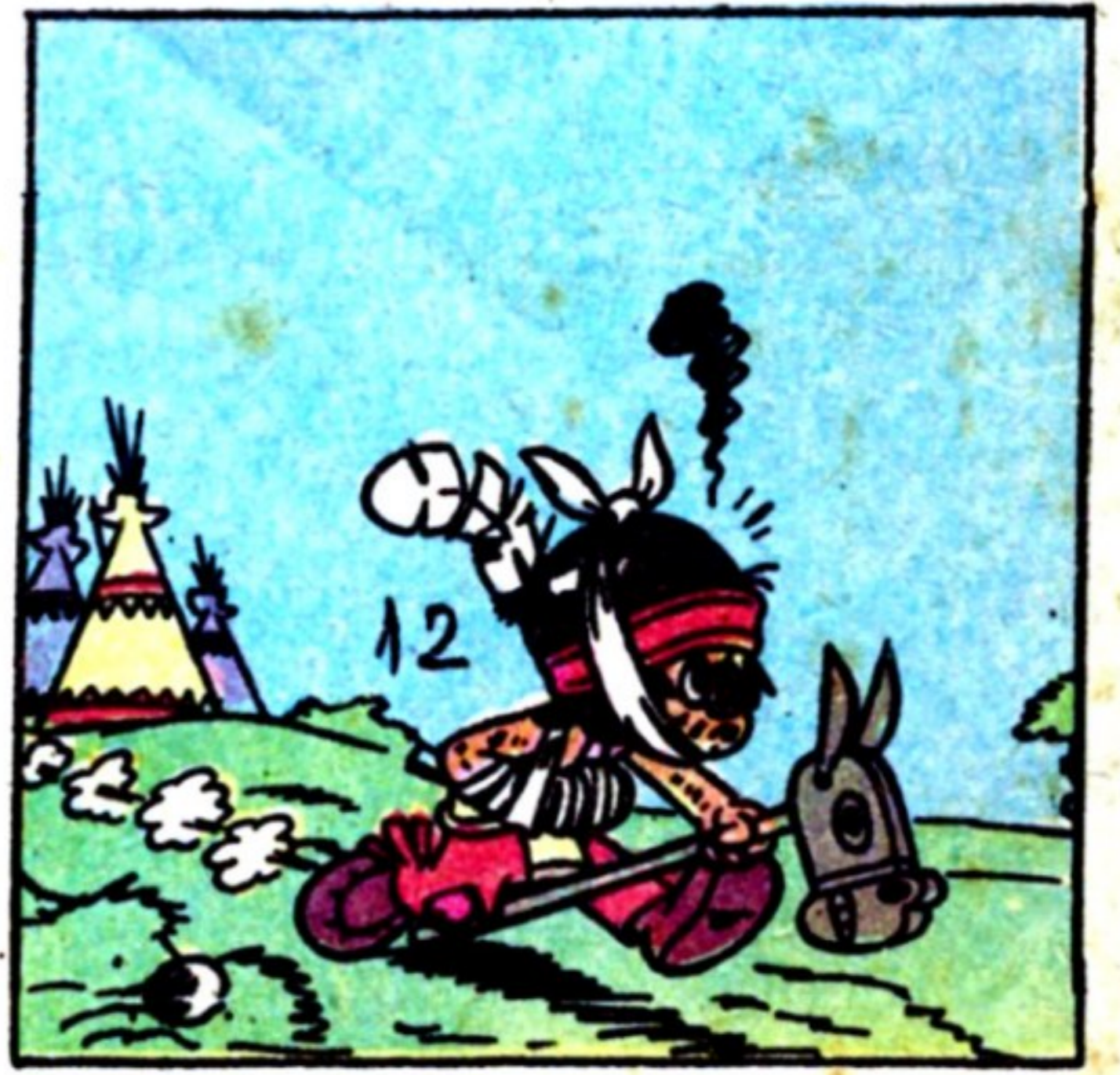
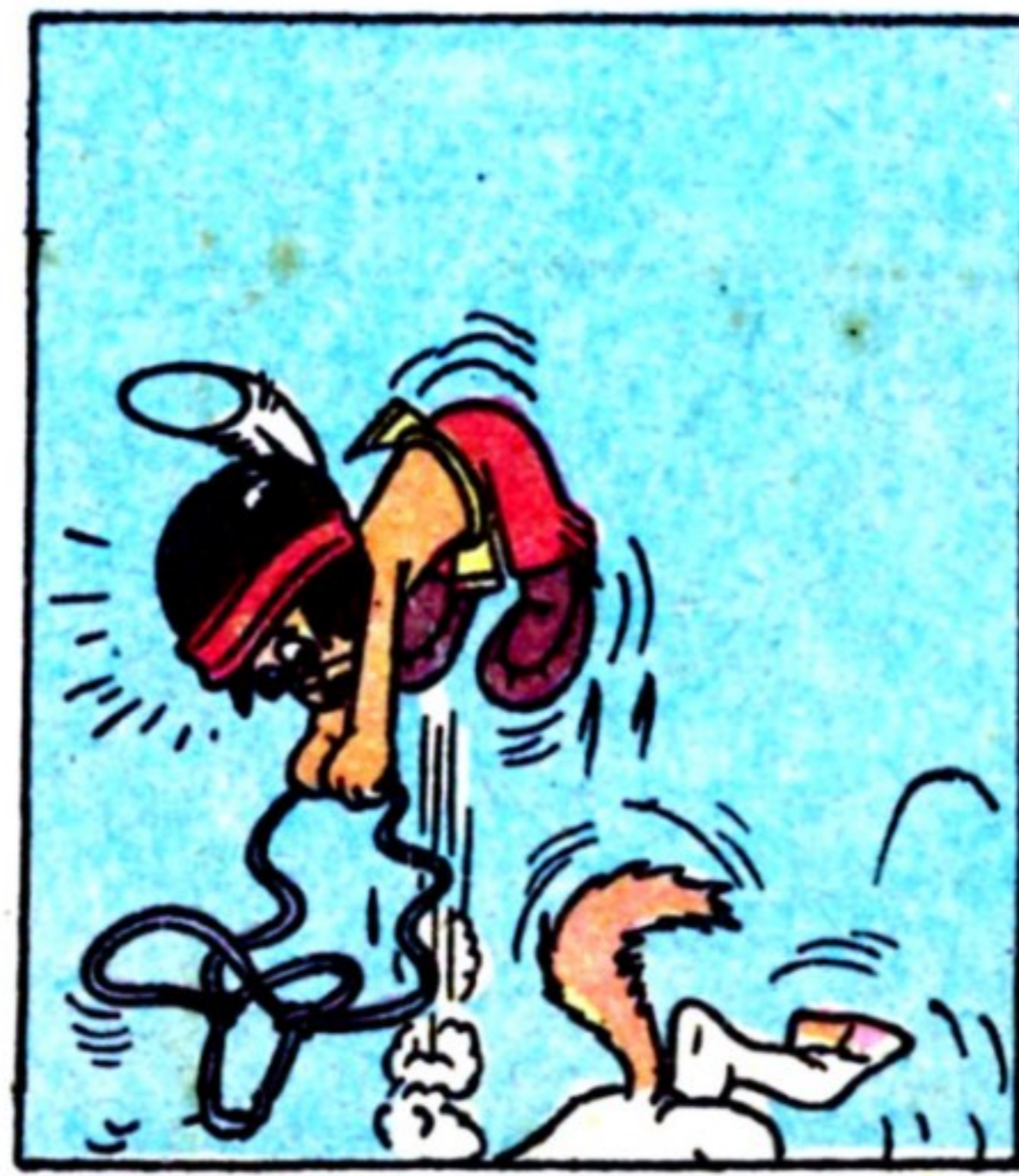
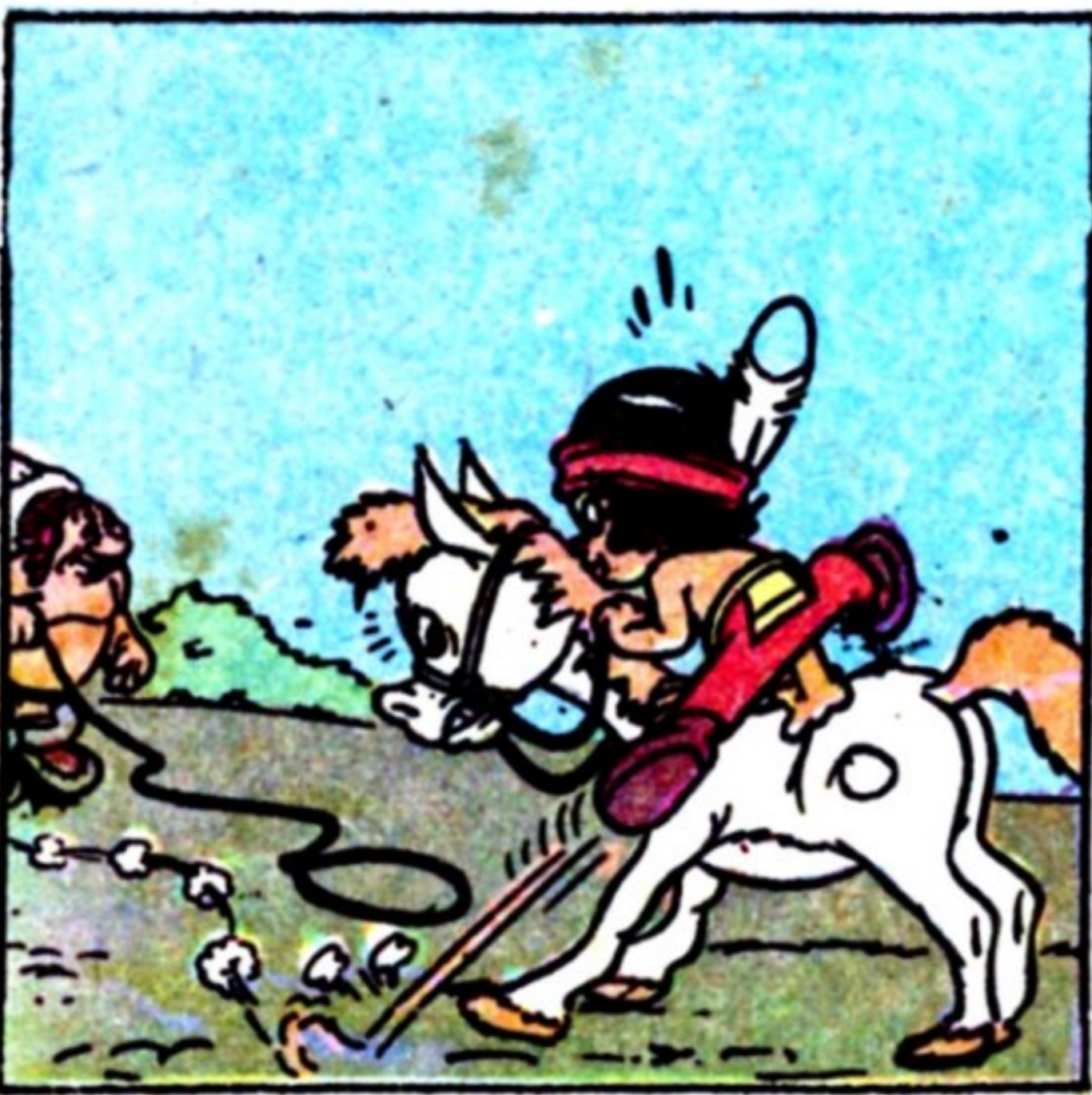
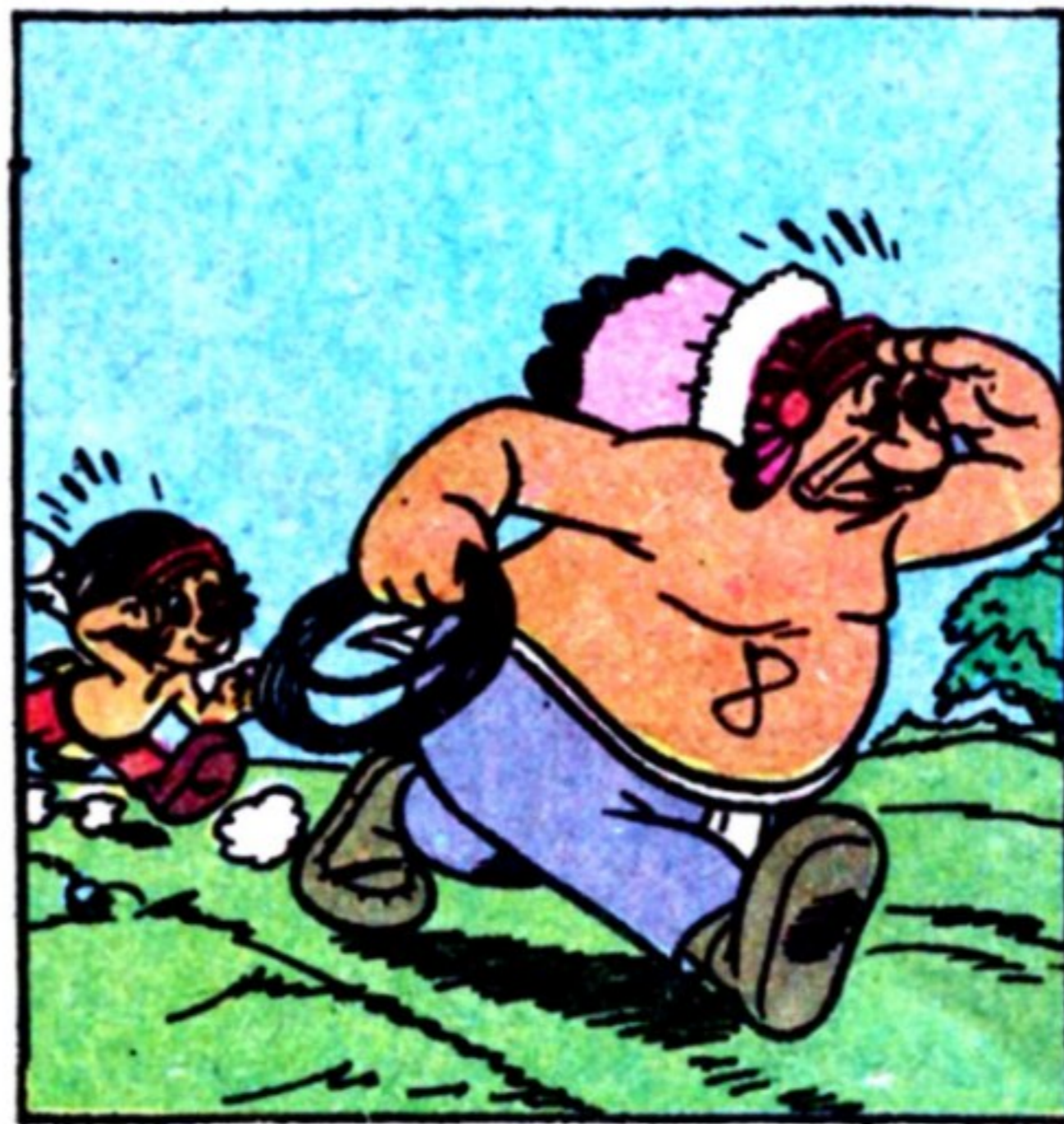
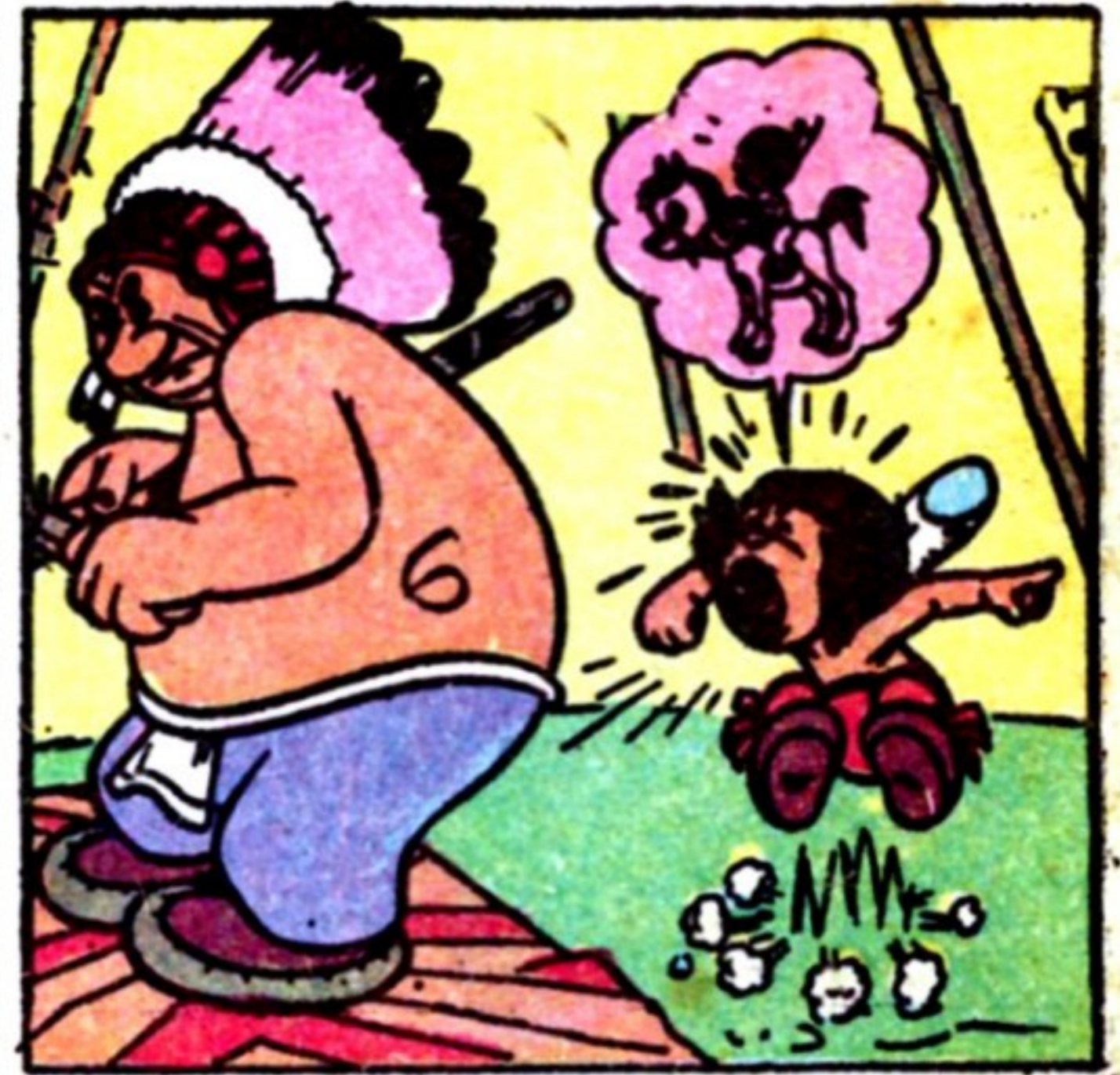
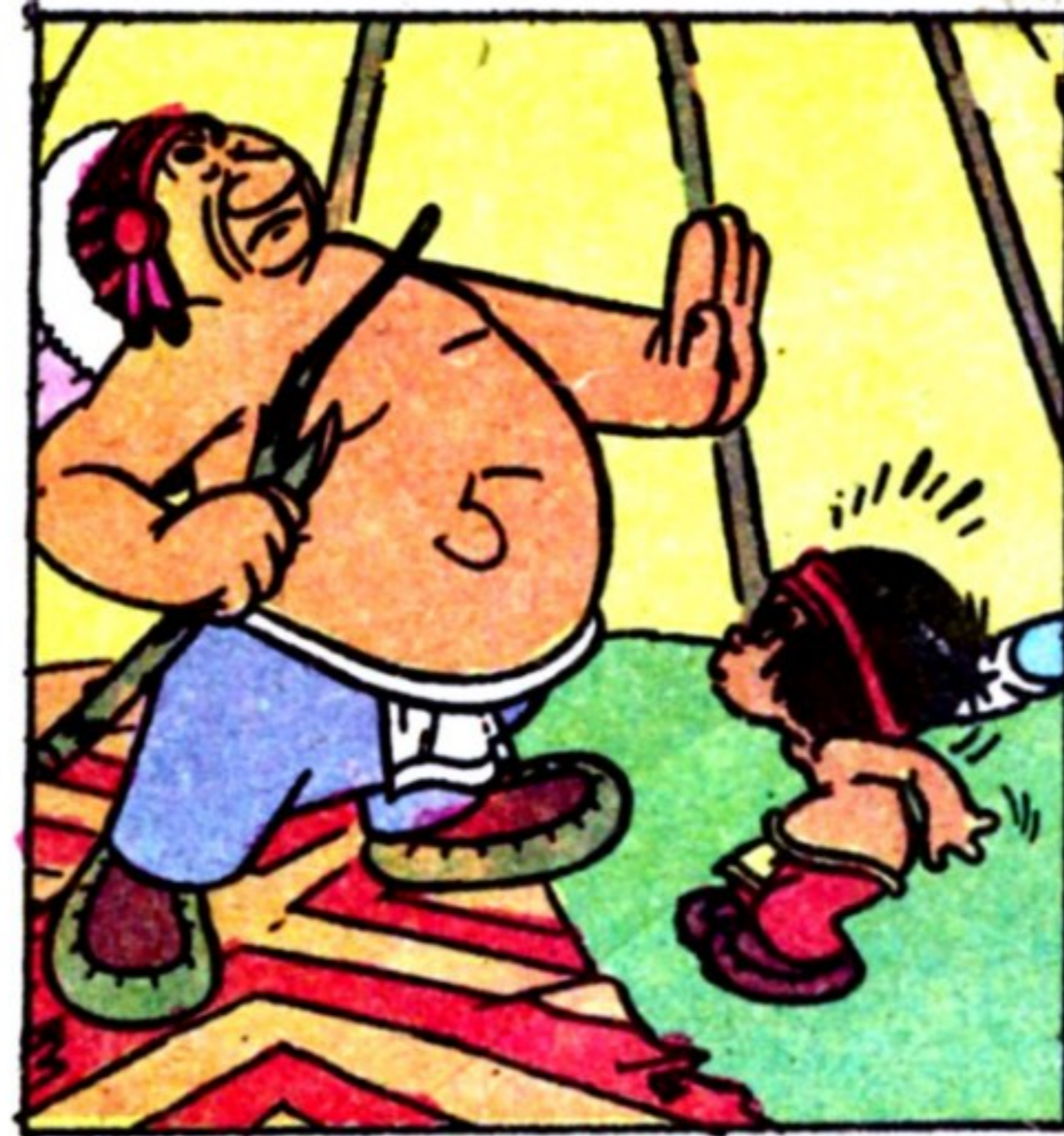
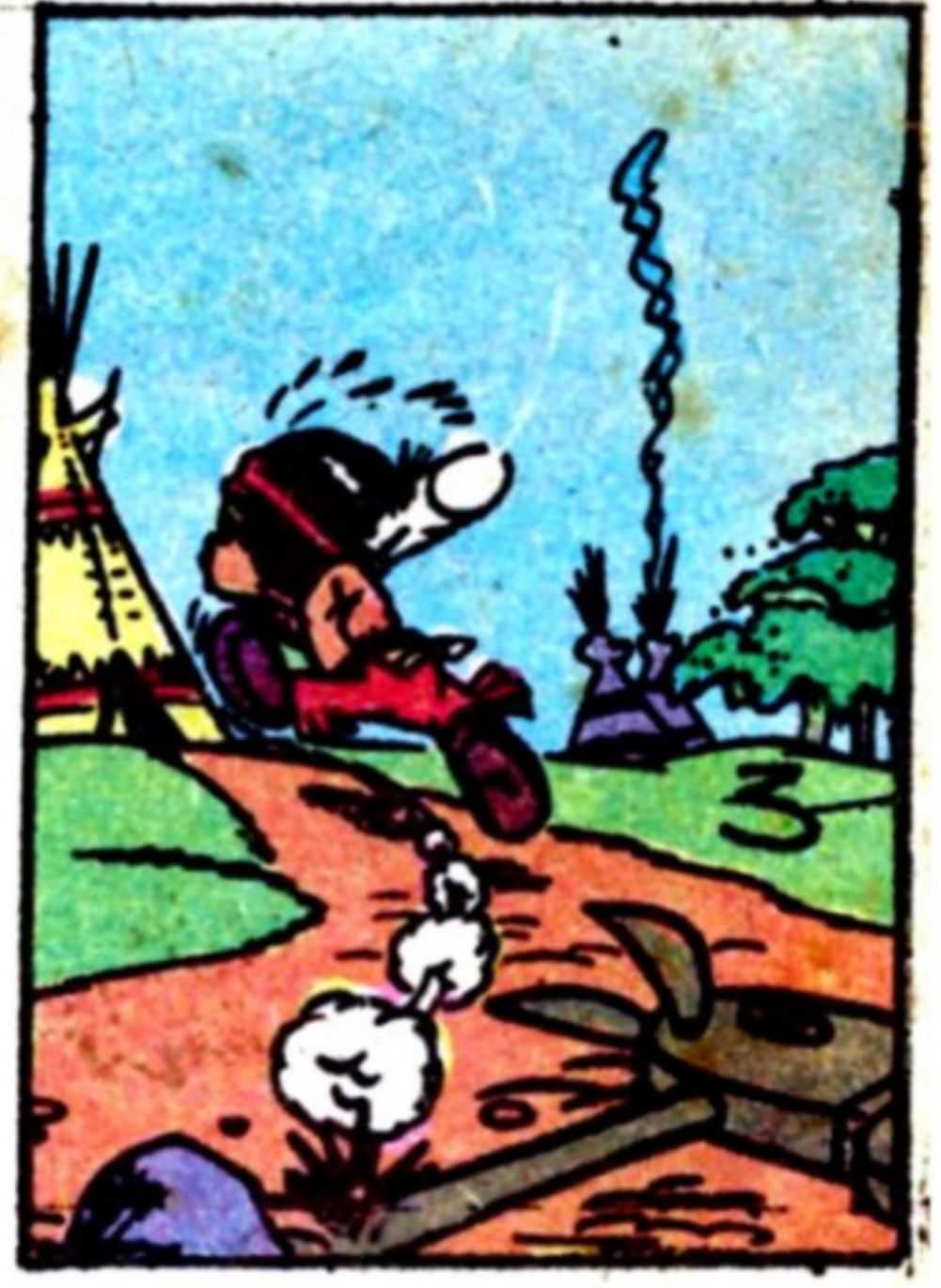
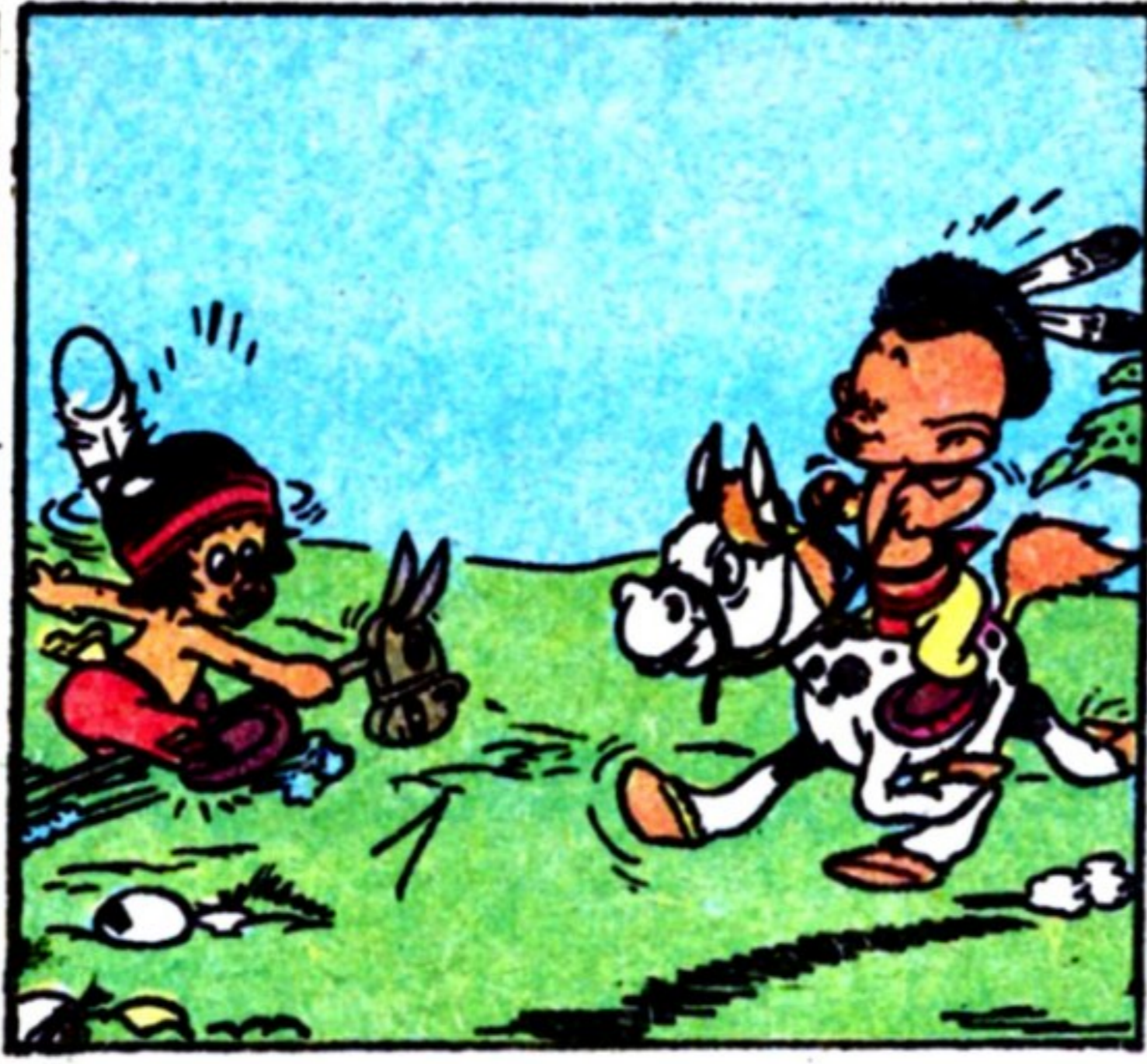
У италијанској фабрици аутомобила Изота-Фраскини основаној 1899. године конструисане су прве кочнице за предње точкове, а већ 1910. године сви модели ове фирме имају кочнице на сва четири точка.

Пред први светски рат, фабрика је произвела тркачки аутомобил са четири цилиндра и 120 кубика. Ово возило освојило је неколико првих места на разним спортским такмичењима широм Италије.

За време рата фирма се преоријентисала на производњу великих авионских мотора, а после рата наставља с конструисањем аутомобила.

Године 1929. фабрика је произвела возило са осам цилиндара, 135 КС и максималном брзином од 160 km/h.

Овај аутомобил био је веома скуп и није могао да се одржи на тржишту па је престао да се производи.

bd skenovi group

peta godina

GODINA ŠESTA
IDEMO DALJE

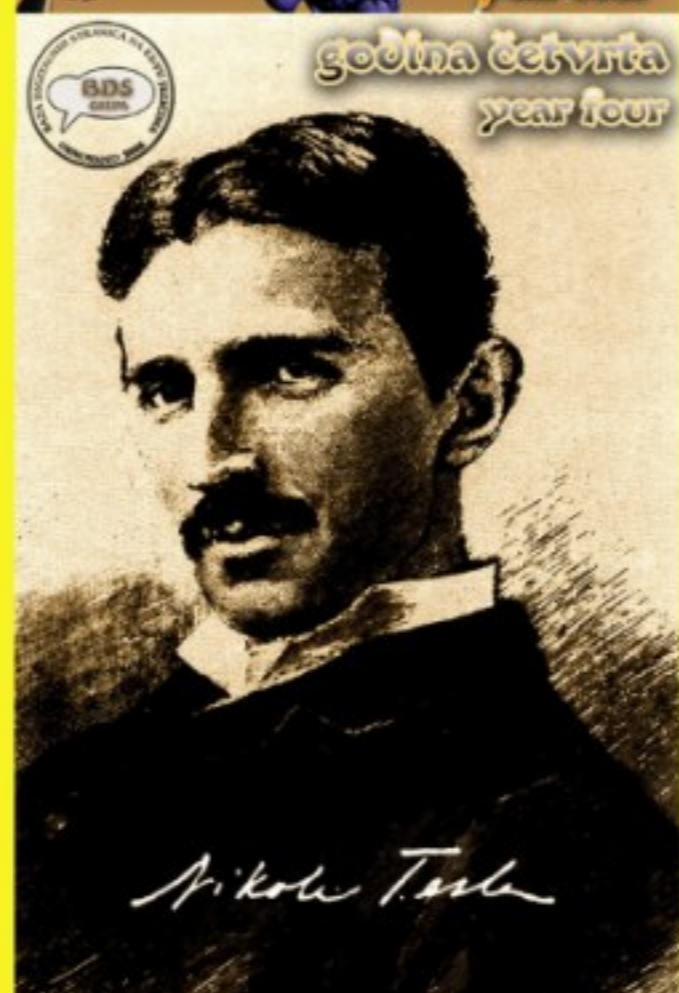
godina druga

godina treća

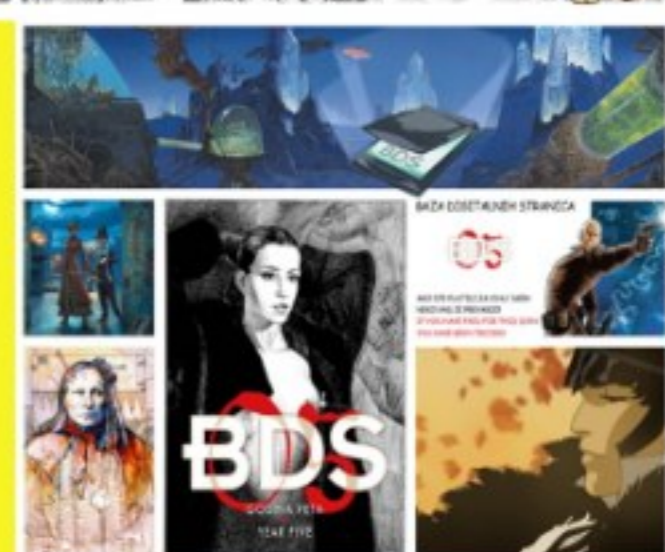
godina četvrta

godina četvrta

godina deseta

BDS

GODINA OSMA

GODINA SA VAMA

idemo dalje...

godina jedanaesta

ČAK I DA NEBO PADNE NA NAS: BDS FOREVER!!!

BDS GRUPA - I NAKON DESET GODINA S VAMA! IDEMO DALJE...